Έτος Ι'

Τεῦχος 21ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁμάδες τοῦ Τμήματος δακρυγόνων τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 211ον

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ (ΗΓΕΣΙΑΣ) ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

***

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

Τετάρτη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ ἐνημέρωσις τῶν ὑφισταμένων στὴν ἐργασία τους.

Ὁ ἡγήτωρ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι κανεὶς ὑφιστάμενος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολή του σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι ἂν προηγουμένως δὲν προπαρεσκευάσθη καὶ δὲν κατενόησε τὸ ρόλο καὶ τὶς ἐνέργειες τὶς ὁποῖες θὰ κάνῃ. Ἑπομένως ὁ προσανατολισμός, ἡ καθοδήγησις καὶ ἡ ἐνημέρωσις τῶν ὑφισταμένων, σὲ ὅ,τι πρόκειται νὰ ἐκτελέσουν ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ ἡγήτορος.

Ὁ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος ἐνημερώνεται γιὰ τὴν ἀποστολή του σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι, θ' ἀναπτύξῃ πρωτοβουλία καὶ θὰ βρῇ ἀσφαλῶς τὴν κατάλληλη λύσι γιὰ νὰ ὑπερνικήσῃ κάθε δυσχέρεια ποὺ θὰ τοῦ παρουσιασθῇ. Ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ βαδίζει ἀκατατόπιστος δὲν θὰ μπορέσῃ συχνὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του ἢ θὰ κάμῃ λάθη ποὺ θὰ βλάψουν τὴν ὑπόθεσι.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ διστάζῃ ὁ ἡγήτωρ νὰ κατοπίζῃ τοὺς ὑφισταμένους του καὶ γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐνδέχεται νὰ διατρέξουν ἢ ν' ἀντιμετωπίσουν κατὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς ὡρισμένης ἀποστολῆς γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ αἰφνιδιασθοῦν, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ παρασκευασθοῦν γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ἐπιτυχῶς τὸν κίνδυνο.

Ἡ ἐνημέρωσις λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ἡγήτορος τῶν ἀνδρῶν του, ἡ ὑπόδειξις τῶν ἐπικειμένων κινδύνων, ἡ μελέτη καὶ ἡ προπαρασκευὴ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι πάσης δυσμενοῦς περιπτώσεως καὶ ἡ κατάλληλος καθοδήγησις πάντων σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, συντελοῦν στὴν οὐσιαστικώτερη ἐκπλήρωσι τῆς συγκεκριμένης, κάθε φορά, ἀποστολῆς.

Ἡ τεχνικὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς τετάρτης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς ἐνημερώσεως τῶν ὑφισταμένων, ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Νὰ βεβαιωνώμεθα ὅτι οἱ ὑφιστάμενοί μας γνωρίζουν τὴν ἀποστολή τους, τὴ γενικὴ κατάστασι, καθὼς καὶ τὶς δυσχέρειες ποὺ θὰ συναντήσουν ἐδεχομένως στὸν κύκλο τῆς ἁρμοδιότητός των.

β) Νὰ καθιστοῦμε γνωστὸ τὸ σκοπὸ κάθε μεγάλης ἀποστολῆς στὸ προσωπικὸ ἐφ' ὅσον συντρέχει λόγος πρὸς τοῦτο.

γ) Νὰ τηροῦμε τοὺς ὑφισταμένους μας ἐνημέρους σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι γιὰ τὶς δυσχέρειες καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διατρέξουν καθὼς καὶ γιὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας των ποὺ πρέπει νὰ λάβουν.

δ) Νὰ πληροφοροῦμε τοὺς ὑφισταμένους μας γιὰ τὶς δυνατότητες τῶν κακοποιῶν νὰ διαπράξουν ἐγκλήματα, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾶμε τὴν ἱκανότητα τῶν ἀστυνομικῶν νὰ προλάβουν ταῦτα καὶ νὰ τὰ καταστείλουν.

ε) Νὰ ἐπαγρυπνοῦμε πάντοτε καὶ νὰ διαλύουμε μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὴν ἀλήθεια τὶς διαδόσεις καὶ τὶς φῆμες ποὺ σκόπιμα κυκλοφοροῦν σὲ περίπτωσι σοβαρᾶς ἀπειλῆς τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Πέμπτη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Τὸ παράδειγμα τοῦ ἡγήτορος.

Οἱ ὑφιστάμενοι, σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου, προσέχουν τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ γενικῶς τοὺς ἡγήτορές των καὶ πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶναι πρότυπα διαγωγῆς καὶ ἀνάλογα, ἐνδέχεται νὰ τοὺς μιμηθοῦν ἢ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ δικαιολογήσουν κάποια ἀτέλεια ἢ κάποια παράλειψι τοῦ καθήκοντός των.

Πολλὲς φορὲς ἕνας κάποιος θρασὺς κατώτερος ἀστυνομικὸς ὅταν παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό του, γιατὶ εἶναι π.χ. ἀξύριστος, ἀπαντᾷ «καὶ σεῖς κύριε Ὑπαστυνόμε εἴσθε ἀξύριστος». Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀπαντήσῃ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀφήσῃ νὰ ἐννοηθῇ τοῦτο ἢ τουλάχιστον θὰ διερωτηθῇ τὶ εἴδους λογικὴ διέπει τὴν παρατήρησι τοῦ ἀξιωματικοῦ του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶναι ἀξύριστος.

Κάποτε ἕνας Διοικητὴς Τμήματος ἔκανε διοικητικὴ ἐξέτασι κατὰ ἀστυφύλακος γιατὶ ἀθέτησε τὸν ἀρραβῶνα του καὶ ἐγκατέλειψε τὴ μνηστή του.

Ὅταν τοῦ ἐδόθη ἡ σχετικὴ κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν ἀπήντησε ὡς ἑξῆς: «Διέλυσα τὸν ἀρραβῶνα μου μετὰ τῆς μνηστῆς μου, δι' οὓς λόγους καὶ ὑμεῖς διελύσατε προσφάτως τὸν ἀρραβῶνα σας μετὰ τῆς μνηστῆς σας». Πράγματι ὁ Διοικητὴς αὐτὸς εἶχε διαλύσει τὸν ἀρραβῶνα του δι' ἀθέτησιν ὑποσχέσεως προικός.

Ὁ ἀληθινὸς ἡγήτωρ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τέτοια ἐμφάνισι (ἤτοι παράστασι στολῆς, καθαριότητος κλπ.) καὶ τέτοια διαγωγὴ (συμπεριφορά, ὁμιλία, καὶ τρόπο ἐνεργείας) ποὺ νὰ προκαλοῦν στοὺς κατωτέρους τὴν ὑπερηφάνεια ὅτι ἔχουν προϊστάμενο ἕνα τέτοιο ἀξιωματικό, νὰ προσπαθοῦν δὲ νὰ τὸν μιμηθοῦν.

Ἀντιθέτως ὁ ἡγήτωρ ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ διαγωγὴ καὶ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισί του ὑποβιβάζει τὸν ἑαυτόν του στὰ μάτια τῶν ὑφισταμένων του, καταστρέφει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαίως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνδρῶν του καὶ δὲν θὰ πετύχῃ ποτὲ νὰ ἔχῃ ὑπηρεσία ἱκανὴ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολή του, τὴ γενικὴ καὶ τὴν εἰδική, σὲ μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσι.

Βέβαια ὅταν οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἐξαιρετικοί, πειθαρχημένοι καὶ ἱκανοί, δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς παρωτρύνῃ κανεὶς εἰδικώτερα γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον των σὲ μιὰ κρίσιμη περίπτωσι.

Ἐν τούτοις τὸ παράδειγμα τοῦ ἀξιωματικοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὁποιουδήποτε καθήκοντος προέχει πάντων. Ἕνας ἀποφασιστικὸς καὶ ἱκανὸς ἀξιωματικὸς μπορεῖ ν' ἀποτρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου μιὰ κατάστασι, γιατὶ πάντοτε οἱ κατώτεροι προσβλέπουν πρὸς αὐτόν, ἡ θέλησίς του δὲ καὶ ἡ ψυχραιμία του ἐπιδροῦν καὶ τοὺς ἐπηρεάζουν ἀπόλυτα.

Τὸ παράδειγμα εἶναι τὸ μέσο ἐκεῖνο τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ὑφισταμένου, τὸ ὁποῖο καμμιὰ προφορικὴ διδασκαλία ἢ διαταγὴ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ εἶναι κάτοχος

καὶ νὰ ἀσκῇ ἐμπράκτως τὶς ἀρετές, τὶς ὁποῖες ὀφείλει νὰ καλλιεργῇ στὴν ψυχὴ τῶν κατωτέρων του.

Ἔχει βεβαίως μεγάλη σημασία ν' ἀναγνωρίζουν οἱ κατὰ βαθμὸν ἀνώτεροι ἕνα βαθμοφόρο ὡς καλὸν ἡγήτορα. Πολὺ μεγαλύτερη ὅμως σημασία ἔχει τὸ ποιὰ ἰδέα σχηματίζουν καὶ πῶς θεωροῦν οἱ κατώτεροί του τὸν ἡγήτορα βαθμοφόρο αὐτόν.

Μπορεῖ ἕνας βαθμοφόρος νὰ εἶναι φυγόπονος καὶ νὰ μὴ ἐκτελῇ μὲ ζῆλον τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κατορθώνῃ δὲ νὰ πείθῃ περὶ τοῦ ἐναντίου τοὺς προϊσταμένους του. Τοὺς ὑφισταμένους του ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ γιατὶ αὐτοὶ εἶναι πολὺ αὐστηροὶ καὶ ἀδέκαστοι κριταί.

Κρατοῦν στὴ μνήμη τους ὅλους τοὺς λόγους του καὶ παρακολουθοῦν τὴ στάσι του. Δὲν ἐπιζητοῦν παρὰ νὰ θαυμάζουν τὸ βαθμοφόρο τους, παράλληλα ὅμως καὶ νὰ τὸν κατακρίνουν χωρὶς νὰ τὸ ἐκδηλώνουν, τὸν ἀκολουθοῦν ὅμως πάντοτε πιστὰ ὅταν δίνῃ τὸ καλὸ παράδειγμα.

Ἡ τεχνικὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς πέμπτης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τοῦ παραδείγματος τοῦ ἡγήτορος ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα:

α) Νὰ ἔχουμε σωματικὴ καὶ διανοητικὴ ἑτοιμότητα καὶ νὰ παρουσιαζώμαστε πάντοτε ντυμένοι εὐπρεπῶς καὶ καθαροί.

β) Νὰ κυριαρχοῦμε στὰ συναισθήματά μας καὶ ἰδίως στὸ θυμὸ καὶ στὴ στενοχώρια μας.

γ) Νὰ ἐμφανιζώμεθα πάντοτε αἰσιόδοξοι.

δ) Νὰ πιστεύουμε ἔντονα ὅτι μποροῦμε νὰ ὑπερνικήσουμε κάθε ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς μας.

ε) Νὰ μὴ ἀποφεύγουμε τὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν καὶ νὰ μὴ προσπαθοῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' ὅ,τι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελέσουμε.

στ) Νὰ φροντίζουμε νὰ κατευθύνουμε τὸν ἑαυτόν μας κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ὑποκείμεθα σὲ ἐνδόμυχες κρίσεις τῶν κατωτέρων.

ζ) Νὰ μὴν εἴμεθα τραχεῖς καὶ χυδαῖοι γιατὶ αὐτὰ μαρτυροῦν πολλὲς φορὲς ἀδυναμία χαρακτῆρος καὶ διοικήσεως.

η) Νὰ εἴμαστε τυπικοὶ στὴ συμπεριφορά μας καὶ νὰ μὴ ἔχουμε τάσεις φυλαυτίας, ὑπερβολικῆς μετριοπαθείας ἢ πολυτελείας.

θ) Νὰ ἔχουμε ἐγκάρδια συνεργασία μὲ ὅλους τοὺς ὑφισταμένους μας στὸ πλαίσιο ὅμως τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως.

ι) Νὰ παρουσιαζώμεθα πάντοτε τηρηταὶ τῶν νόμων καὶ μπροστὰ στοὺς ἀνωτέρους μας καὶ μπροστὰ στοὺς κατωτέρους μας, ἀδιαφόρως ἂν ἡ τήρησις τῶν νόμων μᾶς εὐνοῇ προσωπικῶς ἢ ὄχι.

ια) Νὰ εἴμαστε ἀμερόληπτοι στὶς ἐνέργειές μας πρὸς ὅλους χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς εὔνοιες.

ιβ) Νὰ κατανικοῦμε τὸν πειρασμὸ τῆς μεροληψίας πρὸς τοὺς κατωτέρους μας.

ιγ) Νὰ παραμένουμε σταθεροὶ στὶς ἠθικὲς ἀρχὲς ὁποιεσδήποτε κι' ἂν εἶναι οἱ συνέπειες.

ιδ) Νὰ ἀναλαμβάνουμε πρόθυμα τὴν εὐθύνη γιὰ τὰ σφάλματα τῆς ἀρμοδιότητός μας.

ιε) Νὰ συμμεριζώμεθα τοὺς κινδύνους, τὶς κακουχίες καὶ τὶς ταλαιπωρίες τῶν ὑφισταμένων μας.

ιστ) Νὰ πιστεύουμε ὅτι τὸ παράδειγμα πρὸς τοὺς ὑφισταμένους μας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ὑποκαταστήσῃ καμμιὰ διαταγή.

Ἕκτη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ ἐνημερότης γιὰ τὴν κατανόησι τῶν διαταγῶν καὶ ἡ ἐπίβλεψις γιὰ τὴν ἐφαρμογή των.

Κάθε ἀξιωματικὸς ἡγήτωρ, στὰ πλαίσια τῆς ἀρμοδιότητός του, πρέπει νὰ γνω-

ρίζῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν κατάστασι τῆς ὑπηρεσίας τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖ καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν συγκεκριμένων ὑποθέσεων, ποὺ τοῦ ἔχουν ἀνατεθῆ.

Γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν ἐνημερότητα αὐτή, πρέπει νὰ παρακολουθῆ μὲ ἐπιμέλεια καὶ ἐπίμονα κάθε ἐνέργεια τῶν ὑφισταμένων του, χρησιμοποιώντας ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει. Ἀπὸ τὸ βαθμὸ δὲ τῆς ἐνημερότητος αὐτῆς στὴν ἐξέλιξι μιᾶς ὑποθέσεως ἐξαρτᾶται ἡ λῆψις ἐγκαίρως τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων καὶ ἀποφάσεων γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Ἡ ἔλλειψις ἐνημερότητος ἀπὸ μέρος τοῦ ἡγήτορος ἀξιωματικοῦ σημαίνει ὅτι ἔχει πνευματικὴ ἀδράνεια, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀνεκτή, γιατὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μεταδοθῆ καὶ στοὺς ὑφισταμένους του.

Ὀφείλει λοιπὸν ὁ ἀξιωματικὸς ἡγήτωρ νὰ εἶναι ἱκανὸς ὅπως ἀντιλαμβάνεται τὴν κατάστασι καὶ νὰ δίνῃ σαφεῖς καὶ σύντομες διαταγές, οἱ ὁποῖες δὲν μποροῦν νὰ παρανοηθοῦν καὶ ἔπειτα μὲ τὴ στενὴ ἐπίβλεψι καὶ μὲ τὴ συνεχῆ καὶ προσεκτικὴ παρακολούθησι νὰ βεβαιώνεται ὅτι οἱ διαταγές του ἐκτελοῦνται καλά.

Συνήθως ἡ ἀξία τῶν διαταγῶν καὶ ἡ δυνατότης τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν φανερώνουν τὴν ἱκανότητα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἡγήτωρ ἀξιωματικὸς ποὺ ἀρκεῖται στὴν ἔκδοσι μιᾶς διαταγῆς κι' ὕστερα ἐπαναπαύεται μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ διαταγή του θὰ ἐκτελεσθῆ χωρὶς σφάλματα καὶ ἐγκαίρως, θ' ἀποτύχῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἡ ἔκδοσις μιᾶς διαταγῆς καλύπτει ἕνα μικρὸ μόνο μέρος τῆς εὐθύνης τοῦ ἡγήτορος ἀξιωματικοῦ. Ἡ ἐπίβλεψις πρὸς τὸ σκοπὸ τῆς διαπιστώσεως ὅτι ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη πλήρως καὶ πιστῶς, ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς εὐθύνης του καὶ συγκριτικῶς ἡ ἐπίβλεψις αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὴν ἔκδοσί της.

Ἡ ἐπίβλεψις γιὰ τὸν ἡγήτορα ἀξιωματικὸ ἔχει σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ, ὥστε ἡ ὑπηρεσία του νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴ ποὺ ἀνέλαβε.

Ἐπιτυγχάνουν λοιπὸν οἱ ἡγήτορες ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ διαπιστώσουν τὰ κρίσιμα σημεῖα μιᾶς ὑποθέσεως ἢ ἐπιχειρήσεως καὶ εἶναι παρόντες γιὰ νὰ προσφέρουν ἀμέσως τὴ βοήθειά τους γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Προκειμένου δὲ περὶ ἀνωτέρων ἡγητόρων ἀξιωματικῶν, πρέπει αὐτοὶ νὰ χρησιμοποιοῦν κατάλληλα καὶ τὶς ἱκανότητες καὶ δυνατότητες τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου των καὶ τοὺς ὑφισταμένους των γενικῶς, γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ, τῆς ἐπιβλέψεως δηλαδὴ καὶ τῆς ἐνισχύσεως.

Ἡ τεχνικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἕκτης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς ἐνημερότητος, τῆς κατανοήσεως τῶν διαταγῶν καὶ τῆς ἐπιβλέψεως γιὰ τὴν ἐφαρμογήν των, ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Νὰ βεβαιούμεθα προσωπικῶς ὅτι οἱ διαταγές μας διεβιβάσθησαν, ὅτι κατενοήθησαν καλὰ ἀπ' ὅλους καὶ ὅτι ἐκτελοῦνται πλήρως.

β) Νὰ ἐνθαρρύνουμε τοὺς ὑφισταμένους μας στὸ νὰ ζητοῦν διευκρίνησιν ὁποιουδήποτε σημείου τῶν διαταγῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντελήφθησαν.

γ) Νὰ ἐπιβλέπουμε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν μας προσωπικῶς.

δ) Νὰ παρέχουμε ὁποιαδήποτε δυνατὴ καὶ ὠφέλιμο βοήθεια πρὸς τοὺς κατωτέρους μας γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς των.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΤΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΗΘΩΝ

– ΤΙ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ –

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μυστικοῦ διαφθορείου τῆς Λαζοπούλου Πολιουδάκη καὶ ἄλλων καὶ αἱ τελευταῖαι ἀπαγωγαὶ ἀνηλίκων ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν σὲ πολλούς, λόγῳ τῆς προβολῆς τῶν κρουσμάτων αὐτῶν ὑπὸ μερίδος τοῦ τύπου, νὰ ἐπαναλάβουν τὶς ἐπικρίσεις τους καὶ νὰ τονίζουν ὅτι κῦμα ἀνηθικότητος κατακλύζει τὴν Ἑλλάδα. Αἱ κρίσεις εἶνε ἄδικοι καὶ δὲν στηρίζονται εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἶνε ἀναμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας, μιὰ πολιτεία μὲ 1.500.000 κατοίκους, θὰ σημειοῦνται καὶ τοιαῦτα κρούσματα. Ἀλλὰ τὰ σποραδικὰ καὶ μεμονωμένα αὐτὰ γεγονότα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημιουργήσουν κανόνα. Καὶ ἐπὶ πλέον οἱ περιγραφὲς τοῦ τύπου, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν ἀπεικονίζουν τὴν ἀλήθεια, δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἡ βάσις τῆς τυχὸν ἐπικρίσεως.

Καὶ ἄλλοτε, ὅταν ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἐπεσημάναμε τὰ κρούσματα, ἐτονίσαμε ὅτι ἀπὸ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα προκύπτει ὅτι ἡ ἀνηθικότης εἶνε ἄγνωστο φροῦτο εἰς τὸν τόπον μας καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸ σύνολόν του παραμένει πιστὸς στὶς καλὲς ἑλληνικὲς παραδόσεις, τὰ ἐλάχιστα δὲ κρούσματα εἶνε τοιαύτης ἐκτάσεως ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται οὐδεμία ἀνησυχία. Πρὸ ἡμερῶν ἐκυκλοφόρησε ἡ Ἐθνικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία τὸ εἰδικὸ τεῦχος μὲ τὰ ἐγκληματολογικὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώνει κάθε χρόνο. Καὶ στὸ τεῦχος αὐτὸ ὑπάρχει εἰδικὸ κεφάλαιο διὰ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν. Διὰ νὰ δώσωμεν μίαν ἀκριβῆ εἰκόνα, ἐκρίναμε σκόπιμον νὰ παρουσιάσωμεν μιὰ ἀνατομία τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν, βάσει τῶν στοιχείων αὐτῶν, ποὺ πείθουν ὅτι ἡ Ἑλλὰς παραμένει μακρὰν τῶν τάσεων καὶ ροπῶν ποὺ ἐπικρατοῦν σὲ ἄλλες χῶρες καὶ δημιουργοῦν ἐκεῖ εὐλόγους ἀνησυχίας. Καὶ ἡ ἀνατομικὴ αὐτὴ ἀνασκόπησις διὰ νὰ εἶνε ὁλοκληρωμένη ἐκρίναμε σκόπιμο ὅτι πρέπει νὰ συμπεριλάβῃ ὄχι μόνον τὸ σύνολον τῶν ἐγκλημάτων καὶ ἐγκληματιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ φῦλον, τὴν ἡλικίαν, τὴν μόρφωσιν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἐθνικότητα καὶ τὸ θρήσκευμα. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης θὰ γίνῃ μελετητὴς καὶ θὰ ἔχῃ ὀρθὰ συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ θέματος, ὥστε νὰ μὴ ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τὰ τυχὸν φανταχτερὰ προβαλλόμενα σποραδικὰ κρούσματα.

Κατ' ἀρχήν, κατὰ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα, τὸ σύνολον τῶν πάσης φύσεως ἐγκληματιῶν ποὺ κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀνέρχεται σὲ 81.049 ἄτομα, ἤτοι 71.084 ἄνδρες καὶ 9.965 γυναῖκες. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ διὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν κατεδικάσθησαν μόνον 526 ἄτομα, ἤτοι 468 ἄνδρες καὶ 58 γυναῖκες καὶ διὰ ἀδικήματα περὶ τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν 1.166 ἄτομα, ἤτοι 991 ἄνδρες καὶ 175 γυναῖκες. Καὶ μόνον οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶνε ἀρκετοὶ διὰ νὰ πείσουν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν παρατηρεῖται ἔκλυσις ἠθῶν. Εἰδικώτερα κατὰ ἀδικήματα καὶ ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν ἡ κατάστασις παρουσιάζεται ὡς εἰς τὸν παρατιθέμενον κατωτέρω πίνακα Α'.

Ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος γίνεται σαφὲς ὅτι τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν γενικῶς, διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους καὶ ἐπὶ πληθυσμοῦ 8.500.000 κατοίκων, μόλις φθάνουν τὰ 960, ποσοστὸν ἀσήμαντον ἔναντι τοῦ συνόλου τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐπὶ μέρους ἐξέτασις τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν καὶ κυρίως τῶν εἰδεχθῶν ὡς εἶνε ἡ ἀποπλά-

νησις παίδων, αἰμομιξία, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, βιασμός, τὸ ποσοστὸν εἶνε ἐντελῶς ἀσήμαντον. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε μόνον ὅτι αἱ ἄσεμνοι πράξεις παρουσιάζονται μὲ 208 ἀδικήματα, γεγονὸς ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι ἕνας ἀριθμὸς ἀνωμάλων σεξουαλικῶς ἀτόμων, παρὰ τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, δὲν κατορθώνει νὰ εἶνε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Πρόκειται εἰς τὴν πραγματικότητα περὶ ἀσθενῶν ψυχικῶς ἀτόμων, ἄγνωστον διὰ ποίαν αἰτίαν, διὰ τὰ ὁποῖα ὀφείλει ἡ Πολιτεία νὰ λάβῃ μέτρα ψυχοθεραπευτικά,

ΠΙΝΑΞ Α'

Ἀδίκημα	Κατάδικοι	Ἄνδρες	Γυναῖκες	Φυλάκισις μέχρι 6 μηνῶν	6-12 μηνῶν	Ἄνω τοῦ ἔτους	Πρόσκαιρα δεσμά	Σωφρονισμός	Ἀναστολὴ ποινῆς
Βιασμὸς	15	15	—	—	—	7	8	—	—
Ἀπόπειρα βιασμοῦ	7	7	—	—	—	6	—	1	—
Συμμετοχὴ βιασμοῦ	2	2	—	—	—	—	—	2	—
Ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀσέλγειαν	5	5	—	—	—	1	1	3	—
Ἀπόπειρα εἰς ἀσέλγειαν	5	5	—	—	1	4	—	—	—
Κατάχρησις εἰς ἀσέλγειαν	7	7	—	2	1	3	—	1	—
Ἀποπλάνησις παίδων	115	113	—	—	—	70	15	30	1
Κατάχρ. ἀνηλίκ. εἰς ἀσέλγειαν	4	4	—	1	1	2	—	—	—
Αἰμομιξία	3	2	1	1	2	—	—	—	—
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	13	—	13	—	—	—	—	4
Διευκόλυνσις ἀκολασίας	93	53	40	90	3	—	—	—	1
Μαστρωπεία	7	1	6	4	2	1	—	—	2
Ἐκμετάλλευσις πόρνης	36	36	—	18	18	—	—	—	2
Σωματεμπορία	5	1	4	1	3	1	—	—	—
Ἄσεμνοι πράξεις	208	201	7	191	11	—	—	6	27
Διγαμία	9	9	—	5	1	3	—	—	—
Μοιχεία	324	160	164	310	13	1	—	—	43
Παιδοκτονία	8	—	8	—	—	8	—	—	—
Ἄμβλωσις	22	8	14	18	2	2	—	—	6
Ἔκθεσις	73	57	16	43	29	1	—	—	19
Σύνολον	961	701	260	627	87	110	24	43	105

διότι ἡ ἀνωμαλία τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν ἀναμφισβητήτως εἶνε μιὰ ψυχικὴ νόσος σοβαρᾶς μορφῆς.

Μέσα εἰς τὴν ἀνατομικὴ ἀνασκόπησι ἄξια προσοχῆς εἶνε καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίδει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία ὅσον ἀφορᾷ τὸν τόπον τελέσεως τοῦ ἀδικήματος. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι χρήσιμον, προκειμένου νὰ συναχθοῦν συμπεράσματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν κατὰ γεωγραφικὰ διαμερίσματα. Βάσει τῶν στοιχείων αὐτῶν ἡ παρουσιαζομένη εἰκόνα ἔχει ὡς εἰς τὸν παρατιθέμενον κατωτέρω πίνακα Β'.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἐν λόγῳ στοιχείων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Στερεὰ Ἑλλὰς καὶ κυρίως ἡ περιοχὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης κατέχει τὴν πρώτην θέσι καὶ τοῦτο λόγῳ τοῦ μεγαλυτέρου πληθυσμοῦ. Φυσικὰ καὶ τὰ κρούσματα ποὺ σημειοῦν-

ται εἰς Πελοπόννησον καὶ Μακεδονίαν καὶ κυρίως τῆς ἀποπλανήσεως παίδων, ἀκολασίας, ἀσέμνων πράξεων, μαρτυροῦν ὅτι ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς ἀνωμάλων τύπων κυκλοφορεῖ εἰς τὰ μεγάλα κέντρα καὶ τὴν ὕπαιθρον. Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστηθῇ ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων, διότι μὲ τὰ κατασταλτικὰ μέτρα ἡ ἀνωμαλία δὲν θεραπεύεται. Πρέπει νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ βαθύ-

ΠΙΝΑΞ Β'

Ἀδίκημα	Ἄνδρες	Γυναῖκες	Στερεὰ Ἑλλὰς	Πελοπόννησος	Θεσσαλία	Μακεδονία	Θράκη	Ἤπειρος	Κρήτη	Νῆσοι Αἰγαίου	Νῆσοι Ἰονίου
Παιδοκτονία	—	8	2	—	1	3	—	1	1	—	—
Ἄμβλωσις	8	14	4	2	2	6	1	3	4	—	—
Ἔκθεσις	57	16	29	9	1	4	1	14	7	3	5
Βιασμὸς	24	—	1	9	5	3	1	—	3	2	—
Ἀσέλγεια	17	—	7	2	2	4	1	—	—	—	1
Ἀποπλάνησις παίδων	117	—	41	35	8	15	4	2	3	7	3
Αἱμομιξία	2	1	—	1	—	—	—	—	2	—	—
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	—	4	1	—	—	—	—	6	—	—
Μαστρωπεία	38	10	29	1	1	9	2	—	2	2	—
Ἀκολασία	53	40	50	3	—	24	2	1	2	4	1
Ἄσεμνοι πράξεις	201	7	111	29	7	26	2	9	6	11	6
Σύνολον	530	96	278	92	27	94	14	30	36	29	16

τεροι λόγοι, νὰ ἀνευρεθοῦν τὰ αἴτια καὶ διὰ τῆς καταλλήλου ψυχοθεραπευτικῆς ἀγωγῆς τὸ ἀνώμαλον ἄτομον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Χαρακτηριστικὰ εἶνε ἐπίσης τὰ στοιχεῖα ποὺ παραθέτει ἡ Ἐθνικὴ Σταστιστικὴ Ὑπηρεσία εἰς τὸ δεύτερον μέρος αὐτῆς. Ἐκ τῆς ἐρεύνης καὶ ἀνατομικῆς ἀνασκοπήσεως τῶν στοιχείων αὐτῶν προκύπτει ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 81.049 καταδικασθέντων, ἤτοι 71.084 ἀνδρῶν καὶ 9.965 γυναικῶν, τὰ 45.832 ἀδικήματα διεπράχθησαν εἰς πόλεις ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων, 8.727 εἰς πόλεις 2.000—10.000 κατοίκων, 22.902 εἰς χωρία κάτω τῶν 2.000 κατοίκων, 2.918 εἰς ἄγνωστα μέρη καὶ 670 ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ. Κατὰ ἐποχὴν διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος, πρῶτο ἔρχεται τὸ θέρος μὲ 22.521 ἀδικήματα καὶ ἀκολουθοῦν τὸ φθινόπωρον μὲ 20.102, ἡ ἄνοιξις μὲ 19.845 καὶ ὁ χειμὼν μὲ 17.435. Τέλος ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταδικασθέντων ἐγκληματιῶν, οἱ 80.722 εἶνε Ἕλληνες, 281 ξένης ὑπηκοότητος καὶ 46 ἀγνώστου καὶ ἐκ τούτων οἱ 80.290 χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, 670 διαφόρων ἄλλων θρησκευμάτων καὶ 89 ἀγνώστου θρησκείας.

Εἰδικώτερα τὰ ὑπὸ ἔρευναν ἐγκλήματα κατὰ ἠθῶν παρουσιάζονται ὡς εἰς τὸν παρατιθέμενον πίνακα Γ'.

Ἐκ τοῦ πίνακος Γ' γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι τὸ θέρος καὶ ἡ ἄνοιξις εἶνε αἱ δύο κατ' ἐξοχὴν ἐποχαὶ τοῦ ἔτους ποὺ εὐνοοῦν τὴν διάπραξι τῶν ἀδικημάτων κατὰ

τῶν ἠθῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φθινόπωρον καὶ τὸ χειμῶνα. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ συνδυαζόμενον καὶ μὲ τὰ τόπον τελέσεως τοῦ ἀδικήματος ἀποδεινύει ὅτι τὰ ἄτομα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας, ὅπως εἶνε τὸ φθινόπωρον καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα δὲν παρουσιάζουν ροπὴν σὲ σεξουαλικὰ ἀδικήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θέρος ποὺ σχεδὸν κοπάζει ἡ ἐργασία κυρίως εἰς τὴν ὕπαιθρον. Καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶνε ἄξιον προσοχῆς, διότι κυρίως εἰς τὴν ὕπαιθρον τὰ ἄτομα, ἐλλείψει ψυχαγω-

ΠΙΝΑΞ Γ'

Ἀδίκημα	Σύνολον	Ἄνοιξις	Φθινόπωρον	Θέρος	Χειμών	Ἕλλην	Ξένος	Χριστιανός	Ἀλλόθρησκος
Παιδοκτονία	8	1	—	2	5	8	—	8	—
Ἄμβλωσις	22	4	4	6	8	22	—	22	—
Ἔκθεσις	73	20	20	16	13	73	—	73	—
Βιασμὸς	24	1	3	12	8	24	—	24	—
Ἀσέλγεια	17	4	6	4	3	17	—	17	—
Ἀποπλάνησις παίδων	117	32	27	40	17	117	—	117	—
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	2	2	—	5	13	—	13	—
Μαστρωπεία	48	12	8	14	10	47	1	47	1
Ἀκολασία	93	34	13	22	20	93	—	91	2
Ἄσεμνοι πράξεις	208	66	34	63	42	206	2	198	3
Σύνολον	623	176	117	179	131	620	3	610	6

γίας ἢ ἄλλων ἐπωφελῶν ἀπασχολήσεων, ρέπουν λόγῳ ἀνίας κυρίως περισσότερον πρὸς τὰς σεξουαλικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ εὐνοοῦνται λόγῳ τῆς ἐποχῆς.

Στοιχεῖον ἐπίσης ἄξιον προσοχῆς εἶνε τὸ φῦλον καὶ ἡ ἡλικία τῶν ἀτόμων ποὺ κατεδικάσθησαν διὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν. Βάσει τῶν στοιχείων τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας προκύπτει ὅτι ἐπὶ συνόλου καταδικασθέντων διὰ τοιαῦτα ἀδικήματα 533 ἀνδρῶν καὶ 96 γυναικῶν κατὰ ἡλικίαν παρουσιάζεται ἡ εἰκόνα, τὴν ὁποίαν μᾶς παρέχει ὁ παρατιθέμενος πίναξ Δ'.

Ἐκ τοῦ πίνακος Δ' προκύπτει ὅτι διὰ τὰ ὑπὸ ἔρευναν ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν 185 πρόσωπα εἶνε ἡλικίας κάτω τῶν 30 ἐτῶν, 66 κάτω τῶν 20 ἐτῶν ἐκ τῶν ὁποίων 28 μεταξὺ 13–17 ἐτῶν καὶ 84 ἄνω τῶν 50 ἐτῶν. Φυσικὰ καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας πρέπει νὰ τύχῃ προσοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων κατὰ ἀδίκημα. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ πρέπει νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὴν ἀποπλάνησιν τῶν παίδων καὶ παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν ὄχι τῶν μέσης ἢ μεγάλης ἡλικίας καταδίκων, ἀλλὰ τῶν νεαρῶν τοιούτων ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν κάτω τῶν 20 ἐτῶν ἐγκληματιῶν τῶν εἰδεχθῶν αὐτῶν ἐγκλημάτων εἶνε ἀρκετὰ ηὐξημένος ἐν συγκρίσει μὲ τὸ σύνολον τῶν ἡλικιῶν. Οἱ 46 αὐτοὶ νέοι, εἴτε πρόκειται περὶ σεξουαλικῶς ἀνωμάλων νέων εἴτε ἐκ συνθηκῶν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνησυχήσει τοὺς εἰδικοὺς καὶ ἡ περίπτωσις ἑκάστου νὰ ἀποτελέσῃ πηγὴν ἐρεύνης τοῦ γενικωτέρου θέματος. Διότι εἰς τὴν ἐποχήν μας δὲν δικαιολογοῦνται τοιαῦτα ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν κατωτερότητα κοινωνικῆς μορφώσεως καὶ σεβασμοῦ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀτόμου.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ δίνει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία εἰς τὸ ὑπὸ ἀνατομίαν καὶ ἔρευναν θέμα εἶνε πολλὰ καὶ ἄξια προσοχῆς. Διὰ τὸν λόγον αὐτό, καὶ διὰ νὰ ἔχουν οἱ ἀναγνῶσταί μας μιὰ συνοπτικὴ εἰκόνα, δεδομένου ὅτι ἐκ καθήκοντος ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἔγκλημα, τὴν πρόληψιν καὶ τὴν καταστολήν αὐτοῦ, νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν θετικὴν ὑπηρεσίαν, ἐὰν ἐπεκταθῶμεν καὶ ἐξετάσωμεν αὐτὰ ἀπὸ ὅλες τους τὶς

ΠΙΝΑΞ Δ'

Ἀδίκημα	Ἄνδρες	Γυναῖκες	ΕΤΩΝ								
			13–17	18–20	21–24	25–29	30–34	35–39	40–49	50–59	60 καὶ ἄνω
Παιδοκτονία	—	8	—	1	2	1	1	2	1	—	—
Ἀμβλωσις	8	14	—	—	6	7	2	1	—	3	3
Ἔκθεσις	57	16	—	1	8	16	16	12	7	4	9
Βιασμὸς	24	—	2	7	5	4	2	3	—	—	—
Ἀσέλγεια	17	—	4	1	4	2	4	—	2	—	—
Ἀποπλάνησις παίδων	117	—	19	17	15	13	5	8	7	8	13
Αἱμομιξία	2	1	—	1	—	—	—	1	—	1	—
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	—	2	6	—	1	1	—	1	2	—
Ἀκολασία	53	40	1	3	4	4	15	15	12	22	17
Μαστρωπεία	38	10	—	1	7	21	9	4	4	1	1

πλευρές. Ἔτσι ἔχομεν τὴν εἰκόνα, τὴν παρουσιαζομένην εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα Ε', τῶν ἐγκληματιῶν κατὰ τῶν ἠθῶν ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν, μόρφωσιν καὶ γενικὰ κοινωνικὴν ὑπόστασιν.

Ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ πίνακος Ε' προκύπτει ὅτι οἱ ἄγαμοι καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἔγγαμοι μετὰ καὶ ἄνευ τέκνων ἐγκληματοῦν περισσότερον κατὰ τῶν ἠθῶν ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς χήρους καὶ ἐν διαστάσει. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ καὶ ἰδίως διὰ τοὺς ἐγγάμους εἶνε ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Διότι ἐὰν ὑπάρχῃ ἔστω καὶ ἡ παραμικρὰ δικαιολογία διὰ τοὺς ἀγάμους ἢ ἔστω καὶ τοὺς χήρους καὶ ἐν διαστάσει, διὰ τοὺς ἐγγάμους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ σοβαρὰ οὐδεμία δικαιολογία. Ἐγκλήματα εἰδεχθῆ ὡς ἡ αἱμομιξία τῶν ἐγγάμων μετὰ τῶν τέκνων των, ἡ ἀποπλάνησις παίδων, ἡ παιδοκτονία, ἡ ἀκολασία καὶ αἱ ἄσεμνοι πράξεις, προκαλοῦν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων ἀποτροπιασμὸν διὰ τὰ ἐγκλήματα ταῦτα. Σχετικὰ μὲ τὴν μόρφωσιν παρατηρεῖται ὅτι οἱ στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως καὶ οἱ ἀγράμματοι ὑπερτεροῦν σημαντικά, γεγονὸς ποὺ ἐνισχύει τὴν γνώμην ὅτι σὺν τῇ ἀνόδῳ τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὰ πάσης φύσεως ἀδικήματα καὶ κυρίως κατὰ τῶν ἠθῶν θὰ ὑποστοῦν κάμψιν. Φυσικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν 159 ἐγκληματιῶν ποὺ δίδει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία ἀγνώστου μορφώσεως εἶνε ἀρκετὰ μεγάλος καὶ πρέπει εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐρευνᾶται, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ συναχθοῦν ἐπωφελῆ συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐγκληματιῶν κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἀνάλογα νὰ εἶνε τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται.

Τὸ θέμα εἶνε τεράστιον, τὰ σημεῖα ποὺ θίγουν τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα πολλα-

πλᾶ καὶ εἶνε ἀναγκαῖον διὰ τὸν ἐρευνητὴ καὶ μελετητὴ τοῦ θέματος, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναγνώστη, νὰ ἔχῃ μιὰ πλήρη εἰκόνα ὅλων τῶν πλευρῶν ποὺ παρουσιάζονται. Ὁ ὑπογράφων τὸ παρὸν σημείωμα δίδει μὲ ἁδρὰ χρώματα καὶ χαρακτηρισμοὺς τὴν ὅλη κατάστασι καὶ ὑπογραμμίζει τὰ ἀσθενῆ σημεῖα ποὺ πρέπει ἰδιαίτερα νὰ προ-

ΠΙΝΑΞ Ε'

Ἀδίκημα	Φῦλον		Ἄγαμοι	Ἔγγαμοι		Χῆροι		Γραμματικαὶ γνώσεις				
	Ἄνδρες	Γυναῖκες		Τέκνα	Ἄνευ τέκνων	Τέκνα	Ἄνευ τέκνων	Ἀγράμματοι	Δημοτικοῦ	Γυμνασίου	Ἐπιστήμονες	Ἀγνώστου μορφώσεως
Παιδοκτονία	—	8	2	1	3	2	—	5	3	—	—	—
Ἄμβλωσις	8	14	13	3	3	—	3	—	16	2	—	4
Ἔκθεσις	57	16	7	34	19	2	1	3	45	2	—	23
Βιασμὸς	24	—	18	4	1	—	—	—	21	2	1	—
Ἀσέλγεια	17	—	12	1	2	—	—	2	12	1	—	2
Ἀποπλάνησις Παίδων	117	—	85	12	8	2	4	10	93	7	3	4
Αἱμομιξία	2	1	—	1	2	—	—	—	3	—	—	—
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	—	12	—	—	—	—	—	6	3	1	3
Ἀκολασία	53	40	17	38	10	4	6	7	46	1	—	49
Μαστρωπεία	38	10	26	2	10	—	2	1	15	1	—	31
Ἄσεμνοι πράξεις	201	7	100	46	38	1	—	8	136	11	—	53
Σύνολον	530	96	292	142	96	11	16	36	396	30	5	159

σεχθοῦν ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς καὶ ἁρμοδίους. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν σὲ ἕνα δεύτερο σημείωμα θὰ παραθέσουμε καὶ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν Στατιστικήν, ὥστε νὰ δώσουμε μιὰ πλήρη καὶ ὁλοκληρωμένη εἰκόνα ἐπὶ τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ θέματος. Διότι ἔτσι πιστεύομεν ὅτι συμβάλλομεν ὄχι μόνον εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν λῆψιν τῶν ἀναγκαίων προληπτικῶν καὶ κατασταλτικῶν μέτρων.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ
ΚΑΙ Ο ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΣ ΑΥΤΗΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΜΕΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ πρώην Ἐφέτου, Κυβερνητικοῦ Πράκτορος εἰς τὰ Μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Δικηγόρου, Γεν. Γραμματέως τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», Μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου» κ. **ΧΡΗΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

Εἰς ἄρθρον, δημοσιευθὲν πρό τινος εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» (ἔτος Θ΄ τεῦχ. 203ον, σελ. 9831—9834), ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ», ὁ Δημοσιογράφος κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶς ἀναπτύσσει τὴν ἀγαθοποιὸν ἐπίδρασιν τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ καὶ προπαρασκευῆς διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ κοινωνικὴν διαβίωσιν μετὰ τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσίν των, ἐξαίρει τὴν ἀπό τινων ἐτῶν ἐμφανιζομένην παρ' ἡμῖν κρατικὴν μέριμναν πρὸς βελτίωσιν τῆς προσπαθείας ταύτης, καταλήγει δὲ διατυπῶν ἀξιολόγους τινὰς παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις.

Τῷ ὄντι, ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων—κατὰ μείζονα λόγον ἡ ἐν ὑπαίθρῳ—προάγει αὐτοὺς ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς, διατηρεῖ τὴν συνέχειαν καὶ ἕφεσιν αὐτῶν πρὸς τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν, προκαλεῖ, διατηρεῖ καὶ ἐπαυξάνει τὸν ζῆλον αὐτῶν πρὸς τὸ κερδίζειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας, καλύπτει τὰς ἐγκληματικὰς αὐτῶν τάσεις, ἐνὶ λόγῳ καθιστᾷ αὐτοὺς εὐκολώτερον ἐπιδεκτικοὺς τοῦ περιεχομένου μιᾶς σωφρονιστικῆς μεταχειρίσεως ἀξίας τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπεκταθῶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, διότι ἀπὸ ἐτῶν ἔχω ἐπικροτήσει τὴν κρατικὴν ταύτην προσπάθειαν παρ' ἡμῖν (ἄρθρον μου εἰς «Θέμιδα» ΞΕ΄, ἔτ. 1954, σελ. 330. Ἐπίσης εἰς τὸ πρόσφατον ἔργον μου «Ποινικοὶ Κώδικες καὶ Πρᾶξις», ἔτος 1961, σελ. 154).

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον παρέλιπε νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ προρρηθέν, σύντομον ἄλλως τε, ἄρθρον του ὁ κ. Μυλωνᾶς, εἶναι τὸ ἐὰν εἶναι ἐπωφελὴς ἢ οὔ ὁ παρ' ἡμῖν δυνάμει τῶν ἰσχυόντων νόμων ἐφαρμοζόμενος ἐν προκειμένῳ εὐεργετικὸς—λεγόμενος—ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ καταδίκου, ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν μείωσιν τῆς διαρκείας τῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς, ἤτοι μιᾶς ἡμέρας ἐργασίας τοῦ καταδίκου ὑπολογιζομένης εἰς τὴν ποινὴν ὡς δύο ἡμερῶν ἐὰν ἐγένετο ἐν ὑπαίθρῳ, ὡς μιᾶς καὶ ἡμισείας ἡμέρας ἐὰν ἐγένετο ἐντὸς τῶν φυλακῶν (τὰ ὅρια ταῦτα ἐλαφρῶς ἐτροποποιήθησαν ἐσχάτως, ὡς θέλομεν ἴδει περαιτέρω). Ἐν ἄλλοις λόγοις, ὁ ἐργαζόμενος κατάδικος εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἐργασίας του (ἡ ὁποία καὶ πληρώνεται εἰς αὐτὸν μὲ τὴν μικρὰν—ἔστω—ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένην ἀμοιβὴν) τῷ παρέχεται ἐλάττωσις τῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς. Ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἔχω ἀναγράψει (ἐν τῷ προαναφερθέντι ἔργῳ μου σελ. 74 σημ. 1 καὶ 154 σημ. 2), τὸ τοιοῦτο εὐεργέτημα ὄχι μόνον δὲν ἐκπληροῖ σωφρονιστικόν τινα σκοπόν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀσκεῖ δυσμενῆ ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ καταδίκου, διότι τίθεται εἰς τὴν συνείδησιν τούτου αὐτομάτως ἡ προϋπόθεσις, ὅτι ἡ «ἐργασία» ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν π ρ ό σ θ ε τ ο ν εἰς τὴν ποινὴν «κακὸν» (δουλιά, δουλεία), ἐπειδὴ δὲ ὑποβάλλεται οὗτος εἰς τὸ πρόσθετον τοῦτο κακόν, χαρίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἀντιστάθμισμα ἀνάλογον μέρος τῆς ποινῆς του, μὲ διαβάθμισιν μάλιστα ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ ἔργου (ἐργασία ἐν ὑπαίθρῳ—ἐργασία ἐντὸς φυλακῆς). Ἐξ ἄλλου, ἀλλοιώνει αὐτομάτως τὴν διάρκειαν τῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐ ξ α τ ο μ ι κ ε υ θ ε ί σ η ς καὶ ἐπιβληθείσης εἰς τὸν κατάδικον ποινῆς. Οὕτω ἐμμέσως ἡ ἐργασία τοῦ καταδίκου, ἐν ᾧ καθ' ἑαυτὴν εὑρίσκεται εἰς

τὴν κορυφὴν τῶν συντελεστικῶν τῆς βελτιώσεως τοῦ καταδίκου μέτρων, ἀποβάλλει διὰ τῆς τοιαύτης ἐπὶ τῆς ποινῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς μέρος τοὐλάχιστον τῆς ἀγαθοποιοῦ ψυχολογικῆς ἐπὶ τοῦ καταδίκου ἐπιδράσεως αὐτῆς, ἀφοῦ ἐθίζῃ τοῦτον νὰ θεωρῇ τὴν ἐργασίαν ὡς κακόν, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει διὰ νὰ μειώσῃ τὴν διάρκειαν ἑτέρου κακοῦ (τῆς ποινῆς). Διὰ τοιούτους περίπου λόγους ὁ εὐεργετικὸς ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν καταδίκων εἶχε κατακριθῇ πρὸ ἐτῶν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς συσταθείσης ὑπὸ τῆς ἄλλοτε Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ὀρθῶς δὲ ἐν ἔτει 1958 ἐν Γαλλίᾳ, διὰ τοῦ ἄρθρου 720 τοῦ νέου Code de Procédure Pénale ὡρίσθη, ὅτι οἱ κατάδικοι εἰς ποινὰς στερητικὰς τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ κακουργήμασι ἢ πλημμελήμασι ὑποχρεοῦνται εἰς ἐργασίαν. Ἀναγορεύων ὁ Κῶδιξ οὗτος τὴν ἐργασίαν τοῦ καταδίκου εἰς ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς τοποθετεῖ τὴν ἐργασίαν εἰς τὸ ἐμπρέπον αὐτῇ ὕψος, ἐξ ἄλλου διατηρεῖ ἀκεραίαν τὴν ἀγαθοποιὸν ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐργασίας (ἀμειβομένης πάντοτε) ἐπὶ τοῦ καταδίκου. Γεννᾷ ἐπὶ πλέον ἀντίστοιχον ὑποχρέωσιν τοῦ Κράτους νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς τὸν κατάδικον.

Παρ' ἡμῖν, δυνάμει νεωτέρων νόμων, ἐτροποποιήθησαν αἱ περὶ εὐεργετικοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν καταδίκων προϋφιστάμεναι διατάξεις, ἐμειώθησαν δηλ. κατά τι τὰ ὅρια καὶ ἀνετέθη εἰς εἰδικὰς Ἐπιτροπὰς ἡ ἐκτίμησις ἂν πρέπῃ ἢ ὄχι εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν καταδίκου νὰ χορηγηθῇ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο. Ἐὰν ἡ τροπὴ αὕτη τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἀποτελῇ τὸ προοίμιον μελλοντικῆς στροφῆς πρὸς τὴν ἀναγόρευσιν τῆς ἐργασίας εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ καταδίκου καὶ συνεπῶς εἰς ὁλοσχερῆ κατάργησιν τοῦ εὐεργετικοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ ἀνύψωσιν ἄρα τῆς (ἀμειβομένης) ἐργασίας τοῦ καταδίκου εἰς τὸ ἐμπρέπον αὐτῇ ὕψος, θὰ ἀποτελέσῃ τοῦτο, καθ' ἡμᾶς, ἐπιτυχῆ προσπάθειαν. Ἐξ ἄλλου, εὐεργετικὰ μέτρα ὑπὲρ τοῦ βελτιουμένου διαρκούσης τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς του καταδίκου ὑφίστανται παρ' ἡμῖν ὅλα τὰ κατὰ τὴν σύγχρονον Σωφρονιστικὴν Ἐπιστήμην ἐνδεικνυόμενα—ἂν καὶ οὐχὶ ἐν πληρότητι ἐφαρμοζόμενα, ἕνεκα ἐλλείψεως τῶν πρὸς τοῦτο μέσων—, ὡς ἡ ὑφ' ὅρον ἀπόλυσις καὶ τὰ συναφῆ πρὸς ταύτην, ἡ ἀναστολὴ ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν, ἡ μετατροπὴ τῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας ποινῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους εἰς χρηματικάς, μερικὴ ἢ ὁλικὴ χάρις κ.ἄ.

Ἀναγνωριζομένης δὲ τῆς ἐργασίας ὡς ὑποχρεώσεως τοῦ καταδίκου, αἱ οἰκεῖαι σωφρονιστικαὶ Ἐπιτροπαὶ θὰ ἀναλάβουν δικαιοδοσίαν πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν ὀκνηρῶν καὶ ἀρνουμένων νὰ ἐργασθῶσι καταδίκων, ὡς συμβαίνει ἤδη διὰ πάντα ἀπείθαρχον ἢ ἐκτρεπόμενον τῶν νομίμων ὑποχρεώσεών του κατάδικον, ἵνα πειθαναγκασθῇ νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐθίζηται εἰς αὐτήν. Οὕτω θὰ ἐνταθῇ παρὰ τῷ καταδίκῳ ἡ ἀντίληψις, ὅτι οὐχὶ «ἡ ἐργασία» ἀλλὰ ἡ «ἄρνησις τῆς ἐργασίας» ἀποτελεῖ «κακόν», ἡ ψυχολογικὴ δὲ αὕτη ἐπίδρασις θὰ διατηρήσῃ πλήρη τὴν βελτιωτικὴν τῆς ἐργασίας ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ καταδίκου διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ ἐνάρετον κοινωνικὴν συμβίωσιν. Καὶ αἱ μὲν ἀγροτικαὶ φυλακαὶ παρέχουν παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὴν εὐχέρειαν ἐργασίας εἰς ἀξιόλογον ἀριθμὸν καταδίκων, αἱ λοιπαὶ ὅμως φυλακαὶ—ὅσαι τούτων ἀξίζουν τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματος τούτου—, ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτὰς συνθῆκαι ἀνάγκη νὰ ὀργανωθοῦν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐξασφαλίζουν ἐργασίαν (βιομηχανικὴν ἢ ἄλλην ἀνάλογον) ἐντὸς αὐτῶν εἰς ἀρκετὸν ἀριθμὸν καταδίκων. Ἡ προσπάθεια πρὸς περιστολὴν τῆς—αὐξανούσης ἤδη—ἐγκληματικότητος πρέπει νὰ ἐπιχειρῆται ὄχι μόνον διὰ τῶν ἀμέσων ἢ εἰδικῶν κατασταλτικῶν μέσων ἀλλὰ καὶ διὰ μέτρων γενικωτέρας πνοῆς.

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΩΤΗΣ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Εἰσαγωγή.
2. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας.
3. Προορισμὸς τῆς Ἀστυνομίας.
4. Ἡ Ἀστυνομία ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων.

***

1. Εἰσαγωγή.

Τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τοῦ Κοινοῦ εἶναι παλαιότατον καὶ ἀσφαλῶς προέκυψε μαζὶ μὲ τὸν θεσμὸν τῆς Ἀστυνομίας. Ἐσχάτως ὅμως καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ, αἱ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι ἀναζητοῦν τρόπον ἐπιλύσεως τοῦ βασικοῦ τούτου προβλήματος, λίαν δυσκόλου διὰ τὰς Ἀστυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν τοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Λονδίνου ἐτῶν 1957, 1959 ὁμολογεῖται ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον θέμα. Ἐν Ἀμερικῇ ἔχουν ἐκδοθῇ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πλεῖσται πραγματεῖαι καὶ τελευταίως δύο βιβλία τὸ ἓν τοῦ Λοχαγοῦ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες G. H. Gourley, καὶ τὸ ἕτερον τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ντάλλας–Τέξας P. H. Ashenhust, οἱ ὁποῖοι ἐξετάζουν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὸ θέμα τοῦτο. Ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς εἶναι νέοι καὶ μορφωμένοι Ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ ὅσα ἀναφέρουν εἰς τὰ συγγράμματά των εἶναι τόσον ψυχολογημένα, ὥστε μὲ μικρὰς παρεκκλίσεις νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀπὸ κάθε πολιτισμένην χώραν.

Ἀμφότεροι θέτουν ὡς βασικὰς ἀρχὰς συνεργασίας Ἀστυνομίας καὶ νομιμοφρόνων πολιτῶν : α) τὴν καθαρῶς πολιτικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν μορφὴν τοῦ θεσμοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας, β) τὴν οἰκονομικὴν «ἄνεσιν» τῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ δὴ τῶν κατωτέρων καὶ γ) τὴν ἀνάγκην διαπαιδαγωγήσεως τοῦ πολίτου παιδιόθεν εἰς τὴν ὑποχρέωσίν του νὰ θεωρῇ τὸν Ἀστυνομικὸν ὡς φίλον του καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν μὲ καλὴν θέλησιν καὶ προθυμίαν τὴν συνεργασίαν του.

Τὴν ἀνάγκην ὅμως τῆς καλλιεργείας καλυτέρων σχέσεων μετὰ τοῦ Κοινοῦ ἀντελήφθησαν, ὄχι μόνον αἱ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι ἀλλαχοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, καθὼς καὶ μεγάλοι Ὀργανισμοί. Οὕτω εἰς τὰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ Τμῆμα «Δημοσίων Σχέσεων» (Public Relations) τὸ ὁποῖον ἐξετάζει καὶ ἐπιλύει ὅλα τὰ θέματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Μονάδων καὶ τὴν προβολὴν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Δημοσίου Δικαίου τῆς Δ.Ε.Η. λειτουργεῖ ἐπίσης παρόμοιος Ὀργανισμός. Εἰς τὴν Ἑταιρείαν «ΙΖΟΛΑ» λειτουργεῖ ὁμοίως εἰδικὸς κλάδος, ὅστις χρησιμεύει καὶ διὰ τὴν διαφήμισιν τῆς Ἑταιρείας κλπ.

Ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὅλαι σχεδὸν αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι ἀντελήφθησαν τὴν ἀνάγκην ὑπάρξεως συνεργασίας μετὰ τοῦ Κοινοῦ διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀπασχολούντων αὐτὰς προβλημάτων. Ἀντελήφθησαν δηλαδή, ὅτι ὁ παράγων «ἄνθρωπος» δὲν πρέπει νὰ παραμερίζηται, λόγῳ τῆς ἀπολύτου ἐπικρατήσεως τῆς μηχανῆς, ἀλλὰ διὰ τῶν καλλιεργημένων «ἀνθρωπίνων σχέσεων» νὰ ἐπιτυγχάνηται πολιτισμὸς καὶ εὐπρέπεια εἰς τὰς μεταξύ των συναλλαγὰς καὶ λοιπὰς σχέσεις, ὥστε νὰ ἀποδίδῃ ἕκαστος ὡς «ἄνθρωπος» ὅ,τι καλὸν ἔχει νὰ ἐμφανίσῃ ἡ προσωπικότης του.

Εἰς τὴν Ἀμερικήν, πρὸ 15ετίας καὶ πλέον, διδάσκεται ὡς εἰδικὸν μάθημα «ἀνθρώπιναι σχέσεις» (Human Relations) καὶ κυκλοφοροῦν ἀναρίθμητα βιβλία γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό. Ἕνα βιβλίον τοῦ Ἀμερικανοῦ Ψυχολόγου παιδαγωγοῦ κ. Κάρνεγκυ μετεφράσθη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ μὲ τὸν τίτλον «Πῶς νὰ ἀποκτοῦμε φίλους». Ἐπίσης σχετικὰ ἔχουν ἐκδοθῇ παρ' ἡμῖν : Ποταμιάνου—Ηιπινέλη «τὰ αἴτια τῆς

ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς» καὶ τοῦ κ. Καταούλα «Ἐπαγγλεματικὴ ἀγωγὴ καὶ ἀνθρώπιναι σχέσεις».

Περιοριζόμενοι εἰδικῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος τῶν «ἀνθρωπίνων σχέσεων» ἀπὸ πλευρᾶς Ἀστυνομίας, σημειοῦμεν, ὅτι τὸ Ἀστυνομικὸν «ἐπάγγελμα» τὸ ὁποῖον εἶναι —σχετικῶς διὰ τὴν σημερινὴν μορφὴν τῆς Κοινωνίας—νέον, λόγῳ τοῦ ἰδιάζοντος τῶν καθηκόντων του, εἶναι τὸ μοναδικόν, ἴσως, τὸ ἐρχόμενον κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἀμεσωτέραν ἐπαφὴν μὲ τοὺς πολίτας.

Καὶ λόγῳ αὐτοῦ αἱ διάφοροι τάξεις ἢ κατηγορίαι τῶν πολιτῶν ἀντιμετωπίζουν τοὺς Ἀστυνομικοὺς ἀναλόγως τῶν συμπαθειῶν ἢ τῶν συμφερόντων αὐτῶν. Εἶναι καὶ ἄλλαι τάξεις, αἱ ὁποῖαι μένουν ἀδιάφοροι, κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐλάχισται συμπαθοῦν τὸ Ἀστυνομικὸν ἔργον καὶ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ αὐτό.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν χρειάζεται μία διαρκὴς προσπάθεια παρ' ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν, ὥστε διὰ τῆς καλῆς ἀποδόσεως τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἐπηρεάζηται εὐνοϊκῶς τὸ Κοινὸν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ μία διαρκὴς προσπάθεια τῶν ὑπευθύνων διὰ τὴν καλὴν ἀπόδοσιν, διὰ συνεχῶν καὶ συστηματικῶν ἐνεργειῶν, ἐπίσης ἔχει λίαν εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα, ἐφ' ὅσον φυσικὰ ἡ ἐργασία αὐτή, ἡ ὁποία ἔχει ἀπέραντον πεδίον δράσεως, ἰδιαζόντως εὐρὺ μὲ τὰ σημερινὰ μέσα, γίνεται μὲ προσοχήν, σύστημα οὐχὶ τυχαῖον, καὶ κατὰ τρόπον εὐφυᾶ καὶ συνδεδυασμένον, ὥστε ὅλα νὰ τείνουν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, χωρὶς φορτικὰς ἐπιβαρύνσεις τοῦ πολίτου.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν ἑκάστου Ἀστυνομικοῦ, εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, εἴτε καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας διατελοῦντος, ὑπάρχουν ἄπειροι τρόποι νὰ ἐφελκήσῃ ὁ Ἀστυνομικὸς τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Κοινοῦ.

Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως καλύτερον ἀντιληπτὸν τὸ ὅλον θέμα τῆς καλλιεργείας τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, θ' ἀναλύσωμεν κατωτέρω στοιχεῖα τινά, ἐξ ὧν θ' ἀποδεικνύηται τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ψυχολογικὴ ἀντίδρασις τοῦ Κοινοῦ πρὸς αὐτό, καὶ ἡ ἀνάγκη ἀμοιβαίας κατανοήσεως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὁλότητος.

2. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἔννοια καὶ ἡ λέξις «Ἀστυνομία» (Polizei) ὑπέστησαν πολυποίκιλον ἐξέλιξιν, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν σημερινήν της μορφήν. Ἡ ἔννοια τῆς λέξεως, ὅπως παρουσιάζεται διεθνῶς, παρήχθη ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως «Πολιτεία» τὸ λατινικὸν Politia, Policia, Police, Polizei, κλπ., ἡ δ' ἑλληνικὴ λέξις «πολιτεία» σημαίνει ὀργανισμὸς τῆς πόλεως, πολίτευμα καὶ ἐν μεταφορικῇ ἐννοίᾳ κρατικὴ διοίκησις—Κυβέρνησις.

Κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, ἡ γαλλικὴ νομικὴ γλῶσσα παρήγαγε τὸν ὅρον «La Police», ἵνα δηλώσῃ κρατικὸν σκοπὸν καὶ κρατικὴν δρᾶσιν. Ἐν στενοτέρᾳ ἐννοίᾳ ἐχρησιμοποιήθη ὁ ὅρος «La Police», ἵνα δηλωθῇ ἡ καλή, ἡ ἐρρυθμισμένη τάξις Κράτους τινός. Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἡ Γερμανία παρέλαβε τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ προσέθεσε ταύτην ὡς «Jus Politiae» εἰς τὸ σύστημα τῶν ἡγεμονικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων καὶ οὕτω παρέσχεν εἰς τοὺς ἡγεμόνας τὴν δικαιολογίαν πρὸς ἐπέμβασιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, καθὼς καὶ τὸν τύπον, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου παρήχθη ἐπέκτασις τοῦ κρατικοῦ κύκλου ἐπὶ τοῦ κοσμικοῦ πεδίου. Τὸ «Jus Politiae» προσεπόρισεν εἰς τὸ κράτος τὴν ἐξουσίαν νὰ χρησιμοποιῇ τὸν κρατικὸν καταναγκασμὸν χάριν τῆς κοινῆς εὐημερίας, καὶ παρέσχεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τὴν ἐξουσίαν πρὸς ἔκδοσιν πασῶν τῶν διατάξεων, δι' ὧν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο «ἡ ἐπίγειος εὐδαιμονία τῶν ὑπηκόων». Τοῦτο ἑπομένως ἐχορήγησεν εἰς τὸ κράτος τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἐπὶ πάσης ἀτομικῆς δράσεως τῶν ἐν τῷ Κράτει κατοικούντων καὶ κατέστη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ θεμέλιον τῆς ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας. Τὸ «Ἀστυνομικὸν Κράτος» ἀνεφάνη ἐν τῷ ἀπολυταρχικῷ Κράτει. Ἀστυνομία καὶ Πολίτευμα κατέστησαν ἔννοιαι ταὐτόσημοι.

Δύναται ἑπομένως νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς παλαιοτάτης ἐποχῆς λόγῳ τοῦ «ἀστυ-

νομικοῦ καταναγκασμοῦ» ὑπῆρχε μία προκατάληψις καὶ μία κακὴ προδιάθεσις τοῦ «κοινοῦ» διὰ τὰς σχέσεις του μὲ τὴν 'Αστυνομίαν. 'Ο φόβος, ὅτι ἡ 'Αστυνομία ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὄργανον καταπιέσεως τοῦ πολίτου ἦτο πολὺ ζωντανὸς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου ὀργανωτοῦ τῆς 'Αγγλικῆς 'Αστυνομίας.

'Η πρώτη ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Robert Peel, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀπεφάνθη κατὰ τῆς δημιουργίας ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἰσχυρισθεῖσα, ὅτι ἡ βελτίωσις τῶν μέτρων πρὸς κατάπνιξιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅσον καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἐπιθυμητόν, δυνατὸν νὰ μὴ ἀποδειχθῇ ἐπαρκὲς ἀντιστάθμισμα, ἔναντι πιθανοῦ κινδύνου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου.

Κατὰ τὸ τέλος τῶν χρόνων τῆς μεταρρυθμίσεως ἤρξαντο νὰ διαστέλλωνται ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς «'Αστυνομίας» ἰδιαίτεραι τινὲς κρατικαὶ λειτουργίαι. Ἤρξατο διαμορφουμένη ἐξωτερικὴ πολιτική, νέαι στρατιωτικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι ἀνεφάνησαν, ὡς ἐπίσης ἐκ τοῦ ὅλου κρατικοῦ ὀργανισμοῦ ἤρχισεν ἀνακύπτουσα ὡς κεχωρισμένη λειτουργία ἡ δικαιοσύνη.

Συνεπείᾳ τῆς ἐξελίξεως ταύτης, ἡ 'Αστυνομία περιωρίσθη εἰς ἐκεῖνα τὰ «κρατικὰ ἔργα», ἅτινα δὲν συμπεριελαμβάνοντο εἰς οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν εἰρημένων κλάδων διοικήσεως. 'Εν τούτοις ὅμως αὕτη ἐξηκολούθει, ὡς καὶ πρότερον, ἀποτελοῦσα τὸ κέντρον βάρους τῆς ὅλης κρατικῆς δράσεως. Διότι εἰς αὐτὴν ἔλαχεν αὐτομάτως ἡ ἐπιμέλεια τῶν πολυαρίθμων νέων καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλεν εἰς τὴν δημοσίαν διοίκησιν ἡ νέα ἀντίληψις περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ κράτους. Τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ ἐνεργῶνται τὰ νέα ταῦτα καθήκοντα δὲν καθώριζεν ἀκόμη γραπτόν τι δίκαιον.

'Επομένως τοῦτο ἐξηρτᾶτο μόνον ἐκ τῆς ἐλευθέρας ἐκτιμήσεως τῆς Κυβερνήσεως. Οὕτω παρήχθη ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ 'Αστυνομίας καὶ Δικαιοσύνης. «Δικαστικαὶ ὑποθέσεις» κατέστησαν ὅσαι ἐκ τῶν κρατικῶν ὑποθέσεων ἔδει νὰ κριθῶσι κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ἐπομένως ὑπήγοντο εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων. Τοὐναντίον «'Αστυνομικαὶ ὑποθέσεις» ἐθεωροῦντο αἱ κρατικαὶ ὑποθέσεις, αἵτινες ἐρρυθμίζοντο κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν καὶ ἐπομένως ἀπετέλουν τὴν σφαῖραν τῆς Κυβερνήσεως.

Κατὰ τῆς ἐν τῇ 'Αστυνομίᾳ ἐνσωματουμένης κρατικῆς παντοδυναμίας ἀντετάχθη κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἡ ἐπιστημονικὴ θεωρία τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Αὕτη ἤρξατο ὑποβάλλουσα εἰς κριτικὴν ἔρευναν τὴν νομικὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ Κράτους, συνεπλήρωσε δὲ τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῇ θεωρίᾳ περὶ τοῦ φυσικοῦ ἀπαραβιάστου ἀθρωπίνων δικαιωμάτων, ἥτις ἔθεσε φραγμοὺς εἰς τὴν κρατικὴν ἐξουσίαν. Διὰ τῆς γαλλικῆς διακηρύξεως «περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου» ἐν ἔτει 1789, ἡ θεωρία αὕτη ἐσταθεροποιήθη ἔτι μᾶλλον.

'Η «Κρατικὴ ἐξουσία» περιωρίσθη εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐννόμου προστασίας καὶ εἰς τὴν φροντίδα τῆς ἀσφαλείας. 'Η ἐν Γερμανίᾳ ἐξέλιξις ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδόν. Εἰς τὸν Γενικὸν Πρωσικὸν Κώδικα περιελήφθη διάταξις, περίφημος καταστᾶσα ἔκτοτε, ἥτις καθορίζει τὴν ἔννοιαν καὶ τὰ ὅρια τῆς 'Αστυνομίας. «'Η λῆψις τῶν ἀναγκαίων μέτρων πρὸς διατήρησιν τῆς δημοσίας ἡσυχίας, ἀσφαλείας καὶ τάξεως, καὶ πρὸς ἀποτροπὴν ἐνδεχομένων κινδύνων διὰ τὴν κοινωνίαν ἢ τὰ καθ' ἕκαστον μέλη ταύτης εἶναι ἔργον τῆς 'Αστυνομίας». 'Η ἀντίληψις αὕτη κατόπιν ἐκυριάρχησε καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν, ἡ νομοθεσία ἀπεδέχθη ταύτην καὶ σήμερον ἀποτελεῖ, εἴτε βάσει ρητῆς διατάξεως, εἴτε κατ' ἔθιμον, πανταχοῦ τὴν βάσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαίου.

3. Προορισμὸς τῆς 'Αστυνομίας.

'Η 'Αστυνομία δὲν εἶναι ἕνας θεσμὸς σύγχρονος οὐδὲ κἂν πρόσφατος. Συναντᾶται εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, οὐ μόνον εἰς τοὺς προηγμένους λαούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πρωτογόνους τοιούτους, ὑπὸ διαφόρους ὅμως κατὰ τόπους, χρόνους καὶ λαοὺς μορφάς. 'Ο ἄνθρωπος τῆς πρωτογόνου ἐποχῆς ἐν τῇ

ἐξελίξει του ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ συμπήξῃ τὰς πρώτας κοινωνίας, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, σκοπὸς δὲ τῆς συγκροτήσεως τούτων ἦτο κυρίως ἡ αὐτάρκεια καὶ τὸ «εὐδαιμόνως ζῆν».

Ὁ σκοπὸς οὗτος τοῦ «εὐδαιμόνως ζῆν» εἶναι ἡ βάσις καὶ τῶν σημερινῶν πολιτειῶν, ἐπιτυγχάνεται δὲ διὰ τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς προόδου καὶ τελειοποιήσεως τῶν συγκροτούντων ταύτας μελῶν. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ οὐσιώδους τούτου σκοποῦ τῆς Πολιτείας συντρέχουσιν ἅπαντα τ' ἀποτελοῦντα ταύτην ἄτομα τὰ μὲν διὰ τῆς πνευματικῆς τὰ δὲ διὰ τῆς σωματικῆς των ἐργασίας, ἥτις ἐργασία συντελεῖται παραλλήλως πρὸς τὰς βάσεις τὰς ὁποίας θέτει ἡ γενικὴ βούλησις τῆς Πολιτείας, ἤτοι ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀτόμων.

Ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἀκωλύτου, ἀλλὰ συντονισμένης πρὸς τὴν βούλησιν τῆς Πολιτείας πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἐργασίας τῶν ἀπαρτιζόντων ταύτην ἀτόμων, εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας. Ὀφείλει λοιπὸν ἑκάστη Πολιτεία νὰ περιφρουρήσῃ τὴν θετικὴν λειτουργίαν τοῦ ὅρου τούτου, λαμβάνουσα ἐπαρκῆ μέτρα πρὸς ἐξουδετέρωσιν πάσης ἐσωτερικῆς ἀνωμαλίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης ἔξωθεν ἐπιθέσεως, διότι ἡ μὲν ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία ἀνακόπτει καὶ παρακωλύει τὴν ἐλευθέραν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν πρόοδον τῆς ζωῆς τῆς Πολιτείας, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ ἐπίθεσις ἀπειλεῖ οὐ μόνον τὴν πρόοδον ταύτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς Πολιτείας.

Τὸν βασικὸν τοῦτον σκοπόν της, ἡ Πολιτεία ἐκπληροῖ διὰ τῆς Ἀστυνομίας, ἥς, ὡς προελέχθη, ἀντικειμενικὸς σκοπὸς εἶναι «ἡ λῆψις τῶν ἀναγκαίων μέτρων πρὸς διατήρησιν τῆς δημοσίας ἡσυχίας, ἀσφαλείας καὶ τάξεως καὶ πρὸς ἀποτροπὴν ἐνδεχομένων κινδύνων διὰ τὴν κοινωνίαν ἢ τὰ καθ' ἕκαστον μέλη ταύτης». Διὰ τὴν ἀπόκρουσιν πάσης ἔξωθεν ἐπιθέσεως εἶναι ἐντεταλμέναι αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῆς χώρας, διὰ δὲ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν πάσης ἐσωτερικῆς ἀνωμαλίας εἶναι τεταγμένη ἡ Ἀστυνομία ἐν τῇ γενικωτέρᾳ της ἐννοίᾳ.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὡς ἄνω βασικοῦ της σκοποῦ, ἡ Πολιτεία ἐθέσπισε νόμους, καθορίζοντας τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἑκάστου τῶν διαβιούντων ἐν αὐτῇ καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων καὶ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν.

Τὸ καθῆκον αὐτῆς νὰ ἀποτρέπῃ κινδύνους, ἀπειλοῦντας διατάραξιν τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐκπληροῖ ἡ Ἀστυνομία, εἴτε ἐπιμελουμένη οἰκοθεν καὶ ἀμέσως τῶν μέτρων, ἅτινα ἀποτρέπουσιν ἢ ἐξουδετερώνουσι τοὺς κινδύνους τῆς καθημερινῆς ζωῆς (ἀστυνομικὴ πρόνοια ἐν στενωτάτῃ ἐννοίᾳ) εἴτε ἐκδίδουσα μετὰ κυριαρχικῆς ἐξουσίας τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς πρὸς τοὺς πολίτας, αἵτινες ὑποβάλουσι τὰς ἐκδηλώσεις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς ἀπαιτουμένους ὑπὸ τῆς κοινῆς εὐημερίας περιορισμούς.

Ὁμοίως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀνήκει ἡ ἐπιμέλεια περὶ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀσφαλίζῃ τὰ ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ νομοθεσίας ἀναγνωριζόμενα ἀτομικὰ ἀγαθὰ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς ὁλότητος ἐναντίον κινδύνων, ἐπαπειλούντων τὴν ὕπαρξιν ἢ ἀκεραιότητα τούτων.

Σπουδαιοτάτη, ἄρα, ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ σημαντικὸς ὁ ρόλος της διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῶν πολιτῶν καὶ συνεπῶς ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξίς της εἰς κάθε κοινωνίαν καὶ κάθε Πολιτείαν. Ἐξυπηρετοῦσα ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν, ἐν ᾗ λειτουργεῖ, καὶ προστατεύουσα τὴν πλειονότητα τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν κατὰ τῆς μειονότητος τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου, συντελεῖ εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν δεδομένου ὅτι διὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξυπηρετεῖται ἡ πλήρης καὶ ἀπερίσπαστος ἑκάστου ἀφοσίωσις εἰς τὰ εἰρηνικά του ἔργα, δι' οὗ προάγεται ἡ εὐημερία, ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμός.

Ὡς παράδειγμα διὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς παρουσίας ἀστυνομικῆς δυνάμεως

εἰς κάθε συγκεκροτημένην ὁμάδα καὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῆς, ἀναφέρομεν τὰ κάτωθι:

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1948, ὅτε εἶχε παρατηρηθῇ σοβαρὰ ἔλλειψις ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ὁ Διοικητὴς 'Αστυνομικοῦ Σώματος μιᾶς Πολιτείας τῆς 'Αγγλίας ἀπεφάσισε, δι' οἰκονομίαν δυνάμεως, νὰ καταργήσῃ τὸν 'Αστυνομικὸν Σταθμὸν ἑνὸς χωρίου, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἀπετελεῖτο ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνον ἀστυφύλακος.

Διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ περιοχὴ αὕτη, ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν περιπολίαν ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον διετάχθη ἔκτοτε νὰ περιέρχηται κατὰ χρονικὰ διαστήματα τὸ χωρίον, κρίνων, ὅτι εἶναι προτιμώτερον τοῦτο ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα περιπολοῦντα πεζῇ. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐξελέγη δοκιμαστικῶς, διότι ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη δὲν παρουσίασεν ἐγκληματικότητα καί, φαινομενικῶς τοὐλάχιστον, ἦτο σπατάλη δυνάμεως ἡ διάθεσις ἑνὸς ἀστυφύλακος ἐκεῖ.

Κατὰ τοὺς ἑπομένους τρεῖς μῆνας μιὰ πραγματικὴ «ἐπιδημία» ἀδικημάτων παρουσιάσθη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν καὶ ἡ μία παράβασις διεδέχετο τὴν ἄλλην.

Αἱ κλήσεις δι' ἀποστολὴν ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἦσαν πολλαί, ὥστε ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε τὴν ἐπανασύστασιν τοῦ καταργηθέντος 'Αστυνομικοῦ Σταθμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδικημάτων ἐμειώθη αἰσθητῶς καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ χωρίον ἀπέκτησε τὴν παλαιάν του γαλήνην.

Πολὺ ὀλίγα παραδείγματα δύνανται νὰ δείξουν, σαφέστερον τοῦ ἀναφερθέντος, τὴν σημασίαν τῆς παρουσίας ἑνὸς μόνον ἀστυφύλακος διὰ τὴν πρόληψιν ἐγκληματικότητος. Εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον, ὅτι οἱ κλέπται σπανίως ἀποφεύγουν νὰ κλέψουν, ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ἐνδέχεται νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ καταδικασθοῦν. Ἐνῷ ἡ θέα τοῦ περιπολοῦντος ἀστυφύλακος ἀναγκάζει τὸν μὲν τολμηρότερον ἐπαγγελματίαν κλέπτην νὰ γίνῃ διαστακτικός, τὸν δὲ ἐκ περιστάσεως τοιοῦτον—αὐτὸν ποὺ ψάχνει γιὰ κάτι εὔκολο νὰ ἁρπάξῃ—νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν.

4. Ἡ 'Αστυνομία ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων.

Κάθε πολίτης καὶ γενικῶς κάθε κάτοικος ἑνὸς τόπου ἔχει ἀναμφισβητήτως τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζηται μόνος του τὴν ζωήν του, τὴν τιμήν του, τὴν περιουσίαν του, τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὰ λοιπὰ ἔννομα ἀγαθά. 'Αφ' ἧς ὅμως ὑπήγαγεν ἑαυτὸν εἰς τὴν κοινότητα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐν αὐτῇ ἁρμονικῆς συμβιώσεώς του, ἀνέθεσεν, ὡς εἴδομεν ἀνωτέρω, εἰς τὴ Πολιτείαν τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων του, ἵνα οὕτω ταῦτα προστατευθῶσιν ὁμοιομόρφως καὶ συστηματικῶς.

Ἡ Πολιτεία, ὡς προελέχθη, ἀνέθεσεν εἰς ἰδίαν ἀρχήν, τὴν 'Αστυνομίαν, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων καὶ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν. Ὥστε ἡ 'Αστυνομία δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο παρ' ὅ,τι τυγχάνει τῆς ἐγκρίσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν πολιτῶν. Οἱ νομοταγεῖς πολῖται εἶναι ἡ πλειονότης καὶ οἱ κακοποιοὶ ἡ μειοψηφία, καθ' ὧν θὰ στραφῇ τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας. Μὲ ἄλλας λέξεις ἡ 'Αστυνομία εἶναι τὸ ὄργανον τῆς πλειονότητος τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν τὸ ὑπ' αὐτῆς χρησιμοποιούμενον κατὰ τῆς μικρᾶς μερίδος τῶν κακοποιῶν.

Ἔχει λοιπὸν ὑποχρέωσιν καὶ εἶναι ἀνάγκη, ἵνα ἀνταποκριθῇ καὶ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἔργον της, πᾶσα πρᾶξις της καὶ πᾶσα ἐνέργειά της νὰ βασίζηται ἐπὶ τῆς «κοινῆς γνώμης», ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγηται. Δηλαδὴ νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν καὶ νὰ στρέφηται κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν, διὰ τοὺς πολλούς, διαθέσεων τῶν ὀλίγων κακοποιῶν, δηλαδὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διαταράξουν καὶ καταστρέψουν ὅ,τι ἐθεσπίσθη διὰ τὴν γενικὴν τάξιν, εἴτε τοῦτο εἶναι κοινὸν ἀδίκημα, εἴτε πολιτικὸν τοιοῦτον. Ἡ 'Αστυνομία δὲν εἶναι στρατιωτικῆς μορφῆς ὠργανωμένη βία, ἡ ἀντιτασσομένη ὅπου ἔχει ἀνάγκην παραστάσεως τὸ Κράτος, ἀλλὰ μία εἰδικὴ ὀργάνωσις ἔχουσα ὡς Α καὶ Ω τῶν βλέψεών της πῶς θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν κοινω-

νίαν, ὡς σύνολον, ἀνεξαρτήτως τάξεως, θρησκεύματος πολιτικῶν δοξασιῶν καὶ ἐθνότητος ἀκόμη, καὶ πῶς θὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς κακοποιούς.

'Η λέξις «κακοποιὸς» ἐνταῦθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ λίαν εὐρέως καὶ νὰ περιλάβῃ πάντα παραβάτην τοῦ νόμου, οἱονδήποτε πολίτην γινόμενον παραβάτην, ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐκ συγγνωστῆς ἀμελείας πολλάκις.

Εἶναι λοιπὸν φανερὸν πόσον λεπτὸν καὶ ποικίλον εἶναι τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας καὶ πόσον βαθειὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν.

'Εκ τούτων διαφαίνεται, ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶναι θεσμὸς ἀπορρέων ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνίας, τὰ δικαιώματα τῆς ὁποίας διαχειρίζεται καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἀφομοιοῦται καὶ γίνεται ἰσάξιος. Εἶναι ἐπίσης ὁ κυριώτερος σύνδεσμος μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τῆς Πολιτείας, διότι ἡ Πολιτεία διὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου θὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς νόμους της, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοῦ θὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῶν θελήσεων καὶ ἐπιθυμιῶν της.

Τὸ κράτος διὰ τῆς 'Αστυνομίας βλέπει, δι αὐτῆς ἀκούει, δι' αὐτῆς ἐνεργεῖ. 'Η ἀποστολὴ τῆς 'Αστυνομίας εἶναι δύσκολος καὶ πολυσύνθετος. Ἔχει ταχθῇ παρὰ τῆς Πολιτείας νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐρυθμίας, ὡς καὶ διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, ἅτινα ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία ἀνεγνώρισεν.

'Η προστασία αὕτη γεννᾷ τὸ «ἀστυνομικὸν δικαίωμα» τῆς Πολιτείας, ἀσκούμενον διὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὡς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Κανονισμοῦ. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει Ex Officio εἰς πᾶσαν Πολιτείαν. 'Η προστασία τῶν πολιτικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων περιλαμβάνει τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν πάσης ἀδικοπραγίας. 'Αποτελοῦν δὲ τὴν κυριωτέραν ἐνέργειαν τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαιώματος. Πρόληψις καὶ καταστολὴ εἶναι δύο διάφοροι ἔννοιαι, ἀλλ' ἐν τῇ προλήψει ἡ καταστολή. 'Η ἰδιομορφία των ἔγκειται εἰς τὰ μέσα, ἅτινα διαθέτει καὶ κινητοποιεῖ ἑκάστη διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, ὅστις, ὅπως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀφορᾷ τὴν προστασίαν τοῦ δημοσίου συμφέροντος.

Καὶ πράγματι, ἐνῷ ἡ πρόληψις ἔχει τὴν φροντίδα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εὐρυθμίας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ καταστολὴ εἶναι ἡ ἐκτέλεσις, δηλαδὴ ὁ πειθαναγκασμὸς τοῦ πολίτου πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τῆς Πολιτείας, ὅστις πειθαναγκασμὸς εἶναι κρατικὴ ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωσις αὐτοῦ, δι' αὐτὸν δὲ τὸν λόγον ἡ καταστολὴ εἶναι ἀνεπιθύμητος καὶ ὀχληρά. 'Ο ἀστυνομικὸς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπεφορτίσθη μὲ ποικίλα καθήκοντα. Τοῦτο εἶναι ἴσως ἀναπόφευκτον καὶ εἶναι ὁπωσδήποτε σύμφωνον μὲ τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν περὶ ἀστυφύλακος ὡς «τοῦ ἀνθρώπου τῆς κοινότητος», ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν ἐν γένει καλὴν κυβέρνησιν καὶ διοίκησιν τῆς κοινότητος, ἔχει ὅμως ὡρισμένας συνεπείας.

Τὰ νέα καθήκοντα τῆς 'Αστυνομίας, ἅτινα ἔφερον αὐτὴν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ κοινόν, δὲν συνίστανται μόνον εἰς αὐτοκινητιστικὰς παραβάσεις, καίτοι εἶναι ἀρκούντως πολυάριθμοι αὗται, ἀλλὰ καὶ εἰς νέα ἀδικήματα προελθόντα ἐκ τῶν κοινωνικῶν ροπῶν. 'Η 'Αστυνομία ἐνδιαφέρεται διὰ πλείστας ἄλλας περιπτώσεις περιορισμῶν ἢ ἀπαιτήσεων συμφώνως τῷ νόμῳ. Αἱ πράξεις αὗται, δι' ἃς ἡ 'Αστυνομία ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῇ καὶ νὰ καταδιώκῃ ποινικῶς τοὺς παραβάτας, εἶναι πολλάκις παραβάσεις τοῦ νόμου, αἱ ὁποῖαι γενικῶς δὲν θίγουν τὸν ἠθικὸν κώδικα, οὔτε ἐγείρουσιν οἱανδήποτε ἀγανάκτησιν τῶν καλῶς διατεθειμένων πολιτῶν. 'Ασχολούμενος ὅμως μὲ ταῦτα ὁ 'Αστυφύλαξ δὲν δύναται νὰ ὑπολογίσῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως τῆς κοινωνίας τῆς ὁποίας ὑποστηρίξεως ἀπελάμβανε, ὅταν ἦτο ἀποκλειστικώτερον ἀπησχολημένος μὲ τοὺς κακοποιοὺς καὶ τὴν προστασίαν τῶν ἐντίμων πολιτῶν ἀπὸ μέρους τῶν κλεπτῶν καὶ πάσης φύσεως κακοποιῶν. Οὕτω, πολλάκις ἡ 'Αστυνομία, χάνουσα τὴν κατανόησιν τῶν πολιτῶν καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἀπὸ μέρους τῆς κοινωνίας, θεωρεῖται ὡς ἐνεργοῦσα αὐθαιρέτως καὶ ἐπεμβαίνουσα ἄνευ ἀνάγκης.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΕΡΓΙΑΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΚΟΠΟΣ—ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

1. Σκοπὸς τῆς ἀπεργίας

Ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ ἰσχυρότατον ὅπλον τσῦ ἐργαζομένου, τὸ ὁποῖον οὗτος χρησιμοποιεῖ ἐναντίον τοῦ ἐργοδότου του πρὸς ἐπιτυχίαν εὐνοϊκωτέρων ὅρων ἐργασίας καὶ ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιπέδου.

Σκοπὸς τῆς ἀπεργίας δὲν εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ κεφαλαίου ἐξ ἐχθρότητος, ἀλλὰ ἡ δικαιοτέρα κατανομὴ τῶν κερδῶν μεταξὺ τῶν δύο συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς, δηλαδὴ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κεφαλαίου.

2. Φύσις τῆς ἀπεργίας.

Ἡ ἀπεργία, ὡς προελέχθη, ἐνεφανίσθη κατ' ἀρχὴν ὡς ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν καὶ ὡς πρᾶξις ἀδιάφορος διὰ πάντα τρίτον, ὅστις δὲν ὑφίστατο τὸν ἐξ αὐτῆς ἀντίκτυπον. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἐξειλίχθη καὶ ἀπετέλεσε φαινόμενον οἰκονομικόν, κοινωνικόν, ἐνίοτε δὲ καὶ πολιτικόν.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπεργίας δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐξαναγκασμὸς μόνον τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ καὶ ὁ τοιοῦτος τοῦ ὑφισταμένου τὰ ἐκ τῆς ἀπεργίας ἐπακόλουθα πληθυσμοῦ, ἵνα παρέμβῃ καὶ προκαλέσῃ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἐργοδότου.

3. Νομικὴ θέσις τῆς ἀπεργίας

Ἡ ἀπεργία μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντικοινωνικὴ ἐκδήλωσις ἢ ἀδίκημα κολαζόμενον ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ἑκάστης πολιτείας, αὐστηρῶς ἢ ἐπιεικῶς. Π.χ. κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ ἀπεργοὶ ἐχαρακτηρίζοντο ὡς προδόται καὶ ἄπιστοι, τιμωρούμενοι διὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων ποινῶν, ἀποκοπῆς ὤτων, ἐξοριῶν καὶ θανάτου.

Ἡ σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως μεταβολὴ τῆς ὅλης οἰκονομικῆς μορφῆς τῶν Κρατῶν διὰ τῆς καταπληκτικῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας καὶ γενικῶς τοῦ μηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, συνετέλεσαν ὥστε νὰ συγκεντρωθοῦν τεράστια κεφάλαια εἰς χεῖρας τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐπιχειρηματιῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἐνῶ τυπικῶς ἴσχυεν ἡ ἐλευθερία συμβάσεως ἐργασίας, οὐσιαστικῶς οἱ ὅροι αὐτῆς καὶ ἡ ἀμοιβὴ διὰ ταύτην νὰ ρυθμίζωνται μονομερῶς, σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἐξελισσομένας καὶ συγκροτουμένας γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπετέλουν τὸ μονοπώλιον τῆς ἐργασίας. Ἐντεῦθεν ἤρχισε νὰ δημιουργῆται τὸ ἀνίσχυρον τοῦ μεμονωμένου ἐργάτου νὰ παλαίσῃ ἔναντι τῆς δυνάμεως ταύτης τοῦ κεφαλαίου καὶ οὐσιαστικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν ἐργαζομένων ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων. Οὕτω ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ διακηρυσσομένου Φιλελευθερισμοῦ, ἤρχισε νὰ ἀναγνωρίζεται, σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκονομικῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἑνώσεως τῶν ἐργατῶν, ὡς ὅπλον ἀμύνης των, μὲ τὴν ὁμαδικὴν συμφωνίαν περὶ παύσεως τῆς ἐργασίας, εἰς τρόπον ὥστε, δι' ἀμοιβαίου ἀνταγωνισμοῦ, νὰ προκύπτῃ ἡ δικαιοτέρα ρύθμισις τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον, διὰ τῆς ρηθείσης ἐπιδράσεως τοῦ Φιλελευθερισμοῦ καὶ διὰ τοῦ Νόμου τῆς 21ης Ἰουνίου 1824, διεκηρύχθη ἡ ἐλευθερία τῶν ἐργατικῶν ἑνώσεων ὑπὸ ὡρισμένους περιορισμούς.

'Εν Γαλλίᾳ, διὰ τοῦ Νόμου τῆς 27ης Ν/βρίου 1849, ἐξισώθησαν αἱ ποιναὶ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ Νόμου τῆς 25ης Μαΐου 1864 τοῦ Emil Olivier καὶ τοῦ τοιούτου τῆς 21ης Μαρτίου 1874 τοῦ Waldek Rousseau, διεκηρύχθη ἡ ἐλευθερία τῶν ἐπαγγελματικῶν Συνδικάτων.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, ἡ ἐλευθερία τῶν ἐργατικῶν 'Ενώσεων καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ κατὰ συνεννόησιν ὁμαδικὴ παῦσις τῆς ἐργασίας, μὴ κολαζομένης πλέον ταύτης, ἐκτὸς ἐὰν συνωδεύετο μὲ ἀπειλὰς καὶ βιαιότητας, ἤρχισε νὰ ἀναγνωρίζεται εἰς ἁπάσας τὰς Εὐρωπαϊκὰς Χώρας. Εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ τοῦ Νόμου τῆς 21ης 'Ιουνίου 1864, εἰς τὸ Βέλγιον διὰ τοῦ Νόμου τῆς 31ης Μαΐου 1846, εἰς τὴν 'Ολλανδίαν διὰ τοῦ Νόμου τῆς 10ης 'Απριλίου 1872 καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1870. Γενικῶς, ὅλαι αἱ οἰκονομικαὶ σχολαί, ἄλλαι μετά τινων ἐπιφυλάξεων καὶ ἄλλαι ἀνεπιφυλάκτως ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας πηγάζει ἐκ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐργαζομένου νὰ διαθέτῃ κατὰ βούλησιν τὰς παραγωγικάς του δυνάμεις καὶ νὰ συνεννοῆται μετὰ τῶν ἐχόντων κοινὰ συμφέροντα.

Οὕτω ἐν 'Αγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1927 ἐθεωρεῖτο νόμιμος πᾶσα ἀπεργία συνδεομένη πρὸς ἐκκρεμῆ συλλογικὴν διαφοράν, παράνομος ὅμως πᾶσα ἄλλη καὶ ἰδίως ἡ στρεφομένη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε ἐμμέσως δι' ἀπειλῶν ἢ κινδύνων τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ περικλείῃ κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὡς τοιαύτη δὲ κατ' ἐξοχὴν ἐθεωρεῖτο ἡ γενικὴ ἀπεργία.

Αἱ διακρίσεις ὅμως αὗται κατηργήθησαν διὰ νεωτέρου Νόμου «περὶ ἐργατικῶν διαφορῶν τοῦ 1946» καὶ συνεπῶς ἡ ἀπεργία ἀνεγνωρίσθη ὡς δικαίωμα ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἔτους.

Τέλος εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1946 τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ταύτης.

'Εκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Χωρῶν μόνον ἡ Ρωσία οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν ὡς δικαίωμα τὴν ἀπεργίαν, οὔτε ἐπὶ Τσαρικοῦ καθεστῶτος, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ νόμος τῆς 13ης 'Ιουνίου 1886 ἐτιμώρει ὡς ποινικὸν ἀδίκημα πᾶσαν ἀπεργίαν τοῦ ἐργάτου, οὔτε καὶ ἐπὶ Σοβιετικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ταύτην ὡς ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο τῆς κομμουνιστικῆς νοοτροπίας περὶ ἐλευθερίας τοῦ ἐργαζομένου, ἡ ὁποία παρ' ὅλον ὅτι κόπτεται ὑπὲρ τῶν προλεταρίων τοῦ κόσμου καὶ διαπιστώνει εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μὴ κομμουνιστικὰ κράτη «ἰμπεριαλισμόν—μοναρχοφασισμὸν—τυραννίαν—τρομοκρατίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν», ἐν τούτοις αὕτη ὄχι μόνον οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τοιοῦτον δικαίωμα εἰς τοὺς ἐργαζομένους, ἀλλὰ καταπνίγει ἐν τῇ γενέσει της πᾶσαν τοιαύτην ἐκδήλωσιν τούτων, τόσον ἐντὸς τῆς χώρας της, ὅσον καὶ εἰς τοὺς Δορυφόρους της, ὡς ἀπέδειξαν τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας, 'Ανατολικῆς Γερμανίας, Πολωνίας, Καζακστάν κλ.π.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἄρθρον 167 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου μέχρι τοῦ ἔτους 120 ἀπηγόρευε τὴν παρὰ τῶν ἐργατῶν ὁμαδικὴν παῦσιν τῆς ἐργασίας ὡς καὶ τὴν πρόκλησιν πρὸς ἀπεργίαν καὶ ἐτιμώρει τοὺς ἀπεργοὺς διὰ θρασύτητα κατὰ τῆς ἀρχῆς. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον κατηργήθη ρητῶς διὰ τοῦ Νόμου 2111/1920 «περὶ ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας», καίτοι τοῦτο κατὰ νομολογίαν τοῦ Σαριπόλου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντισυνταγματικὸν καὶ συνεπῶς ἀνύπαρκτον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870, ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864.

Ἔκτοτε βαθμιαίως καὶ ἐμμέσως ἡ νομοθεσία ἡμῶν κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀπεργίας ὡς δικαιώματος. Δικαιώματος ὑποκειμένου βεβαίως εἰς ρύθμισιν καὶ περιοριζομένου ἐκ λόγων γενικωτέρων δημοσίου ἢ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Ἄξιον ἰδιαιτέρας ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο μνείας εἶναι αἱ διατάξεις τοῦ νέου μας

Ποινικοῦ Κώδικος, τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχὺς ἤρξατο ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου 1951. Διὰ τῶν ἄρθρων 293-296 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, κολάζεται ποινικῶς μόνον ἡ ἀπεργία ἡ ἐκδηλουμένη εἰς καταστήματα ἢ ἐγκαταστάσεις ἐξυπηρετούσας τὴν εἰς τὸ κοινὸν προμήθειαν ἄρτου, ὕδατος, φωτισμοῦ καὶ θερμότητος ἢ κινητηρίου δυνάμεως, ὅταν κηρύσσεται, ἄνευ πρηγουμένης ἐγκαίρου πρὸς τὸν ἐργοδότην καὶ τὴν οἰκείαν ἀρχὴν προειδοποιήσεως, ἢ ὅταν παρατείνεται κακοβούλως, ἐφ' ὅσον ὅμως παράγεται ἐκ τούτου κατάστασις ἀνάγκης.

"Ηδη εἰς τὴν χώραν ἡ ἀπεργία ἀναγνωρίζεται ὡς δικαίωμα, πλὴν τῆς τοιαύτης τῶν Δημοσίων 'Υπαλλήλων ὡς καὶ τῶν 'Υπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἥτις ἐκρίθη ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν δημοσιοϋπαλληλικὴν ἰδιότητα καὶ περὶ τῆς ὁποίας θέλομεν ἀσχοληθῆ κατωτέρω.

'Ιστορικῶς ἡ καθιέρωσις τῆς ἀπεργίας, ὡς δικαιώματος τῶν ἐργαζομένων, προκύπτει παρ' ἡμῖν ἐκ τῶν κάτωθι διατάξεων:

1) 'Εκ τῆς διὰ τοῦ Ν. 2111/1920 καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 167 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν παρὰ τῶν ἐργατῶν παῦσιν τῆς ἐργασίας ἢ τὴν πρόκλησιν πρὸς ἀπεργίαν.

2) 'Εκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 2151/1920 τοῦ καθιεροῦντος ὑποχρέωσιν τῆς μονίμου ἢ προσωρινῆς διοικήσεως τοῦ Σωματείου, ὅπως, ἔστω καὶ ἐὰν τελῇ ὑπὸ παραίτησιν, καλέσῃ ἐντὸς 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀπεργίας γενικὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν, πλὴν ἂν ἡ ἀπεργία ἀπεφασίσθη ὑπὸ γενικῆς συνελεύσεως τοῦ σωματείου, τὸ πολὺ πρὸ 8 ἡμερῶν συνελθούσης.

3) Διὰ τῶν Ν. 3453/1928 καὶ 5458/1932 ἀπηγορεύθη εἰδικῶς ἡ παρὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ κλάδου ὁμαδικὴ ἐγκατάλειψις τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν των καθηκόντων. 'Η τοιαύτη ὅμως ἀπαγόρευσις τῆς ἀπεργίας ὡς πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τεκμηριοῖ ἀμαχητὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ὡς πρὸς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας.

4) Τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Α.Ν. «περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», ὁρίζει ὅτι μετὰ τὴν παρέμβασιν τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀνακυπτούσης συλλογικῆς διαφορᾶς, ἀπαγορεύεται πᾶσα προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας. Τοῦτο ὑποδηλοῖ προσωρινὴν ἀναστολὴν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας μέχρι τερματισμοῦ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως, ἥτις ἄσκησις δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, εἴτε ἐπικυρωθῇ αὕτη εἴτε ὄχι ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας διὰ νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστή.

5) 'Εκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. «περὶ ἀδειῶν κ.λ.π.», καθ' ἣν δὲν θεωρεῖται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως καὶ δὲν συμψηφίζεται ὡς χρόνος ἀδείας, πλὴν τῆς περιπτώσεως ἀσθενείας, στρατεύσεως ἢ ἀνωτέρας βίας καὶ ἡ ἀπεργία.

6) Τὸ Γ' ψήφισμα τοῦ 1946 τῆς Δ' 'Αναθεωρητικῆς Βουλῆς ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας τοὺς ἀσχολουμένους εἰς ἐργασίας γενικωτέρας σημασίας, ὅπως αἱ μεταφοραί, ἡ προμήθεια ἄρτου, ὕδατος, φωτισμοῦ, θερμότητος, κινητηρίου δυνάμεως κ.λ.π., νὰ εἰδοποιοῦν, πρὸ πάσης κηρύξεως ἀπεργίας καὶ τοὐλάχιστον τρεῖς ἡμέρας ἐνωρίτερον, τόν τε ἐργοδότην καὶ τὴν 'Αστυνομικὴν 'Αρχήν. Οὕτω ἀναγνωρίζεται, ἐμμέσως, ἡ ἀπεργία ὡς δικαίωμα.

'Ιδιαίτατα ὅμως τὸ ψήφισμα ΛΘ' τῆς 7ης Δ/ρίου 1947 ἀναγνωρίζει ρητῶς τὴν ἀπεργίαν ὡς δικαίωμα. Διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁμιλεῖ Expressis verbis περὶ «δικαιώματος ἀπεργίας», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι συνταγματικῶς κατωχυρωμένον, κατέφυγεν εἰς τὴν διὰ ψηφίσματος, δηλαδὴ διὰ διατάξεως ἐπηυξημένης τυπικῆς δυνάμεως, προσωρινὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δι-

καιώματος τούτου. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ συνείδησις τῆς βαρείας συνταγματικῆς ἐκτροπῆς τὴν ὁποίαν συνίστα τὸ ΛΘ' ψήφισμα (ὅπερ, ὡς γνωστόν, οὐδέποτε ἐφηρμόσθη), ὥστε ἐντὸς πενταμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος του, ἡ Δ' 'Αναθεωρητικὴ Βουλὴ κατήργησε τοῦτο διὰ τοῦ ψηφίσματος ΝΕ' τῆς 5ης Μαΐου 1948, ὅπερ χαρακτηριστικῶς ἀνέφερεν ὅτι «καταργεῖται τὸ ψήφισμα τῆς ἀναστολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΑΠΕΡΓΙΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

'Απὸ ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας ἐγένετο παραδεκτὸν ὅτι ἡ ἀπεργία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν δημοσιοϋπαλληλικήν των ἰδιότητα. 'Εν Γαλλίᾳ ὅλοι οἱ συγγραφεῖς καθὼς καὶ ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας καὶ τῶν λοιπῶν δικαστηρίων ρητῶς καὶ ἀδιστάκτως δέχονται ὅτι ὁ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν συνδέεται πρὸς τὸ Κράτος διὰ συμβάσεως ἐργασίας. Οἱ διαπρεπέστεροι συγγραφεῖς τοῦ δημοσίου δικαίου, διδάσκουν ὅτι ὁ δημόσιος ὑπάλληλος οὔτε διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδέεται πρὸς τὸ Κράτος, οὔτε δι' ἄλλης συμβάσεως δημοσίου δικαίου.

'Εν Γερμανίᾳ, τὴν χαρακτηρίζουν ὡς «σχέσιν ἐξουσίας», ὡς μονομερῆ δηλαδὴ πρᾶξιν τοῦ Κράτους.

'Ωσαύτως τὸ 'Αγγλικὸν δίκαιον ἀπαγορεύει τὴν ἀπεργίαν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Παρ' ἡμῖν διακεκριμένοι Συνταγματολόγοι καὶ διαπρεπεῖς συγγραφεῖς τοῦ δημοσίου δικαίου (Σαρίπολος—Σβῶλος—Τριανταφυλλάκος—Ρακτιβάν, κ.λ.π.), θεωροῦν τὴν ἀπεργίαν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὡς ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου. 'Ο ἀείμνηστος 'Ελευθέριος Βενιζέλος, εἰσηγούμενος εἰς τὴν Βουλὴν τὸν Νόμον 4879/31 «περὶ ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων», ἔλεγεν ὅτι «τὸ ἱερώτερον τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἶναι νὰ μὴ λιποτακτοῦν ποτὲ ἀπὸ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν εἰς οἱανδήποτε περίστασιν καὶ μὲ οἱονδήποτε πρόσχημα».

'Η ἀπεργία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὴν χώραν μας ἀπηγορεύετο βάσει τῶν νόμων 3453/1928 καὶ 5458/1932 ἤδη δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 274 τοῦ Ποινικοῦ κώδικος, ὅστις τιμωρεῖ ταύτην εἰς βαθμὸν Πλημμελήματος.

'Ομοίως διὰ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος, ἀπαγορεύεται καὶ ἡ ἀπεργία τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Παρὰ τὰς προμνησθείσας ἀπαγορευτικὰς διατάξεις, ἐν τούτοις, τόσον προπολεμικῶς, ὅσον καὶ μεταπολεμικῶς, πολλαὶ ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὡς καὶ τοιαῦται τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἔλαβον χώραν κυρίως μὲ καθαρῶς οἰκονομικὰ αἰτήματα, χωρὶς νὰ ἀσκηθῇ ἐναντίον τούτων εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ἐκ λόγων σκοπιμότητος ποινικὴ δίωξις.

(Συνεχίζεται)

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΩΝ —

Ὑπὸ τ. Ἀνθ/μου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

—Ὄχι, δὲν τελειώσαμε ἀκόμα, κι' ἐκάλεσε τὴ Φωτεινὴ νὰ καθήσῃ πλάϊ, στὸ γραφεῖο του.

—Σύ, Φωτεινή, γράψε σὲ παρακαλῶ σ' αὐτὸ τὸ λευκὸ χαρτὶ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ.

Ἡ Φωτεινὴ πῆρε πρόθυμα τὴν πέννα στὸ χέρι της γιατὶ δὲν ἤξερε τί ἐπρόκειτο νὰ γράψῃ, ὅταν ἄκουσε τὸν ἀστυνόμο νὰ τῆς λέγῃ :

«Γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ξέρεις...»

Ἐκείνη ἀπὸ τίς πρῶτες αὐτὲς λέξεις κατάλαβε, ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ σταμάτησε.

—Τί ἔπαθες Φωτεινή; ρώτησε ὁ κ. Φλώριο.

—Τίποτε, τίποτε κ. Ἀστυνόμε, καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της, κοιτάζοντας μὲ ἀπόγνωσι τοὺς δικούς της, οἱ ὁποῖοι, καθισμένοι στὴν ἀπέναντι πλευρά, ἄκουγαν τὴν ὑπαγόρευση τοῦ Ἀστυνόμου, δαγκώνοντας τὰ χείλη τους, σὰν νἄθελαν νὰ τῆς ποῦν νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὸ ἠθικό της.

Ὁ ἀστυνόμος κ. Φλώριο ὅμως ἐπέμενε νὰ συνεχίσῃ τὸ γράψιμο καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐπηρεάσῃ ἀκόμα περισσότερο, πέταξε μπροστά της τὰ δύο γράμματα ποὺ βρῆκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Γάϊλα.

Ἐκείνη τοὺς ἔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ καὶ κατώρθωσε παρὰ τὴν ταραχή της νὰ μείνῃ ἀπαθής. Τότε ὁ ἀστυνόμος ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε κατάλαβε τὴν προσπάθειά της καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα :

—Φωτεινή, ὁ Γάϊλας μᾶς εἶπε ὅτι τά γράμματα αὐτὰ εἶναι δικά σου. Εἶναι ἀλήθεια ;

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἦταν ἡ ἀπάντησή της.

Τότε ὁ ἀστυνόμος, κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς της, εἶπε σ' ἕναν ἀστυφύλακα νὰ φέρουν τὸ Γάϊλα ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Φωτεινὴ στὸ ἄκουσμα τῆς διαταγῆς τοῦ ἀστυνόμου δὲν ἄντεξε.

—Δὲν φταῖμε ἐμεῖς· ὁ Λάλος ! πρόφθασε νὰ πῇ κι' ἔπεσε λιπόθυμη.

Οἱ δικοί της ἔτρεξαν νὰ τὴ βοηθήσουν, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος μὲ ὕφος αὐστηρό, διέταξε νὰ ὁδηγηθοῦν στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο, καὶ νὰ μὴ μιλήσουν μεταξύ τους.

Ὅταν συνῆλθε σὲ λίγο ἡ Φωτεινή, τὴ ρώτησε ὁ Ἀστυνόμος ἀκόμα πιὸ ἐπίμονα.

—Ποιὸς εἶναι ὁ Λάλος ; καὶ τί ἔκανε ;

Σωστὸ ράκος ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι ἡ Φωτεινὴ ἄρχισε δειλὰ-δειλὰ ν' ἀποκαλύπτῃ.

Στὴν ἀρχὴ μὲ συγκεχυμένα λόγια ἔλεγε στὸν ἀστυνόμο.

—Ἀκόμα, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἐκείνη τὴ μοιραία νύκτα στὸ σπίτι μας.

—Ἔλα, Φωτεινή, τῆς εἶπε ὁ κ. Φλώριο μὲ καλωσύνη, χωρὶς ταραχὴ θὰ μοῦ ἐξιστορήσῃς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πὼς συνέβησαν τὰ γεγονότα.

—«Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἄρχισεν ἡ Φωτεινὴ νὰ λέγῃ, ἦρθε ὁ μακαρίτης νωρὶς στὸ » σπίτι μας καὶ πῆγε μάλιστα κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό του.

» Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἦρθε καὶ ὁ φίλος του ὁ Νῖκος, τὸν πῆρε μέσα καὶ » κλείστηκαν μόνοι τους. Σὲ κάποια στιγμὴ ἀκούσαμε νὰ συζητοῦν ζωηρὰ καὶ

» μεγαλόφωνα, μὰ δὲν δώσαμε σημασία γιατὶ στὸ μεταξὺ ἐπεκράτησε ἄκρα σιγή, » κι ἔτσι νομίσαμε πὼς ἔλυσαν τὶς διαφορές τους. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ κουβεντιά- » ζαμε στὸ σαλόνι μας, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Λάλος σὰν τρελλός, ξεμαλ- » λιασμένος καὶ κατακόκκινος. «Τί συμβαίνει Νῖκο, τὸν ρωτήσαμε ὅλοι μαζί». » «Τὸν σκότωσα», μᾶς εἶπε κι' ἔπεσε ἀναίσθητος πάνω στὸ ντιβάνι».

«Αὐτὰ εἶναι ὅλα», εἶπε μὲ λυγμοὺς ἡ Φωτεινὴ κι' ἔμεινε ἀφηρημένη καὶ ἄφωνη.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ Φωτεινὴ ὁ ἀστυνόμος κάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸ γέρο Σκυριανό.

—Πὲς ἐσὺ τώρα γέρο κατεργάρη, ποὺ μᾶς λὲς ὅλο ψέμματα, τί ἔγινε τὸ βράδυ τῆς 31 Αὐγούστου, στὸ σπίτι σου;

Ὁ γέρο Σκυριανὸς δὲν ἀπαντοῦσε θαρρεῖς πὼς εἶχαν κλειδώσει τὰ χείλη του. Ὡστόσο ἀπὸ τὴ μεγάλη πίεση τοῦ ἀστυνόμου ἀναγκάστηκε νὰ πῇ δυὸ λόγια στερεότυπα.

—Δὲν φταῖμε ἐμεῖς· ὁ Λάλος! καὶ σιώπησε.

Ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ Σκυριανοῦ καὶ τὴν κόρη του Ἀνθή, ὁ κ. Φλώριο ἔμαθε πολλά.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔπεσαν σὲ τέτοιες ἀντιφάσεις ποὺ φανέρωναν ξεκάθαρα τὴ συνενοχή τους στὸ ἔγκλημα.

Τὸ περίεργο ἦταν πὼς ὅλοι τους, σὰν νἄχαν συνεννοηθῆ, τὰ κατάφεραν νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Γάϊλας.

Μετὰ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σκυριανοῦ πῆρε σειρὰ ὁ Γάϊλας. Ὁ Γάϊλας στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε τὰ πάντα τόσο γιὰ τὶς ἐρωτικές του σχέσεις, ὅσο καὶ γιὰ τὰ δύο γράμματα, λέγοντας ὅτι δὲν ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Φωτεινὴ Σκυριανοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ κάποια ἄλλη καὶ μᾶς ἔδινε ἕνα ψεύτικο ὄνομα.

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἔλεγε, ὥσπου ἀναγκάστηκε ὁ ἀστυνόμος Φλώριο νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἡ φιλενάδα του ξεκαθάρισε τὴν ὑπόθεση καὶ κάλεσε τὴ Φωτεινὴ σὲ ἀντιπαράσταση.

—Καὶ τώρα, Φωτεινή, πὲς στὸ φίλο σου πῶς ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

Ἡ Φωτεινὴ μὲ κατακόκκινα μάτια ἀπ' τὸ κλάμμα γύρισε καὶ τὸν κοίταξε.

Ἐκεῖνος τότε κατάλαβε ὅτι ματαιοπονεῖ κι' ἄρχισε μὲ κυνισμὸ ν' ἀραδιάζῃ μὲ τὴ σειρὰ γιὰ τὸν καθένα, τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε.

—Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Γάϊλας, βρισκόμουν στὸ κέντρο ὅπου δουλεύω, στὴ Τάντα. Πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα πῆρα ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὴ Φωτεινὴ «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθῃς ἀπόψε στὸ σπίτι». Τὴ Φωτεινὴ τὴν ἀγαποῦσα κι' ἔπρεπε νὰ τρέξω τὸ γρηγορώτερο κοντά της, γιατὶ ἀπ' τὸ τηλεφώνημά της κατάλαβα πὼς κάτι τὸ σοβαρὸ συνέβαινε στὸ σπίτι της. Κοίταξα τὴν ὥρα. Συγκοινωνία πιὰ δὲν ὑπῆρχε. Βγῆκα ἀπὸ τὸ κέντρο, ὅπου σὲ μικρὴ ἀπόστασι εἶδα ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο. Πλησίασα μὰ δὲν ἦταν μέσα κανεὶς οὔτε κι' ἐκεῖ γύρω. Μπῆκα τότε στὸ ἀμάξι κι' ἔφυγα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες βρισκόμουν στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι, ἡ Φωτεινὴ μὲ περίμενε στὴν πόρτα.

—Ἄργησες, μοῦ εἶπε, ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις μπήκαμε μέσα στὸ σπίτι καὶ πήγαμε σ' ἕνα δωμάτιο.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ δὲν μοῦ ἄρεσε. Μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενη καὶ ὕποπτη.

—Μὰ ἐπιτέλους τί σᾶς συμβαίνει, πρὸς τί αὐτὸς ὁ φόβος;

Ἡ Φωτεινὴ ἔπεσε πάνω μου ἀπαρηγόρητη καὶ μοῦ εἶπε μὲ λυγμούς.

—Ἡ Ἀνθὴ πρὶν λίγες ὧρες ἦρθε σὲ λογομαχία μὲ τὸν Ξενοφῶντα γιὰ τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴν Ἀτίση. Ἔτσι ὅπως χειρονομοῦσαν ὁ Ξενοφῶν μὲ τὴν Ἀνθή, θύμωσε ὁ Νῖκος ποὺ ἦταν ἐδῶ καὶ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ἦρθαν στὰ χέρια. Χτυποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀλύπητα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπουμε νὰ πέφτῃ ὁ Ξενοφῶν ἀναίσθητος κάτω στὸ πάτωμα.

Προσπαθήσαμε νὰ τὸν συνεφέρωμε μὰ δὲν καταφέραμε τίποτα. Ἦταν νεκρός. Ὁ Νῖκος τὸν εἶχε στραγγαλίσει. Γι' αὐτὸ σὲ καλέσαμε, Γιῶργο, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃς.

Τὴ Φωτεινὴ τὴν ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας καὶ μὲ ὁποιαδήποτε θυσία θὰ τὴν βοηθοῦσα. Σκέφθηκα γιὰ λίγο καὶ τοὺς εἶπα, ὅτι ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Ἰωαννίδη εἶναι νὰ τὸ πετάξωμε στὴ θάλασσα κι' ἔτσι θὰ φανῇ πὼς αὐτοκτόνησε. Ὅλοι συμφώνησαν μαζύ μου κι' ἑτοιμαστήκαμε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου μου.

Καθὼς ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ ἡ κίνησις εἶχε σταματήσει στοὺς δρόμους, βγῆκα, πῆγα κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο κι' ὅταν βεβαιώθηκα πὼς δὲν φαινόταν κανένας καθυστερημένος, ἔβγαλα τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοὺς πέταξα στὴν ὑπόνομο. Ὕστερα ὅλοι μαζὶ ἀγκαλιασμένοι μὲ ἀνάμεσά μας τὸ πτῶμα τοῦ Ἰωαννίδη ποὺ καὶ νὰ μᾶς ἔβλεπε κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑποψιαστῇ, τὸ τοποθετήσαμε καθισμένο στὸ αὐτοκίνητο καὶ φύγαμε μὲ τὸ μακάβριο φορτίο μας.

Μὲ ἀναμμένα τὰ φῶτα διασχίσαμε τὴν πόλι καὶ ὅταν φτάσαμε στὶς βραχώδεις ἀκτὲς τοῦ Sidi Bishr σταματήσαμε. Ρίξαμε τοὺς προβολεῖς στὰ γύρω σκοτάδια. Δὲν φαινόταν κανείς. Μόνο τὸ μουγκρητὸ τῆς μανιασμένης θάλασσας ἔσχιζε τὴ σιωπὴ τῆς ἐρημιᾶς.

Τότε ἐγώ, ὁ Λάλος καὶ ὁ μπάρμπα Σκυριανός, μὲ γρηγοράδα πήραμε τὸ πτῶμα στὰ χέρια μας καὶ τὸ πετάξαμε στὴ θάλασσα, ἀνάμεσα στὰ βράχια.

Χωρὶς νὰ πάρουμε κἂν ἀνάσα μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα γυρίσαμε ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο. Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε περίπου δυὸ χιλιόμετρα, σκεφτήκαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ αὐτοκίνητο. Ἔτσι κι' ἔγινε· τὸ ἀφήσαμε καὶ φύγαμε.

Ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι τοῦ Σκυριανοῦ ἄρχιζε νὰ ξημερώνῃ, χαιρέτησα τὸ Λάλο καὶ τὸ Σκυριανὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγα στὸ σταθμὸ ὅπου πῆρα τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ γύρισα πίσω στὴν Τάντα.

Αὐτὸ εἶναι κ. Ἀστυνόμε τὸ μυστικὸ ποὺ ἔκρυβαν οἱ λίγες ἐκεῖνες λέξεις στὸ γράμμα τῆς Φωτεινῆς.

—Σὲ πῆρε στὸ λαιμό της ἡ φιλενάδα σου.

Ἐκεῖ τὰ μάτια τοῦ Γάϊλα βούρκωσαν ἀπὸ συγκίνησι.

Τώρα ὁ ἀστυνόμος κ. Φλώριο προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ Γάϊλα ποῦ βρίσκεται ὁ Λάλος.

—Δὲν ξέρω ἔλεγε μὲ ἐπιμονή, αὐτὸς εἶναι πονηρὸς καὶ σίγουρα θὰ τὄσκασε.

Τότε ὁ κ. Φλώριο βγάζοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἕνα φάκελλο μὲ φωτογραφίες τοῦ Λάλου μοῦ εἶπε:

—Κύριε Ἀλεξίου, πᾶρε ὅσες φωτογραφίες τοῦ Λάλου σοῦ χρειάζονται γιὰ τοὺς ἄνδρες σου καὶ φύγετε ἀμέσως. Πρέπει ὁπωσδήποτε καὶ τὸ γρηγορώτερο νὰ συλληφθῇ.

Μέσα στὸ κρατητήριο πάλι διαδραματίζονταν ἄλλες σκηνές. Ἡ Φωτεινὴ ἀπαρηγόρητη βημάτιζε νευρικὰ καὶ διαρκῶς λογομαχοῦσε μὲ τὴν ἀδελφή της Ἀνθή, ποὺ ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ ἀναμιχθοῦν ὅλοι τους καὶ αὐτὸς ὁ φίλος της Γάϊλας στὸ ἔγκλημα.

—Κακούργα τῆς ἔλεγε, καὶ τώρα τί κέρδισες μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανες;

Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ πότε-πότε, σὰν ὀχιὰ πετοῦσε τὸ δηλητήριο.

—Ἀφοῦ δὲν τὸν κέρδισα ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆρα τὶς φωτογραφίες τοῦ Λάλου καὶ τὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο, συνέχιζε ὁ φίλος μου Ἀλεξίου στὸ γράμμα του, ἐγὼ καὶ οἱ ἄνδρες μου διασκορπιστήκαμε στὴ πόλι. Ὁ καθένας μας πῆρε καὶ ξεχωριστὸ δρόμο, ἀναζητώντας τὸ Λάλο ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες τῆς παροικίας.

Στὸ μεταξὺ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Αἰγύπτου εἶχαν κινητοποιηθῆ, μάταιος ὅμως ὁ κόπος. Ὁ Λάλος εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ἐδῶ τελείωσε ἡ ἀφήγηση στὸ γράμμα τοῦ φίλου μου κ. Ἀλεξίου, ὁ ὁποῖος διατύπωνε τὴ θερμὴ παράκληση νὰ τὸν βοηθήσω γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τοῦ δολοφόνου.

. . . . . .

Ἔβαλα στὴ τσέπη μου τὴ φωτογραφία ποὺ βρῆκα στὸ γράμμα τοῦ φίλου μου κ. Ἀλεξίου, ἀντέγραψα στὸ καρνέ μου τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ κατηζητουμένου ποὺ ἀνέφερε στὸ ὑστερόγραφο καὶ τράβηξα γιὰ τὸ λιμάνι.

Κατέβασα ὅλα τὰ βιβλία τοῦ «ἐλέγχου διαβατηρίων» κι' ἄρχισα νὰ τὰ ξεφυλλίζω καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ ἐξετάζω τὶς ἀφίξεις. Πουθενὰ ὅμως δὲν βρῆκα ἕνα τέτοιο ὄνομα, ὥστε ἀναγκάστηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὶς πρῶτες ἀναζητήσεις ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔβαλα σὲ ἐνέργεια ἄλλους τρόπους ἐρεύνης. Θὰ ἐνεργοῦσα βέβαια ἀνεπίσημα γιατὶ ἡ ὑπόθεσις ἦλθε στὰ χέρια μου ἀπὸ τὸ φίλο καὶ συνεργάτη μου αἰγύπτιο συνάδελφο μὲ τὴν παράκλησι ὅπως τὸν βοηθήσω καὶ ὄχι ὑπηρεσιακῶς.

Καθημερινῶς διέθετα ἀρκετὲς ὧρες στὶς ἀναζητήσεις καὶ τὶς ἔρευνες γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὅταν μετὰ λίγες μέρες μὲ κάλεσε ὁ Διοικητής μου ἀείμνηστος Πέτρος Ἀναγνωστόπουλος.

Παρουσιάστηκα κανονικῶς.

—Διατάξατε κ. Διευθυντά, τοῦ εἶπα καὶ περίμενα.

—Ἔλα Δουκάκη, ἔχουμε μιὰ δουλειὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ σ' ἀρέσουν, καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ φωτογραφία.

Μόλις τὴν εἶδα, εἶπα στὸν κ. διοικητή.

—Τὴν γνωρίζω αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, μοῦ ἔγραψε κάποιος φίλος μου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

—Τότε εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα, κανόνισε τὶς ἀναζητήσεις σου ὅπως νομίζεις ἐσύ· ἴσως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες ἀκόμα καὶ παρὰ τὶς ἐντατικὲς ἀναζητήσεις μου δὲν εἶχα κατορθώσει τίποτε. Βαθὺ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου. Ἄρχισα ν' ἀπελπίζωμαι καὶ πίστευα πὼς κάπου ἀλλοῦ θὰ εἶχε καταφύγει ὁ δολοφόνος.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔκανα τὴ βόλτα μου στὸ λιμάνι, στὰ ὕποπτα κέντρα, συναντήθηκα μ' ἕνα φίλο μου ἔμπορο σφουγγαριῶν, τὸν Κ.Σ.

—Ἔλα, Γιῶργο, καὶ σὲ ἤθελα· θ' ἀρχόμουν στὴν Ἀσφάλεια νὰ σὲ βρῶ. Καὶ καθήσαμε σ' ἕνα παραλιακὸ καφενεδάκι.

—Ἄκου μιὰ παράξενη καὶ ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ μοῦ εἶπε ἕνας καπετάνιος καὶ νομίζω πὼς θὰ σ' ἐνδιαφέρῃ.

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ γυρίζουν τὰ σφουγγαράδικα καΐκια πίσω στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ κοπιαστικὸ καλοκαιριάτικο ψάρεμα σφουγγαριῶν στὴν Ἀφρική· ἔτσι ἄρχισε ὁ καπετὰν Σῖμος ἀπὸ τὴν Κῶ νὰ μοῦ διηγῆται τὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορία.

—Ὅπως εἶχε ἀραγμένο τὸ καΐκι του στὸ πόρτο καὶ περίμενε τοὺς συντρόφους του νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὸ βραδυνὸ ταξίδι τους στὴ Δωδεκάνησο, βλέπει πρωΐ-πρωΐ, νἄρχεται στὸ λιμάνι κάποιος φίλος του ὀνόματι Νῖκος ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα κέντρο ὅπου δούλευε στὴν Ἀλεξάνδρεια. «Ποιὸς ἄνεμος σ' ἔφερε στὸ λιμάνι, Νῖκο»; κι' ὅταν ὁ φίλος του πλησίασε περισσότερο μπῆκε στὸ καΐκι καὶ τοῦ λέει:

—Γιὰ σένα, καπετὰν Σῖμο, ἦρθα· θέλω νὰ πληροφορηθῶ πότε θὰ γυρίσῃς πίσω στὴν πατρίδα.

—Τὸ βράδυ, πρῶτα ὁ Θεός, καὶ ὕστερα ἡ θάλασσα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀγαθὸς θαλασσινός.

Ὁ φίλος του τότε τοῦ ἔκανε πρότασι νὰ τὸν πάρῃ μαζύ του στὸ ταξίδι. Ὁ κα-

πετὰν Σῖμος στὴν ἀρχὴ παραξενεύτηκε, σκέφθηκε λίγο καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοῦ εἶπε πὼς θὰ ταλαιπωρηθῇ μὲ τὸ καΐκι.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε.

—Ἀφοῦ τὸ θέλῃς καὶ δὲ φοβᾶσαι τὴ θάλασσα θὰ σὲ πάρω. Ἑτοίμασε τὰ χαρτιά σου κι' ἔλα ἀπὸ νωρὶς στὸ λιμάνι.

—Θὰ ἔφευγα μὲ τὸ βαπόρι, καπετὰν Σῖμο, τοῦ εἶπε ἂν εἶχα χαρτιά· γι' αὐτὸ ἦρθα σὲ σένα νὰ μὲ βοηθήσῃς. Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκμυστηρεύεται πὼς τάχει μπλέξει μὲ μιὰ κοπέλλα καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ φύγῃ κρυφὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ δικοί της οἱ ὁποῖοι τὸν κυνηγοῦσαν. Ὁ καπετὰν Σῖμος τὸν λυπήθηκε καὶ δέχτηκε.

—Θὰ σὲ πάρω, Νῖκο, τοῦ εἶπε, μὰ θὰ σὲ βγάλω κρυφὰ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς στὴ Ρόδο καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα κανόνισε τὴ πορεία σου γιὰ νὰ φτάσῃς στὴν Ἑλλάδα.

—Γι' αὐτὸ μὴ στενοχωριέσαι, καπετὰν Σῖμο, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, θὰ τὰ καταφέρω νὰ πάω στοὺς δικούς μου, στὴ Χίο. Κι' ἔτσι ἔμειναν σύμφωνοι γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ πολὺ νωρὶς ὁ φίλος του Νῖκος ἔκανε βόλτες στὴν προβλῆτα, κι' ὅταν ὁ καπετὰν Σῖμος εἶδε πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς τὸν φώναξε, τὸν ἔμπασε στὸ καΐκι καὶ τὸν ἔκρυψε στ' ἀμπάρι.

Στὸ μεταξὺ εἶχε γιὰ καλὰ σουρουπώσει καὶ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Σίμου σαλπάριζε γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο Αἰγυπτιακὸ λιμάνι.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μερόνυχτα ποὺ ταξίδευαν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν Κρήτη ἄρχισε ἡ θάλασσα νὰ φουσκώνῃ. Μελτέμι δυνατὸ κι' ἄγριο μπουρίνι τοὺς κύκλωσε.

—Θὰ πνιγοῦμε, ἔλεγε ὁ καπετὰν Σῖμος στοὺς συντρόφους του, καὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἄλλαξαν πορεία καὶ τράβηξαν γιὰ τὸν κάβο Σίδερο. Ἐκεῖ ἀπάγκιασαν σ' ἕνα μικρὸ ὁρμίσκο καὶ περίμεναν νὰ ξαναφτιάξῃ ὁ καιρός.

—Εὐκαιρία νὰ βγῇς ἐδῶ στὴν Κρήτη, εἶπε ὁ καπετὰν Σῖμος στὸ φίλο του.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, χαρούμενος, καὶ τὰ ξημερώματα ὁ καπετὰν Σῖμος τοῦ εὐχήθηκε καλὴ τύχη, ἐκεῖνος τὸν εὐχαρίστησε, τὸν ἀποχαιρέτησε, σκαρφάλωσε τὰ ἀπότομα ἄγρια βράχια τοῦ κάβου, καὶ χάθηκε μέσα στὴν ἔρημη περιοχὴ τοῦ μεγάλου νησιοῦ.

Στὸ μεταξὺ ἡ θάλασσα καλμάρησε κι' ἑτοιμάστηκε ὁ καπετὰν Σῖμος νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του ἱκανοποιημένος ποὺ ξεφορτώθηκε τὸν λαθρεπιβάτη του.

Ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες φτάσανε στὴ Ρόδο, πρατηγάρανε στὸ λιμάνι, πῆρε ὁ καπετὰν Σῖμος τοὺς ναῦτες του καὶ βγήκανε στὴν πόλι. Ἔτσι ὅπως προχωροῦσανε γιὰ τὴν πλατεία, κάτι θέλησε νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ ἕνα περίπτερο, τὸ μάτι του ἔπεσε ἄθελα σὲ κάτι Ἰταλικὲς ἐφημερίδες ποὺ εἶχε ὁ περιπτεριοῦχος κρεμασμένες. Οἱ φωτογραφίες ποὺ δημοσίευαν στὴν πρώτη σελίδα τους οἱ ἐφημερίδες τὸν ξάφνιασαν γιατὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔμοιαζε τοῦ φίλου του Νίκου, τοῦ λαθρεπιβάτη, τὸν ὁποῖο πῆρε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

—Βρὲ Γρηγόρη, εἶπε σ' ἕνα ναύτη ὁ ὁποῖος ἦταν μαζύ του, αὐτὸς μωρὲ δὲν εἶναι ὁ Νῖκος, ποὺ εἴχαμε στὸ καΐκι;

—Ναί, αὐτὸς εἶναι, καπετὰν Σῖμο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύτης. Καὶ τότε ρώτησε τὸν περιπτεριοῦχο τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γιατὶ ἐκεῖνοι δὲν ἤξευραν Ἰταλικά.

Ὁ περιπτεριοῦχος πρόθυμα τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἔγραφαν πὼς ἔκανε ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα στὴν Ἀλεξάνδρεια.

—Καὶ πῶς τὸν λένε; τὸν ρώτησε.

—Νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως καὶ διάβασε: Νικόλαο Λάλο.

Ὁ καπετὰν Σῖμος ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα δαγκώθηκε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε, Γρηγόρη, εἶπε στὸ ναύτη του καταστεναχωρημένος γιατὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ βοήθησε ἕναν ἐγκληματία νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ξεφύγῃ τὴ Δικαιοσύνη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκε ὁ καπετὰν Σῖμος μοῦ εἶπε ὁ γνωστός μου ἔμπορος σφουγγαριῶν.

—Καὶ τώρα ποῦ βρίσκεται ὁ καπετὰν Σῖμος; ρώτησα τὸ φίλο μου μὲ ἐνδιαφέρον.

—Ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Αὐτὸ βέβαια δὲν μὲ ἀπογοήτευσε, ἀπ' ἐναντίας ἡ συμπτωματικὴ αὐτὴ ἱστορία τοῦ καπετὰν Σίμου μὲ ἐβοήθησε νὰ τεθῶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

Ὁ Λάλος πραγματικὰ βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Χίο, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ ἕναν πράκτορά μου, καὶ γιὰ νὰ θολώσῃ τὰ νερὰ εἶχε καταταγῇ ὡς ἐθελοντὴς στὸ Στρατό. Δὲν ἄργησα νὰ μάθω τὴν μονάδα στὴν ὁποία ὑπηρετοῦσε καὶ στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1931 ὁ Λάλος ἦταν στὰ χέρια μου.

—Ποιοὶ ἦταν οἱ λόγοι, Λάλο, ποὺ σ' ἀνάγκασαν νὰ διαπράξῃς ἕνα τέτοιο φοβερὸ ἔγκλημα στὴν Ἀλεξάνδρεια; τὸν ρώτησα.

Κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε σὰν νὰ μολολογοῦσε μὲ φανερὴ τύψη γιὰ τὴν πράξι του.

—Δὲν εἶμαι δολοφόνος, μὰ εἶμαι παλιάνθρωπος. Σκότωσα ἕναν καλὸ φίλο χωρὶς νάχω κανένα ἀτομικὸ λόγο. Ὅταν ὅμως μπαίνῃ στὴ μέση ἡ κακὴ γυναίκα, χάνεις καὶ ἠθικὴ καὶ τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία σου. Ποιὸς ξέρει τώρα πόσα χρόνια θὰ σαπίζω στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ θελήσω νὰ ἐξυπηρετήσω τὴν ἀδελφὴ τῆς φιλενάδας ἑνὸς ἄλλου φίλου. Οἱ κόρες τοῦ Σκυριανοῦ, αὐτὲς μ' ἔβαλαν ν' ἀναγκάσω τὸν Ξενοφῶντα νὰ χαλάσῃ τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴν Ἀτίση καὶ νὰ παντρευτῇ τὴν Ἀνθή. Ἀπὸ καιρὸ τὸν ἐνοχλοῦσαν· γι' αὐτὸ πῆγα πολλὲς καὶ φορὲς στὸ κέντρο του. Ἐκεῖνος δὲν δεχόταν μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίσῃ τὴν Ἀτίση καὶ τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο βράδυ, στὸ σπίτι τοῦ Σκυριανοῦ, ἀπὸ λόγο στὸ λόγο ἤρθαμε στὰ χέρια καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τὸν ἔπνιξα.

—Εἶμαι κτῆνος, κτῆνος, ἔλεγε μὲ βουρκωμένα μάτια, καταπτοημένος γιὰ τὸ ἀναπάντεχο ἔγκλημά του.

Πέρασαν ἀπὸ τότε τρεῖς μῆνες ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ φίλος μου ἀστυνομικὸς κ. Ἀλεξίου μ' ἕναν συνεργάτη του καὶ παρέλαβε τὸν Λάλο ἀπὸ τὶς φυλακές.

Ἔπρεπε νὰ δικασθῇ ἐκεῖ, στὰ μικτὰ δικαστήρια, καὶ κατεδικάσθη σὲ 11 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδίκη του, τὸ 1933 τὸν μετέφεραν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα γιατὶ ἔπρεπε νὰ ἐκτίσῃ τὴν ὑπόλοιπη ποινὴ σὰν Ἕλληνας ὑπήκοος.

Οἱ ἄλλοι, δηλαδὴ ὁ γέρο Σκυριανός, οἱ θυγατέρες του καὶ ὁ Γάϊλας, κλείστηκαν ἀρκετὰ χρόνια στὶς φυλακὲς τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ πληρώσουν κι' αὐτοὶ τὴν ἐνοχή τους στὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΓΔΑΤΗ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ
ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Κ. ΛΑΨΑΝΗ**

Ἡ δολοφονία ἀρχίζει κατὰ διαφόρους τρόπους. Μερικὲς φορὲς λαμβάνει χώραν πάλη μεταξὺ δράστου καὶ θύματος, κατὰ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦνται μαχαίρια ἢ περίστροφα, ἄλλοτε ἔχομεν μυστηριώδεις δηλητηριάσεις, ἐνῷ πολλὲς φορὲς τὸ διαρκὲς μῖσος καὶ ἡ ζηλοτυπία ξεσποῦν σὲ αἰφνίδιον θάνατον.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐν λόγῳ δολοφονίας ἀρχίζει μὲ τὴν δήλωσιν ἑνὸς ἀστ/κος ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας Ἀγνοουμένων Προσώπων, ὅτι κάποιος Stanley Setty δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀπεδείχθη δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἐκ τῶν πλέον φρικιαστικῶν δολοφονιῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἀπετέλεσεν ἱστορικὸν γεγονὸς εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἐγκλημάτων.

Ἡ εἴδησις μετεδόθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Albany Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, πλησίον τοῦ Regent Park, τὴν 12.45′ ὥραν μ.μ. τῆς 5-10-49. Ἕνας ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ ἐξαφανισθέντος Setty εἶπεν ὅτι, ὁ Setty ἦτο 46 ἐτῶν, ἔλειπε δὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ὁ Setty ἔκαμε ἀγοραπωλησίες μεταχειρισμένων αὐτ/των εἰς τὴν ὁδὸν Warren, ἕνα μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται αὐτ/τα τοῖς μετρητοῖς. Ὁ Setty εὑρίσκετο σ' αὐτὴν τὴν ἀγορὰ τὴν 4ην Ὀκτωβρίου, ἐξηφανίσθη δὲ κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τίποτε ὅμως τὸ ὕποπτον διὰ τὴν δολοφονίαν του δὲν ὑπῆρχε στὴν ἀρχή.

Δεδομένου ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ Διαμερισματάρχης τῆς περιοχῆς αὐτῆς, τὸ περιστατικὸν αὐτὸ δὲ μοῦ ἀνεφέρθη ἀμέσως. Ἀστυφύλακες τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων, μετὰ τὰς σχετικὰς ἐρεύνας, ἀπεκάλυψαν ὅτι τὸ αὐτ/τον τοῦ Setty ἦτο ἐγκαταλελειμμένο μεταξὺ τῆς Albany Street καὶ τοῦ Aegents Park, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ συνήθως ὁ Setty ἐπαρκάριζε τὸ αὐτ/τόν του, πλὴν ὅμως ἀπὸ τὸ αὐτ/τον ἔλειπε τὸ κλειδὶ τῆς μίζας. Οἱ ἀστυνομικοί μου ἐξηκρίβωσαν, ὅτι ὁσάκις ὁ Setty ἐπέστρεφε ἀργά, ἄφηνε τὸ αὐτ/τόν του ἔξω ἀπὸ τὸ γκαράζ, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὸν θόρυβον ἐκ τοῦ ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος τῆς πόρτας τοῦ γκαράζ, πάντοτε ὅμως, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἄφηνε τὸ κλειδὶ τῆς μίζας εἰς τὸ αὐτ/τον. Ἡ ἔλλειψις τοῦ κλειδιοῦ αὐτοῦ ὅπως καὶ τὸ σταμάτημα τοῦ αὐτ/του ὀλίγον μακρύτερον τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Setty ἐπαρκάριζε, προκαλοῦσαν ἀνησυχίαν. Ἀποτέλεσμα τῶν περαιτέρω ἀναζητήσεων ἦταν νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι, εἶδε τὸν Setty, τὴν 5.30′ ὥραν τὸ ἀπόγευμα τῆς 4-10-49, νὰ ὁδηγῇ τὸ αὐτ/τόν του, ἐνῷ εἰς τὸ ὄπισθεν κάθισμα τοῦ αὐτ/του ἐκάθητο ἕνας ἄγνωστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχα πληροφορηθῇ σχετικῶς καὶ διηρωτώμην τί νὰ συνέβαινε ἄρά γε, ὁπότε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ τηλέφωνο ἐκτύπησε καὶ ὁ Bert Tansill μοῦ ἀνέφερε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Setty καὶ τὴν ὑποψίαν του, ὅτι ὁ Setty εἶχε δολοφονηθῇ. Ὅταν τὸν ἠρώτησα ποὺ ἐστήριζε τὴν ὑποψίαν του, μοῦ ἀπήντησεν ὅτι, ἕνας πληροφοριοδότης τοῦ εἶχε δώσει τὴν πληροφορίαν, ὅτι τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Setty ἔφερε πολλὰ χρήματα μαζί του. Τότε ἔδωσα ἐντολὴν εἰς τὸν Tansill νὰ συνεχίσῃ τὶς ἔρευνές του καὶ νὰ μὲ ἐνημερώνῃ σχετικῶς. Ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἱκανότητας τοῦ Tansill, διέταξα ὡρισμένους ἀστυνομικούς μου νὰ ἀρχίσουν μίαν ἀθόρυβον διερεύνησιν τῆς ὑποθέσεως, διεπίστωσα δὲ ὅτι πολλοὶ δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν δημοσιότητα τῶν ἐγκλημάτων εἶχαν ἐξ ἐνστίκτου ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔκρυβε κάτι τὸ συνταρακτικὸν καὶ εὑρίσκοντο καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη. Πολὺ σύντομα ἐπληροφορήθην, ὅτι ὁ Setty κατὰ τὴν ἡμέραν

τῆς ἐξαφανίσεώς του ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ διὰ τοῦ αὐτ/του του εἰς τὸ Watford ἐνῷ εἶχε μαζί του 1.000 λίρες, σὲ χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν. Ἡ ὕπαρξις τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ μὲ ἔκαμε νὰ πιστέψω, ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Tansill, ὅτι ὁ Setty εἶχε δολοφονηθῇ, ἦταν ἀληθὴς καὶ ὅτι πράγματι ὁ Setty εἶχε πέσει θῦμα σὲ παγίδα κακοποιῶν.

Ἐστάλη τηλεγράφημα πρὸς ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα τοῦ Λονδίνου διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδετο πλήρης περιγραφὴ τοῦ ἐξαφανισθέντος Setty καὶ οἱ πληροφορίες ὅτι : ὁ Setty εἶχε θεαθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐντὸς τοῦ αὐτ/του του, μάρκας Citroen, τὴν 5.50′ ὥραν μ.μ. τῆς 4-10-49 καὶ ὅτι τὸ αὐτ/τον εὑρέθη ἐγκαταλελειμμένον τὴν ἑπομένην ἡμέραν καὶ ὥραν 1.45′ νυκτερινὴν πλησίον τοῦ γκαράζ τοῦ Setty, εἰς τὸ Chester Place παρὰ τὸ Regents Park. Φοροῦσε δὲ μπλὲ ριγὲ κοστούμι, χωρὶς καπέλλο, τὸ δὲ ὑποκάμισό του ἦτο μεταξωτό, χρώματος κρέμ. Τὸ αὐτὸ τηλεγράφημα ἐστάλη καὶ εἰς τὴν Interpol διὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν σχετικῶς ὅλαι αἱ Ἀστυνομίαι.

Ἐξηκρίβωσα ἐπίσης ὅτι τὸ αὐτ/τον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ ὁ Setty, ἦτο μάρκας Jaguar καὶ ἀνῆκεν εἰς κάποιον ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποβιώσει προσφάτως.

Οἱ ἐφημερίδες πολὺ σύντομα ἐπληροφορήθησαν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Setty, ἐδημοσίευσαν δὲ ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος προσφέρουν ὡς ἀμοιβὴν τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν 1000 λιρῶν Ἀγγλίας, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θύματος ζωντανοῦ ἢ νεκροῦ. Κάθε ἡμέρα οἱ πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Setty ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν στὶς ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες καθημερινῶς ἐδημοσίευαν καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ θύματος, ἀλλὰ ἀκόμη τίποτε τὸ θετικὸν δὲν ὑπῆρχε διὰ τὴν τύχην τοῦ Setty.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας κατέφθαναν πληροφορίες ὅτι ὁ Stanley Setty ἦτο ἐν ζωῇ καὶ ὅτι κάπου τὸν εἶδαν. Κάθε σχετικὴ πληροφορία ἠλέγχετο, χωρὶς ὅμως θετικὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ Setty εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ ἐνέργειές μας δὲν μποροῦσαν ν' ἀποδώσουν κάτι τὸ χρήσιμον.

Ἦτο γνωστὸν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ Setty εἶχεν ἐκτίσει ποινὴν φυλακίσεως ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ καὶ ὅτι εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν Βαγδάτην τὸ ἔτος 1903, εἶχε δὲ βαπτισθῇ χριστιανὸς καὶ εἶχε λάβει τὸ ὄνομα Sulman. Εἶχε κερδίσει τὰ χρήματά του στὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ ὅταν ἐδήλωσε πτώχευσιν τὰ χρέη του ἀνήρχοντο εἰς τὸ ποσὸν τῶν 15.000 λιρῶν. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ὁ Setty ἦλθε στὸ Λονδῖνον ἀπὸ τὸ Manchester καὶ ἤρχισε τὸ ἐμπόριον τῶν μεταχειρισμένων αὐτ/των. Εἶχε καταστῇ γνωστόν, ὅτι εἶχε συγκεντρώσει ἀρκετὰ χρήματα καὶ ὅτι τὰ ἐτόκιζε μὲ ὑπέρογκον τόκον.

Οἱ ἔρευνές μας ἔφθασαν μέχρι τοῦ ἀκροτάτου σημείου τοῦ Λονδίνου, διεπίστωσα δὲ ὅτι ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἐγνώριζαν τὸν Setty (Stanley Setty), τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν «Honest Stan», ὁ ἔντιμος δηλαδὴ Stan, ἀλλὰ ὅλοι τους ἀπέφευγαν νὰ μιλήσουν πολὺ γιὰ αὐτὸν καὶ φυσικὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔδωσε καμμίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Ἀστυνόμος Jamieson, ὁ ὁποῖος κατὰ κύριον λόγον εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσιν, ἐξηκρίβωσε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων τοῦ Setty, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδημοσιεύθησαν στὶς ἐφημερίδες.

Ὁ Setty ἐφέρετο ὡς ἐξαφανισθεὶς ἕως τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς τῆς 22-10-49 ὁπότε (18 ἡμέρες ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεώς του) τὸ πτῶμα του ἐξεβράσθη εἰς τοὺς βάλτους τοῦ Tillingham εἰς τὸ Essex. Ὁ Sidney Tiffin, ἕνας ψαρᾶς, ἡλικίας 47 ἐτῶν, καθὼς ἐψάρευε εἶδε πρὸς στιγμὴν ἕνα ὕποπτο δέμα, τὸ ἀνέσυρε στὴν βάρκα του, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ὡδήγησε εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ δέμα αὐτὸ περιεῖχεν ἕνα πτῶμα ἀνθρώπου χωρὶς τὴν κεφαλήν. Τὸ πτῶμα

ἦταν περιτυλιγμένο μὲ χονδρὸ ὕφασμα, ραμμένο καταλλήλως καὶ δεμένο μὲ σχοινί.

Ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ἐξακριβώσω ἐὰν τὸ πτῶμα αὐτὸ ἀνῆκεν εἰς τὸν Stanley Setty. Ἐλήφθησαν λοιπὸν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ πτώματος καὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν Scotland Yard. Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἱκανότης τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἀρχείου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων τῆς Scotland Yard ἀπεδείχθη. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ ἐξηκρίβωσαν ὅτι τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ ἦσαν ἑνὸς ἀτόμου, ποὺ εἶχεν ἐκτίσει ποινὴν φυλακίσεως, δηλαδὴ τοῦ Stanley Setty.

Καὶ τώρα πλέον ἀρχίζει ἡ ἀναζήτησις τοῦ δολοφόνου. Ὁ Dr Camps, παθολόγος, ἐκλήθη διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτῶμα τοῦ Setty, διεπίστωσε δὲ ὅτι τὰ χέρια τοῦ θύματος εἶχαν δεθῆ ὀπισθάγκωνα, ἐνῷ τὰ πόδια εἶχαν δεχθῆ ἰσχυρὰ κτυπήματα. Ἐπὶ τοῦ πτώματος εὑρέθη ἕνα ὑποκάμισο, μία ἐσωτερικὴ φανέλλα καὶ οἱ τιράντες κουμπωμένες στὸ πανταλόνι τοῦ θύματος. Ὁ ἰατρὸς Camps ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Setty ἐρρίφθη εἰς τὸ νερὸ μετὰ παρέλευσιν τὸ πολὺ 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς δολοφονίας του. Εἰς τὸ στῆθος διεκρίνοντο 6 μαχαιριές. Τὰ πλευρὰ ἦσαν τσακισμένα. Ὁ ἰατρὸς ὑπελόγισεν ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε παραμείνει ἐντὸς τοῦ ὕδατος περίπου 21 ἡμέρας.

Τὰ πάντα ἔδειχναν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχεν ἐκτελεσθῆ τὴν νύκτα τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, τὴν νύκτα δηλαδὴ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ θύματος. Ἐγνωρίζαμε ὅτι τὸ αὐτ/τόν του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε θεαθῆ κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐξαφανίσεώς του, δὲν εἶχε διανύσει μεγάλην ἀπόστασιν πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεώς του εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἐξήγετο ὅθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ δολοφονία εἶχε γίνει εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἐξακριβώσωμε ποὺ ἀκριβῶς καὶ ποῖος ἦτο ὁ δράστης. Κατὰ τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἐγκλήματος προέκυψε μία δυσκολία, ἡ ἑξῆς : Εὑρισκόμεθα πρὸ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ὑπετίθετο ὅτι εἶχε διαπραχθῆ εἰς τὸ Λονδῖνον, πλὴν ὅμως τὸ πτῶμα τοῦ θύματος ἀνευρέθη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Essex. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ τῆς Scotland Yard δὲν δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι διερευνήσεως οἱουδήποτε ἐγκλήματος εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἄνευ σχετικῆς ἀδείας τῆς τοπικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς. Πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐμποδίου αὐτοῦ, ὁ Διαμερισματάρχης τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Essex ὁ Totterdale ἦλθεν εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν ἰδίαν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρέθη τὸ πτῶμα καὶ συνεφωνήθη ἡ Ἀστυνομία τοῦ Essex νὰ ζητήσῃ ἐπισήμως τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Scotland Yard. Πρὸς τοῦτο ἐστάλη ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Colin Mac Dougall συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρ/κος (νῦν ἀστυνόμου) Weil Sutherlard εἰς τὸ Essex διὰ νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὸ Essex, ἐνῷ ἐγὼ μὲ τὸν Ἀστυνόμον Tamieson ἐσυνεχίσαμε τὰς ἐνεργείας μας εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ὁ ἰατρὸς Camps ἐνήργησε νεκροτομὴν καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ὅλα τὰ κτυπήματα εἶχον καταφερθῆ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὅτι ὅλαι αἱ κακώσεις, ποὺ ἔφερε τὸ πτῶμα (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μαχαιριὲς) εἶχον προκληθῆ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας. Ἔκαμε δὲ τὴν σκέψιν ὅτι τὸ θῦμα, μετὰ τὴν δολοφονίαν, ἐρρίφθη ἀπὸ ἀεροπλάνον εἰς τὸ κενόν. Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἤχθη ὁ ἰατρός, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶχεν ἐξετάσει τὰ πτώματα πολλῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀλεξίπτωτα δὲν ἄνοιξαν κατὰ τὴν ρῖψιν των.

Ἐσκέφθημεν ὅτι σκόπιμον θὰ ἦτο νὰ δώσωμεν πλήρη δημοσιότητα εἰς τὴν ὑπόθεσιν διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς Κυριακῆς, ὅπερ καὶ ἐγένετο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸ θὰ μᾶς ὠφελοῦσε. Οἱ ἐφημερίδος πράγματι ἐδημοσίευσαν τὴν εἴδησιν μὲ μεγάλους ἐντυπωσιακοὺς τίτλους εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Ἡ ἄποψις τοῦ ἰατροῦ περὶ πιθανῆς χρησιμοποιήσεως ἀεροπλάνου μὲ ὡδήγησεν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀεροδρομίων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν τοιούτων. Ἐξηκριβώθη λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Elstree τοῦ Hertfordshire κάποιος εἶχε μισθώσει ἕνα ἀεροπλάνο τὴν 5ην Ὀκτωβρίου. Ἀμέσως ὁ Ἀστυνόμος Jamilson μετέβη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον αὐτὸ καὶ ἐξηκρίβωσεν ὅτι τὸ ἀεροπλάνο τὸ εἶχε μισθώσει κάποιος Hume

ὁ ὁποῖος τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε μισθώσει καὶ ἄλλο ἀεροπλάνο ἐκεῖ, εἶχε δὲ πληρώσει 20 λίρες σὲ χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν. (ὅταν ὁ Setty ἐξηφανίσθη, ἔφερε μαζί του 1000 λίρες, σὲ χαρτονομίσματα τῶν 5 λιρῶν).

Ὁ Hume μετέβη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον δι' αὐτ/του ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλε δύο δέματα. Τὰ δέματα ἐφαίνοντο βαρειά, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Hume δὲν ἐδέχθη τὴν βοήθειαν τοῦ ἀχθοφόρου τοῦ ἀεροδρομίου διὰ τὴν μεταφόρτωσίν των ἐκ τοῦ αὐτ/του εἰς τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἐπέμεινε νὰ τὰ φορτώσῃ μόνος του. Ὁ Ἀστυνόμος Jamieson ἐπληροφορήθη ὅτι τὰ δέματα ἦσαν διαστάσεων : 3Χ2 πόδια καὶ ἦσαν κάπως ἀκανόνιστα.

Τίποτε περισσότερον δὲν ἐγνώσθη περὶ τοῦ ἀεροπλάνου αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τῆς 6ης Ὀκτωβρίου ὁ Hume ἔφθασεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Elstree πάλιν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἀεροπλάνο τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει εἰς τὸ δημοτικὸν ἀεροδρόμιον τοῦ Southend, λόγῳ κακοκαιρίας. Ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον, διὰ τοῦ αὐτ/του τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, μετέβη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Southend, ἐτοποθέτησε ἕνα ἄλλο δέμα εἰς τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἀπεγειώθη προφανῶς προοριζόμενος διὰ τὸ Elstree. Αὐτὸ ἔγινε τὸ ἀπόγευμα τῆς 6ης Ὀκτωβρίου, ὥραν 16ην.

Ἀργότερα κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Ὑπηρεσία Ἐλέγχου τῶν ἀεροσυγκοινωνιῶν εἰδοποίησεν ὅτι τὸ ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον εἶχε μισθώσει ὁ Hume, εἶχε προσγειωθῆ εἰς τὸ Gravesaid, λόγῳ κακοκαιρίας, τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε γνωσθῆ περὶ τοῦ Hume καὶ τὴν 10ην Ὀκτωβρίου τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Hume παρελήφθη ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Gravesend καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ Elstree, διεπιστώθη δὲ ὅτι τὸ παράθυρον τῆς θύρας φορτώσεως τοῦ ἀεροπλάνου εἶχεν ὑποστῆ ζημίαν.

Αἱ περαιτέρω ἀνακρίσεις ἔδειξαν ὅτι τὸ βράδυ τῆς 5ης Ὀκτωβρίου ὁ Hume εἶχε μισθώσει ἕνα αὐτοκίνητον εἰς τὸ Southend καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ Golders Green. Τὰ ναῦλα ἦσαν 4 λίρες καὶ 5 σελλίνια, ἔδωσε δὲ εἰς τὸν ὁδηγὸν ὁ Hume ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν. Ἐπίσης ἀπεκαλύφθη ὅτι τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ἐμίσθωσε ἕνα αὐτοκίνητον ἀπὸ τὸ Gravesend, ὅπου εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἀεροπλάνο, καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸ Λονδῖνον. Καὶ πάλιν ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἐπληρώθη μὲ χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν. Ὅλαι αἱ πληροφορίαι διεβιβάσθησαν εἰς τὸν Διαμερισματάρχην τοῦ Essex, ὁ ὁποῖος ἐνήργει ἀνάκρισιν ἐπιτοπίως.

Ὁ ρυθμὸς τῆς ἐξιχνιάσεως τώρα πλέον ἐπεταχύνθη καὶ αἱ ἀναζητήσεις ἐνετοπίζοντο περισσότερον. Μία ταχεῖα ἔρευνα εἰς τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον ἔδειξεν ὅτι κάποιος Brian Donald Hume ἔμενε σὲ κάποιο μέρος τοῦ Golders Green Road, τὴν 7ην δὲ ἀπογευματινὴν ὥραν τῆς 26ης Ὀκτωβρίου ὁ Ἀστυνόμος Tamieson, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου Ἀσφαλείας Evan Davies, μετέβη εἰς τὸ ὡς ἄνω μέρος, συνέλαβε τὸν Brian Donald Hume καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τῆς Albany Street. Εἰς τὸ Τμῆμα τοῦ εἶπαν ὅτι γίνονται ἀνακρίσεις διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Stanley Setty καὶ τοῦ ἐζήτησαν νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν αὐτήν. Ἡ ἀπάντησίς του ἦταν : «Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ αὐτοῦ». Ὅταν τοῦ ἐζήτησαν νὰ ἀναφέρῃ σχετικῶς μὲ τὶς κινήσεις του κατὰ τὴν 4ην καὶ 5ην Ὀκτωβρίου, πολὺ ψυχραίμως ἀπήντησεν ὅτι αὐτὸ εἶναι κάπως δύσκολον. Ὅταν ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Mac Dougall τοῦ εἶπε: «Γνωρίζω ὅτι τὴν 5ην Ὀκτωβρίου ἐμίσθωσες ἕνα ἀεροπλάνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφόρτωσες δύο δέματα καὶ ἀπεγειώθης κατὰ τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα», ἀμέσως ἐφώναξε: «Αὐτὸ εἶναι ψέμα. Δὲν ἔβαλα δέματα εἰς τὸ ἀεροπλάνο. Τὸ μόνο ποὺ εἶχα μαζί μου εἰς τὸ ἀεροπλάνο ἦτον τὸ παλτό μου». Πρὸς στιγμὴν εὑρέθη εἰς ἀμηχανίαν, συναισθανόμενος ὅτι εἶχε κάμει, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ , μίαν σοβαρὰν ὁμολογίαν.

Ὁ Brian Hume ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος, ψύχραιμος, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ μὲ μεγάλην αὐτοπεποίθησιν. Εἶναι φυσικὸν νὰ τρομάξῃ κανεὶς ὅταν συλλαμβάνεται

καὶ ὁδηγῆται εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα γιὰ ἕνα μεγάλο ἔγκλημα. Ἔχω προσέξει ὅτι καὶ οἱ πλέον τραχεῖς κακοποιοὶ ὅταν εὑρίσκωνται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων, γίνονται πραγματικὰ ἀρνάκια. Μέσα στὶς Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες ὑπάρχει μία ἀτμόσφαιρα φιλικὴ βέβαια, ἀλλὰ αὐστηρὰ καὶ ἐπιβλητική, ἐκεῖ διακρίνει κανεὶς τὴν βεβαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν καὶ ἐνεργοῦν οἱ Ἀστυνομικοὶ καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σπανίως κάμνουν σφάλματα. Ὁ Hume ὅμως φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν. Ἐκάθησε εἰς τὴν καρέκλα του καὶ ἄρχισε μίαν ἀπολογίαν γεμάτη ἀοριστολογίες καὶ ψευδῆ περιστατικά. Τελικῶς ἀνέφερεν ὅτι τὴν 4ην Ὀκτωβρίου τὸν ἐπλησίασαν τρεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώριζον ὡς πιλότον λαθρεμπορίου. Τοῦ ἐζήτησαν δὲ νὰ παραλάβῃ κάτι δέματα καὶ νὰ τὰ ἀπορρίψῃ ἀπὸ ἀεροπλάνου στὴν θάλασσα. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μισθώσῃ ἀεροπλάνο γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή, γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπληρώνετο 150 λίρες. Ὁ Hume συνεφώνησε καὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ἔφεραν εἰς τὸ διαμέρισμά του τὸ ἴδιο βράδυ τρία δέματα. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Hume ἐπῆγε εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Elstree διὰ νὰ μισθώσῃ ἀεροπλάνο.

Ἡ συνέχεια τῆς καταθέσεώς του εἶναι ἡ γνωστὴ ἱστορία κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐφόρτωσε εἰς τὸ ἀεροπλάνο δύο δέματα καὶ ἀπεγειώθη διὰ τὸ Southend. Ἀνέφερεν ὅτι ἔρριψε τὴν μίαν ἡμέραν τὰ δύο δέματα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔρριψε καὶ τὸ τρίτο καὶ μετὰ ταῦτα προσεγειώθη εἰς τὸ Gravesend.

Παρεδέχθη, ὅτι ἐπλήρωσε τὰ αὐτοκίνητα ταξί, ἀλλὰ μὲ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν δώσει οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων ἔκανε τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν. Παρεδέχθη ἐπίσης ὁ Hume ὅτι ἐγνώρισε τὸν Setty καὶ ὅτι εἶχε συναλλαγὲς μαζί του, ἀλλὰ ἠρνήθη ὅτι τὸν εἶδε τὴν 4ην Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως τοῦ Hume, δύο ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἐρευνοῦσαν τὸ διαμέρισμα τούτου. Ἐκ πρώτης ὄψεως τίποτε τὸ ὕποπτον δὲν παρετηρεῖτο ἐκεῖ, μετὰ ὅμως ἀπὸ πολύωρον καὶ ἐπισταμένην ἔρευναν εὑρέθη μία κηλὶς αἵματος εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ τάπητος. Ὁ τάπης εἶχε δοθῆ εἰς τὸ καθαριστήριον τὴν 5ην Ὀκτωβρίου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀδύνατος ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὁμάδος αἵματος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ἡ ὡς ἄνω κηλίς. Εὑρέθησαν ὅμως ἄλλαι κηλῖδες ἀνθρωπίνου αἵματος στὸ διαμέρισμα τοῦ Hume, οἱ ὁποῖες ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν τῆς ὁμάδος «Ο». Εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα «Ο» ἀνήκει καὶ τὸ αἷμα τοῦ θύματος Setty.

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸν γεγονὸς εἶχε συμβῆ τὴν 5ην Ὀκτωβρίου. Ὁ Hume εἶχε πάρει ἕνα μεγάλο μαχαίρι καὶ τὸ ἐπῆγε σὲ ἕνα τροχεῖον καὶ τὸ ἐτρόχισε. Αὐτὸ τὸ μαχαίρι εὑρέθη ἐπίσης εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume. Κατὰ τὴν ἀνεύρεσίν του τὸ ὡς ἄνω μαχαίρι δὲν ἦταν κοφτερὸ καὶ τοῦτο, κατὰ δήλωσιν τοῦ ἰατροῦ Camps, ἴσως διότι εἶχε χρησιμοποιηθῆ διὰ τὸν τεμαχισμὸν τοῦ πτώματος. Ἐπίσης σπουδαῖον ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἀστυνομικοὶ τῆς Σημάνσεως ἠρεύνησαν ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα τοῦ Hume σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμήν, χωρὶς νὰ εὕρουν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ θύματος. Ἐπίσης δὲν εὗρον δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τοῦ Hume εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ θύματος Setty.

Ὁ Hume κατηγορήθη ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1950 ὡδηγήθη εἰς τὸ Old Bailry διὰ νὰ δικασθῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δίκη του ἀνεβλήθη δι' ὀλίγας ἑβδομάδας, διὰ τὴν συλλογὴν περισσοτέρων στοιχείων καὶ τελικῶς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου φρεσκαρισμένος καὶ ἀπολύτως ἤρεμος.

Ἡ δίκη παρουσίαζε ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ πολλοὺς λόγους. Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ὁρκωτὸν δικαστήριον δὲν κατέληξεν εἰς συμφωνίαν, ἕνα ἄλλο ὁρκωτὸν δικαστήριον συνῆλθεν καὶ ἐλλείψει περισσοτέρων ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων δὲν ἔκρινε τὸν Hume ὡς ἔνοχον ἀνθρωποκτονίας. Ὁ Hume παρεδέχθη ὅτι ὑπῆρξεν ἔμμεσος συνεργὸς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Setty καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Εἰσαγγελικῆς

Ἀρχῆς, ὅστις ἦτο παρὼν εἰς τὸ Δικαστήριον, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Setty ἦτο μόνον ἔμμεσος συνεργός.

Ὁ Hume εἶχε προσαχθῆ ἐνώπιον τριῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων. Τὸ πρῶτον διέκοψε, χωρὶς νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἠσθένησε μετὰ ἀκροαματικὴν διαδικασίαν μιᾶς ἡμέρας. Τὸ δεύτερον ὁρκωτὸν δικαστήριον συνῆλθεν, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε νὰ συμφωνήσῃ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐνοχὴν ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου. Εἰς τὸ τρίτον ὁρκωτὸν δικαστήριον δὲν ὑπῆρξαν ἀρκετὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα διὰ νὰ στηρίξουν τὴν εἰς βάρος τοῦ Hume κατηγορίαν ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης ἦταν δραματική. Πρὸ τῆς παρουσιάσεώς του εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ Hume συνεβουλεύθη τὸν ἐπιφανῆ δικηγόρον του R. F. Levy. Ὅταν δὲ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο καὶ τόσο ψύχραιμος. Καὶ εἰς τὸ τρίτον τοῦτο δικαστήριον ὁ εἰσαγγελεὺς Christmas Humfreys ἁπλῶς εἶπεν: «Εἰς τὴν εἰς βάρος τοῦ Hume κατηγορίαν ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ δὲν ὑπάρχουν πλήρη ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα».

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Hume ἀπεδέχθη τὴν δευτέραν κατηγορίαν ὅτι δηλαδὴ ἦταν ἔμμεσος συνεργὸς εἰς τὸν δολοφονίαν τοῦ Setty, καὶ ὁ δικαστὴς Justice Sellers κατεδίκασε αὐτὸν εἰς 12ετῆ κάθειρξιν. Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον εἶπεν: «Ἡ φαντασία μου εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ χειροτέραν περίπτωσιν ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου. Διότι δὲν βλέπω κανένα ἄλλον λόγον εἰμὴ μόνον τὸ χρῆμα ἤτοι διὰ τὸ ποσὸν τῶν 150 λιρῶν ἀπεδέχθης νὰ παραλάβῃς ἕνα πτῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησες μίαν ὁλόκληρον νύκτα εἰς τὸ διαμέρισμά σου. Ἐν συνεχείᾳ δέ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Ἀστυνομίαν, τὸ ἐπέταξες εἰς τὸ δέλτα τοῦ ποταμοῦ Τάμεση, μὲ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι τίποτε πλέον δὲν ἐπρόκειτο νὰ γνωσθῇ περὶ αὐτοῦ, ἐξαφανίζων οὕτω κάθε ἴχνος τῆς δολοφονίας αὐτῆς».

Ὁ Hume ὑπῆρξεν ἕνας ἐκ τῶν πλέον σκληροτραχήλων χαρακτήρων, τοὺς ὁποίους ἔχω συναντήσει στὴ ζωή μου. Οὗτος εἶχε ροπὴν πρὸς τὸ κακόν, εἶχε δὲ ἐπανειλημμένως καταδικασθῆ ἐπὶ ἀπάτῃ. Ὑπηρέτησεν ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνας εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βασιλικὴν Ἀεροπορίαν, ἐκπαιδευθεὶς ὡς πιλότος καὶ πολυβολητὴς ἀεροπλάνου, πλὴν ὅμως ἀπέτυχε καὶ στὶς δύο εἰδικότητες καὶ τελικῶς ἀπερρίφθη ὡς ἀκατάλληλος. Ἡ ματαιοδοξία του λοιπὸν καὶ μόνον τὸν ὡδήγησε εἰς τὸ νὰ καταταγῇ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βασιλικὴν Ἀεροπορίαν.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΕΜΑΧΙΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest»,
κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

'Η ἔρευνα ἐπισπεύθηκε τώρα. Οἱ τακτικοὶ θαμῶνες τοῦ μπὰρ ἀνεγνώρισαν μιὰ φωτογραφία τῆς Κας Κὼντλ καὶ θυμήθηκαν ὅτι εἶχε πάει ἐκεῖ τὴ νύκτα τῆς 5ης 'Ιουνίου. Εἶχε πάει μόνη της στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα περίπου, εἶπεν ἕνας, ὅπου συνάντησε ἕνα παληὸ φίλο της καὶ ἀνεχώρησε μαζί του κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα.

—«Τοὺς εἴδατε νὰ φεύγουν;» ρώτησε ὁ Τένναντ.

—«Μάλιστα. 'Η συνάντησίς τους ἦταν κάπως ὕποπτη».

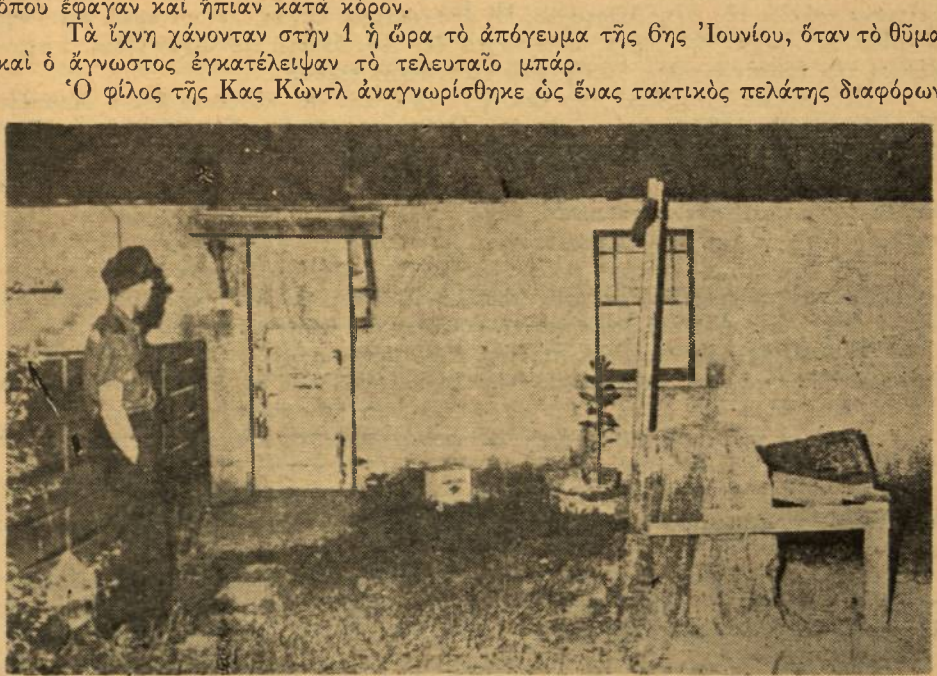
'Ηταν ἕνας παλιὸς σχολικός της φίλος, ἕνας μυώδης ἄνδρας μὲ κοντὰ κομμένα μαλλιά, κάπνιζε ποῦρο καὶ εἶχε ἕνα τατουὰζ στὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του. Τὸ τατουὰζ ἦταν ἕνα στεφάνι ποὺ περιέκλειε τὴ λέξι «Μώμ».

"Οταν τὸ ζευγάρι ἐγκατέλειψε τὸ μπάρ, οἱ θαμῶνες ἄκουσαν τὸν ἄνδρα νὰ λέγῃ στὴ Κα Κὼντλ ὅτι δὲν διέθετε αὐτοκίνητο, ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ περπατήσουν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξαπελύθησαν στὴν περιοχὴ καὶ σὲ λίγο ἦταν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγνώστου. 'Η Τζόαν Κὼντλ καὶ ὁ φίλος της εἶχαν ἐπισκεφθῆ διάφορες ταβέρνες ὅπου ἔφαγαν καὶ ἤπιαν κατὰ κόρον.

Τὰ ἴχνη χάνονταν στὴν 1 ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα τῆς 6ης 'Ιουνίου, ὅταν τὸ θῦμα καὶ ὁ ἄγνωστος ἐγκατέλειψαν τὸ τελευταῖο μπάρ.

'Ο φίλος τῆς Κας Κὼντλ ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἕνας τακτικὸς πελάτης διαφόρων

Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐδολοφονήθη ἡ Τζόαν.

κέντρων. Δύο καταστηματάρχες εἶπαν ὅτι τὸ ὄνομά του ἦταν «Ντὶκ» καὶ ὁ ἕνας μάλιστα θυμήθηκε ὅτι ὁ Ντὶκ ἔλεγε κάποτε ὅτι ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἀποθήκη ἀνταλλακτικῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν ὅλες τὶς ἀποθῆκες ἀνταλλακτικῶν στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο καὶ ἄρχισαν τὶς ἀναζητήσεις τους.

'Ο διευθυντὴς ἑνὸς καταστήματος ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτου ἐπὶ τῆς Γκράντ

Ἄβενιου, ἀνέφερε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ὁ ἄνδρας μὲ τὸ τατουὰζ ποὺ κάπνιζε ποῦρο καὶ λεγόταν Ντίκ, ἔμοιαζε μὲ τὸν πρῶην ὑπάλληλό του Ρίτσαρντ Λ. Μαρκέττ, ἡλικίας 26 ἐτῶν.

Ὁ Μαρκὲττ εἶχεν ἐγκαταλείψει ξαφνικὰ τὴ δουλειά του, τὴν Πέμπτη 8 Ἰουνίου, καὶ ὁ ἐργοδότης του δὲν τὸν ξαναεἶδε ἀπὸ τότε. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ρώτησαν ἐὰν ὁ Μαρκὲτ τοῦ εἶχε δώσει ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς ἐργασίας του.

—«Ὄχι, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ἐνεργειές του κατάλαβα ὅτι εἶχε μπλεξίματα. Μοῦ εἶπε ὅτι τσακώθηκε μὲ μιὰ γυναίκα, τῆς ὁποίας ἔπρηξε καὶ τὰ δύο μάτια».

Ὁ Μαρκὲττ ἦταν μόνιμος κάτοικος τῆς Πόρτλαντ. Ἦταν φαινομενικὰ καταδεκτικός, ἄνθρωπος χωρὶς ἐγωϊσμούς, τοῦ ἄρεσε τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα. Εἶχεν ἀφήσει τὸ σχολεῖο σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν καὶ ὑπηρέτησε πέντε χρόνια στὸ στρατό. Εἶχεν ἐργασθῆ κατὰ περιόδους σὲ συνεργεῖα, ὡς συγκολλητὴς ἐλαστικῶν, ἐργάτης ξυλείας καὶ συσκευασίας κρεάτων.

Ἀπὸ τὸ φάκελλό του προέκυπτεν ὅτι εἶχε συλληφθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν δυὸ φορὲς γιὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα. Τὴν πρώτη φορὰ γιὰ ἀπόπειρα βιασμοῦ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1956, ὁπότε εἶχεν ἀθῳωθῆ. Τὴν δεύτερη φορὰ γιὰ ἐπίθεσι καὶ λῃστεία. Γιὰ τὸ ἔγκλημά του αὐτὸ καταδικάσθηκε σ' ἕνα χρόνο φυλάκισι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σήηλντς ἀνεκάλυψαν τὴν κατοικία τοῦ Μαρκέττ, ὅπου ἦταν ἕνα διαμέρισμα ἀπὸ δύο δωμάτια σὲ μιὰ πολυκατοικία στὸ 300ον τετράγωνο, νοτιοανατολικῶς τῆς 27ης λεωφόρου. Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν ἐκεῖ τὸ πρωῒ τῆς 14ης Ἰουνίου. Χτύπησαν τὴν πόρτα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἄνοιξε. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ περιμένουν τὴν ἔκδοσι ἐντολῆς διενεργείας κατ' οἶκον ἔρευνας.

Οἱ γείτονες ἐξέφρασαν τὴν ἔκπληξίν τους καὶ δὲν πίστευαν ὅτι ὁ Μαρκὲττ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὕποπτος γιὰ ὁποιαδήποτε παράβασι. Τὸν ἤξευραν ὡς ἕναν ἥσυχο, ντροπαλὸ ἐργένη, ποὺ χαιρετοῦσε φιλικὰ ὅλους.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὴν κατοικία τοῦ Μαρκὲττ τὴ νύκτα ἐκείνη μ' ἕνα κλειδὶ ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ σπιτονοικοκύρης του. Τὸ διαμέρισμα ἦταν καθαρό, τόσο καθαρό, ὥστε ὁ Τένναντ ὑπέθεσεν ὅτι εἶχε προσφάτως καθαρισθῆ.

Στὸ δωματιάκι ὑπῆρχαν μερικὰ γυναικεῖα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα, ὅπως γρήγορα βεβαιώθηκε, ἦταν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε ἡ Τζόαν Κὼντλ ὅταν ἄφησε τὸ σπίτι της γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀγοράσῃ ἕνα δῶρο γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ πατέρα της.

Ἡ ντουλάπα τῆς κουζίνας περιεῖχε ἕνα μεγάλο μαχαίρι τεμαχισμοῦ κρέατος, διάφορα ἄλλα κοφτερὰ μαχαίρια, ἕνα πριόνι κρέατος, ὅλα τὰ ἀπαραίτητα σύνεργα γιὰ τὸ σφαγιασμὸ ἑνὸς ζώου ἢ τὸν τεμαχισμὸ ἑνὸς ἀνθρωπίνου σώματος.

Παρὰ τὸ πρόσφατο καθάρισμα βρέθηκαν μερικὲς κηλῖδες αἵματος στὸ λουτρὸ καὶ στὸ ντούς.

Τὰ περισσότερα ροῦχα τοῦ Μαρκὲττ καθὼς καὶ τὰ ἀτομικά του εἴδη ἦταν στὴ θέσι τους, στὸ διαμέρισμα. Ἐὰν λοιπὸν εἶχε φύγει κρυφά, δὲν εἶχε πάρει προφανῶς τίποτε μαζί του. Ἀκόμα καὶ τὸ ψυγεῖο ἦταν γεμᾶτο μὲ τροφές.

Ἀλλ' ὅταν ἕνας ἀστυνομικὸς ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ ψυγείου εἶδε μέσα ἕνα σακκί. Καὶ μέσα στὸ σακκὶ ὑπῆρχε τὸ περισσότερο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τῆς Τζόαν Κώντλ. Τὸ κεφάλι ἔλειπε.

Ἐξεδόθη ἀμέσως ἔνταλμα συλλήψεως τοῦ Μαρκὲττ ἐπὶ δολοφονίᾳ καὶ ἄρχισε ἡ καταδίωξις τούτου, μία καταδίωξις ποὺ πολλὲς φορὲς ἀκολουθοῦσε ἐσφαλμένη κατεύθυνσι βάσει μαρτυριῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχαν ἰδῆ τὸ δολοφόνο.

Ἦταν βέβαιο ὅτι ὁ Μαρκὲττ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν περιοχὴ τῆς Πόρτλαντ. Εἶχε δουλέψει ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος σ' ἕνα γειτονικὸ παντοπωλεῖο, κοντὰ στὸ σπίτι του, τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, τὴν ἡμέρα ποὺ βρέθηκαν τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖο πῆρε μαζί του μερικὰ πράγματα ποὺ εἶχεν ἐκεῖ. Εἰδικῶς δὲ μιὰ φωτογραφία μιᾶς φιλενάδας του. Ἀργότερα ἐθεάθη νὰ πίνῃ σὲ μιὰ

ταβέρνα τῆς νοτίου περιοχῆς. Στὶς 19 Ἰουνίου, τὸ δικαστήριο τῆς Μαλτνόμα Κάουνρυ κατηγόρησε τὸ Μαρκὲττ γιὰ διάπραξη φόνου καὶ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἀνέλαβε τὴν ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσίν του, βάσει ἐκδοθέντος σχετικοῦ ἐντάλματος.

Οἱ ἀρχὲς τῆς Πόρτλαντ ὑπέδειξαν στὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ν' ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκὲττ στὸν κατάλογο τῆς πρώτης δεκάδος τῶν πλέον καταζητουμένων, ἀλλὰ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἀρνήθηκε κατ' ἀρχάς, ἐξηγώντας ὅτι θὰ κατέστρεφε τὴν ἀξία τοῦ καταλόγου μὲ τὸ ν' ἀναβιβάσῃ τὸν ἀριθμὸν σὲ 11 ἢ 12.

Ὁ κυβερνήτης Μὰρκ Χάτφήηλντ διαφώνησε καὶ ἀπεκάλεσε τὴ δολοφονία τῆς Κὼντλ «ὡς τὸ πλέον ἀπεχθὲς ἔγκλημα στὴν ἱστορία τοῦ Ὀρέγκον», ἕνα ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀπητεῖτο ἡ λῆψις ἐκτάκτων μέτρων.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, Ἔντγκαρ Χοῦβερ, συμφώνησε τότε μὲ τὴν ἄποψι τοῦ κυβερνήτου καὶ διέταξε ὅπως τὸ ὄνομα τοῦ Μαρκὲττ προστεθῇ στὸν περίφημο κατάλογο τῶν 10 πλέον καταζητουμένων, ἀναβιβάζοντας ἔτσι τὸν ἀριθμὸ ἀπὸ 10 σὲ 11 γιὰ πρώτη φορά.

Ἀμέσως κυκλοφόρησε ἡ σχετικὴ προκήρυξις.

Ἕνας κτηματομεσίτης ἀπὸ τὴν Σάντα Μαρία κουβέντιαζε μ' ἕναν ὑπάλληλο στὸ ἐνεχυροδανειστήριο, ὅταν, τὸ ἀπόγευμα τῆς 29 Ἰουνίου, ἔφθασεν ἡ προκήρυξις τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ περὶ τοῦ καταζητουμένου Μαρκέττ.

—«Μά, ἐδῶ εἶναι ἡ φωτογραφία σας» εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἀστειευόμενος, δείχνοντας συγχρόνως τὴν προκήρυξι στὸν κτηματομεσίτη.

—«Μὰ τὸ Θεό, τὸν ξέρω τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ» εἶπεν ὁ μεσίτης. «Δουλεύει ἔξω στὸ παληὸ ἀεροδρόμιο. Ὁ συνεταῖρος μου τὸν ἔφερε ἐδῶ ἀπὸ τὴν Χάνφορντ καὶ τοῦ δώσαμε δουλειά».

Στὶς 30 Ἰουνίου οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἔφ-Μπι-Ἄϊ συνέλαβαν τὸν Μαρκὲττ στὸ κατάστημα ἐπισώτρων, ὅπου ἐργαζόταν. Παραδόθηκε ἥσυχα καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπισταμένη ἀνάκρισι, προέβη σὲ πλήρη ὁμολογία.

—«Ἤμουν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.. τύφλα στὸ μεθύσι. Μετὰ ὅταν κατάλαβα τὶ εἶχα κάνει, τρομοκρατήθηκα».

Εἶπε ὅτι συνάντησε τὴ Τζόαν Κὼντλ τυχαίως στὸ μπάρ.

—«Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τότε ποὺ πηγαίναμε στὸ σχολεῖο πρὶν 13 ἢ 14 χρόνια. Δὲν ἤξερα τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ἤμουν μεθυσμένος τότε. Καθόμουνα στὴν συνειθισμένη θέσι μου στὸ μπάρ. Δὲν ξέρω ποιὸς εἶδε πρῶτος τὸν ἄλλο. Πάντως γυρίζαμε ἀπὸ μπὰρ σὲ μπάρ, μέχρις ὅτου δὲν μποροῦσα νὰ πιῶ περισσότερο. Ἤμουνα ἐκτὸς ἑαυτοῦ».

Τέλος, εἶπε ὁ Μαρκέττ, ὡδήγησε τὴν Τζόαν Κὼντλ στὸ σπίτι του. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι αὐτὴ δέχθηκε τὶς ἐρωτοτροπίες του, ἀλλὰ ἀργότερα ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ. Ἡ φιλονεικία τους ὡδήγησε σὲ πάλη κατὰ τὴν ὁποία τὴν ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ.

«Τὸ ἄλλο πρωὶ ξύπνησα καὶ τὴ βρῆκα νεκρή», εἶπεν ὁ Μαρκέττ. «Ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι ὁ σφυγμός της δὲν κτυποῦσε, τρομοκρατήθηκα».

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε αὐτοκίνητο νὰ μεταφέρῃ τὸ πτῶμα μακρυά, τὸ ἔσυρε στὸ ντοὺς ὅπου τὸ κομμάτιασε, ἀλλὰ ἦταν τόσο συντετριμμένος, ὥστε στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν μποροῦσε ν' ἀναφέρῃ τὶς λεπτομέρειες. Θυμόταν ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι τὸ κεφάλι τὸ εἶχε πετάξει μέσα στὸ ποτάμι Βολλαμέττ κοντὰ στὴ Ρὸς Ἄϊλαντ Μπρίτζ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἀργότερα οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν καὶ τὸ κεφάλι στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κάτω ἀπὸ κάτι ξύλα καὶ θάμνους.

Ὁ Μαρκέττ ὡδηγήθηκε στὴν Πόρτλαντ, ὅπου προσήχθη ἐνώπιον τοῦ τοπικοῦ δικαστηρίου, στὶς 3 Ἰουλίου.

—«Τὸ κακὸ δὲν διορθώνεται τώρα», εἶπε ὁ Μαρκὲττ παίρνοντας ἕνα ποῦρο ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφο. «Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε».

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΑΝΑΡΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπηρέτησαν στὸ Α' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα Κερκύρας, καὶ τοὺς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀποθήκη ὑλικοῦ τοῦ Τμήματος τούτου, θὰ εἶδαν ἀσφαλῶς νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτι μικρὰ ἰδιόρρυθμα φανάρια πετρελαίου ποὺ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἦταν στερεωμένο σὲ μιὰ ζώνη (τελαμώνα) δερμάτινη. Τὰ φανάρια αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον γιατὶ μὲ τὴν κατάρρευσι τοῦ οἰκήματος κατὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς τῆς Κερκύρας ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἐτάφησαν στὰ ἐρείπια κι' ἔτσι μπῆκαν κι' αὐτὰ στὴν ἱστορία.

Τὴν ἱστορία τῶν φαναριῶν αὐτῶν λίγοι τὴν γνωρίζουν κι' αὐτοὶ εἶναι ὅσοι ἐπιζοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντας στὶς πρῶτες ἐκπαιδευτικὲς περιόδους τῆς Ἀστυνομίας.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1921, ἀνέλαβε τὸ πρῶτον τὰ καθήκοντά της ἡ Ἀστυνομία Πόλεων στὴν Κέρκυρα. Εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι τότε ἐφηρμόσθη καὶ τὸ σύστημα τῶν κινητῶν σκοπῶν καὶ περιπόλων, ποὺ δὲν ἄφηναν κανένα σημεῖο τῆς πόλεως ἀφρούρητο. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη (ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη ὁ Μικρασιατικὸς πόλεμος) ἡ Κέρκυρα ἐστερεῖτο δημοτικοῦ φωτισμοῦ. Οἱ παληές της ἐγκαταστάσεις τοῦ ἀεριόφωτος, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως γαιάνθρακος, ἀποτελοῦσαν ἁπλῶς διακόσμησιν. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ ἀνώμαλα «καντούνια» τῆς Κερκύρας δύσκολα μποροῦσε κανεὶς καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη νὰ περάσῃ, θὰ καταλάβῃ ὅτι τὶς χειμωνιάτικες νύχτες ἡ διάβασις ἦταν τελείως ἀδύνατος. Καὶ ὅμως τὸ μέλος τῆς Βρεταννικῆς Ἀποστολῆς, ὁ ἀείμνηστος Μπούμπιερ, ἐπέμενε νὰ ἐκτελῆται τὸ δρομολόγιο τῶν σκοπιῶν κανονικὰ καὶ μὲ τὸ χρονόμετρο.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε, ἀφοῦ δοκίμασε, τὶς χειμωνιάτικες νύχτες νὰ βγῇ δίχως φῶς ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς συνοικίας τοῦ Καμπιέλου, βρῆκε σὰν ἕνας νέος Ἀρχιμήδης τὴ λύση. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ φτιάξῃ ἰδιόρρυθμα δικῆς του ἐμπνεύσεως καὶ σχεδίου φανάρια πετρελαίου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέτρεπον στὸ σκοπὸ ἀστυφύλακα νὰ περιέρχεται τὰ στενὰ σοκάκια κανονικά.

Τὰ φανάρια αὐτὰ τότε δὲν ἤθελε νὰ τὰ κρατοῦν οἱ ἀστυφύλακες στὰ χέρια, γιατὶ τὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐλεύθερα, ἀλλὰ τὰ ἐτοποθέτησε στὴ μέση τῶν ἀστυφυλάκων, στερεώνοντάς τα πάνω σὲ μιὰ ζώνη. Ἦταν ὡραῖο ἀλήθεια τὸ θέαμα τὸ πρῶτο βράδυ, ὅταν βγῆκε ἡ ἀλλαγὴ μὲ τὰ φανάρια ἀναμμένα. Οἱ ἀστυφύλακες μπόρεσαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ τετράωρο στὴ σκοπιά τους χωρὶς καθυστέρηση. Εἶναι ἀλήθεια, βέβαια, πὼς ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἄσχημη μυρωδιὰ τοῦ καιομένου πετρελαίου, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴ μέση τους ἀνέβαινε στὸ πρόσωπό τους, πλήν, «δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον», προτιμοῦσαν νὰ βλέπουν στὸ δρόμο τὴ νύκτα, παρὰ νὰ τσακισθοῦν, ἔστω κι' ἂν ὑπέφεραν τὸ ἀηδιαστικὸ αὐτὸ τετράωρο λιβάνισμα.

Μέχρις ἐδῶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Ἡ δυσκολία ὅμως παρουσιάσθηκε μετὰ τὴ λήξη τοῦ τετραώρου. Ὅταν συνεκεντρώθη ἡ ἀλλαγὴ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας γιὰ νὰ παραδώσῃ, ὅπως τότε ἐγίνετο κανονικὰ καὶ μὲ ὅλους τοὺς τύπους, τὴν ὑπηρεσία, παρ' ὅλο τὸν κόπο ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ χειμωνιάτικο τετράωρο, ἡ σοβαρότης τοῦ γραφείου διεταράχθη σοβαρά. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τους δὲν ἐγνωρίζοντο ἀναμεταξύ τους. Μέσα στὸ γραφεῖο ποὺ ἐφωτίζετο καλὰ ἔβλεπαν μὲν τὸ πρόσωπο ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ἡ ἀναγνώρισις ἦταν... ἀδύνατη. Ἐξέσπασαν τότε σ' ἕνα ἀκράτητο γέλοιο στὸ ὁποῖο ἔλαβον μέρος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί, ποὺ ἐξύπνησαν ἀπὸ τὰ γέλοια. Τί εἶχε συμβῆ ; Ὅλοι τὸ μαντεύετε. Ἡ ἐξάτμισις τοῦ καιομένου ἐπὶ 4ωρο πετρελαίου στὴ μέση τῶν ἀστυνομικῶν, εἶχε μαυρίσει τὰ πρόσωπά τους ἐξ ὁλοκλήρου καὶ τοὺς εἶχε κάνει ἀγνωρίστους, γιατὶ ὅλοι ἔμοιαζαν σὰν νὰ εἶναι ἀράπηδες. Κ' ἔτσι τὴν ἑπομένη τὰ φανάρια αὐτὰ ἐτοποθετήθησαν στὴ σοφίτα τοῦ οἰκήματος, ἀπ' ὅπου ἐξηφανίσθησαν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1943 μαζὶ μὲ τὸ οἴκημα ἀπὸ τοὺς γερμανικοὺς βομβαρδισμούς.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Η ΦΛΕΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ

Ὑπὸ κ. Δ. ΚΟΡΕΣΣΗ

Ἀφορμὴν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ σημειώματος αὐτοῦ, μοῦ ἔδωσε δημοσίευμα τοῦ γνωστοῦ ἀστυνομικοῦ συντάκτου κ. Δράκου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 127 φύλλον (σελὶς 24) τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «Φαντασία», περιγράφων τὰ τῆς ἐπισκέψεως, τὸν Αὔγουστον τοῦ 1936, εἰς τὴν χώραν μας τοῦ τότε Ἄγγλου Βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ 8ου, ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν παραμονῆς του, κατὰ τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἀσφάλειά του, μιμούμενος τοὺς δύο βαθμοφόρους τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ ποὺ τὸν συνώδευαν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ἀπαθεῖς καὶ φλεγματικοί, ἀπὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο εἶχα πάρει καὶ ἐγὼ τὴν φλεγματικότητά τους. Ὁ κ. Δράκος ἔχει προφανῶς ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς κατὰ κανόνα εἰς τὸ παρελθὸν σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τοιαύτας περιστάσεις, χαρακτηριστικὰς μιᾶς νευρικότητος. Καὶ βέβαια εἰς τοὺς «πρωτάρηδες» εἶναι φυσικόν, προκειμένου διὰ τὴν φρούρησιν ὑψηλῶν προσώπων καὶ μάλιστα ξένων, νὰ χάνουν κάπως τὴν ψυχραιμίαν των καὶ νὰ δείχνουν σπασμωδικότητα εἰς τὰς ἐνεργείας των καὶ ἔλλειψιν τῆς ἀπαιτουμένης ψυχραιμίας κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς τόσον σπουδαίας, ἀλλὰ καὶ λεπτῆς ὑπηρεσίας των. Ἐγὼ ὅμως, παλαιὸς καὶ ἔμπειρος βαθμοφόρος, ἐπὶ ἔτη συνεργαζόμενος μὲ Ἄγγλους ἀστυνομικούς (τὸν Ἀρχηγὸν καὶ ἰδίᾳ τὰ μέλη τῆς Ὀργανωτικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ βαθμοφόροι τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ) δὲν ἤμουν ἄμοιρος τοῦ τρόπου καὶ τῶν μεθόδων τῆς ἐργασίας των. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν λόγος νὰ τοὺς μιμηθῶ εἰς «φλεγματικότητα», ἀλλ' ἁπλῶς ἔπρεπε νὰ λάβω τὰ μέτρα μου καὶ νὰ ἐφαρμόσω τὰς μεθόδους καὶ τὸ σύστημα τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐξαντλῶν ὅλας τὰς δυνατότητας τῆς ἐπαγγελματικῆς μου μορφώσεως καὶ πείρας. Χάριν δὲ τῶν νεωτέρων ἀστυνομικῶν θὰ ἐκθέσω δι' ὀλίγων πῶς ἐν προκειμένῳ ἐνήργησα. Ἐννοεῖται ὅτι μὲ μικρὰς παραλλαγὰς τὰ μέτρα αὐτὰ πρέπει νὰ λαμβάνωνται εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ἀπαραίτητον ὅμως πάντοτε πρέπει ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ νὰ γίνεται μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ «τάκτ» οὕτως ὥστε καὶ τὸ καθῆκον του νὰ ἐκτελῆται εἰς τὸ ἀκέραιον καὶ τὸ φρουρούμενον ὑψηλὸν πρόσωπον οὐδόλως νὰ ἐνοχλῆται μὲ ἀστόχους σπασμωδικότητας ἢ πιεστικὰς ἀπαγορεύσεις, ἀφορώσας τὸ ἄτομόν του ἢ τοὺς ἐπισκέπτας αὐτοῦ. Αὐτὰ νομίζω ὅτι τὰ ἐπέτυχα, ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ μικρὰ μέν, ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ δείγματα ἰδιαιτέρας πρὸς ἐμὲ φιλοφροσύνης καὶ ἐκτιμήσεως, ἐκδηλωθέντα τότε ὑπὸ τῆς Α.Μ. καὶ τὰ ὁποῖα ἀναφέρω κατωτέρω.

Πρωτίστως λοιπόν, ἅμ' ὡς μοῦ ἀνετέθη ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας τοῦ Ἄγγλου Ἄνακτος, ἔσπευσα νὰ ἔλθω, μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Βρεταννὸν πρεσβευτὴν καὶ οὕτω νὰ κατατοπισθῶ περὶ τῶν κινήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον προγραμματισθῆ ἢ ἐνδεχομένως θὰ ἐγένοντο, ὡς καὶ περὶ λεπτομερειῶν ἀφορωσῶν τὰς βασικὰς συνηθείας τοῦ Βασιλέως, τὰς μικροαδυναμίας του κλπ. Ἐν συνεχείᾳ ἐκανόνισα ἐν συνεννοήσει μὲ τὸ Λιμεναρχεῖον νὰ ἀνέλθω μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὴν θαλαμηγόν του, μόλις θὰ ἀγκυροβολοῦσε εἰς τὸ Φάληρον. Αὐτὸ καὶ ἔγινε καὶ ἀφοῦ παρουσιάσθην μέσῳ τοῦ Πρεσβευτοῦ εἰς τὸν Βασιλέα, ἔπειτα μὲ συνέστησαν εἰς τοὺς δύο Ἄγγλους ἀστυνομικούς ποὺ τὸν συνώδευαν. Ἐπρόκειτο περὶ δύο βαθμοφόρων τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ὁμολογουμένως ἀψόγων ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ὅπως εἶναι φυσικὸν μετὰ τὰς τυπικὰς φιλοφρονήσεις, συνεζητήσαμεν τὸ θέμα τῆς φρουρήσεως τῆς Α.Μ.

Δὲν μπορῶ νὰ κρύψω εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ (χωρὶς οὐδεμίαν πρόθεσιν περιαυτολογίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν νεωτέρων) ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ λεπτὴ κοινωνικὴ ἀγωγή των, ἐκάλυψε κάπως τὴν ἔκπληξίν των διὰ τὴν ἐκ μέρους μου

εὐχερῆ χρῆσιν τῆς Ἀγγλικῆς καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ ἀστυνομικῶν ὅρων ὡς καὶ τὴν προβολὴν ἀσυνήθους ἐμπειρίας καὶ ἰδιαζούσης προβλεπτικότητος διὰ τὸ ὄχι τόσον εὔκολον θέμα ποὺ συνεζητούσαμεν. Ἀλλ' ὅταν τοὺς ἀπεκάλυψα τὴν προηγουμένην συνεργασίαν μου μετὰ τῆς ὀργανωτρίας τοῦ Σώματος Βρεταννικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, καὶ τὴν πεῖραν προηγουμένων τοιούτων ὑπηρεσιῶν (τὴν φρούρησιν τοῦ ἄλλοτε αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Β', τοῦ ἀτυχοῦς Βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου, καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων) ἔδειξαν πλήρη κατανόησιν καὶ χωρὶς «φλεγματικότητα» κατελήξαμεν ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ εἰς τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ρύθμισιν τῶν ἐνεργειῶν μας, ὥστε οὐδὲν νὰ παραμεληθῇ, ἀλλὰ μετὰ περισκέψεως καὶ ἰδιαιτέρας προσοχῆς νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπεδιώκαμεν.

Ἐὰν κατόπιν τῶν τόσων προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν ἐπεδείκνυα καὶ ἐγώ, ἐξ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰ μέτρα ποὺ εἶχαν ληφθῇ, ψυχικὴν ἠρεμίαν καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην ἀξιοπρέπειαν ἔναντι τῶν ξένων συναδέλφων μου, τῶν δημοσιογράφων καὶ γενικώτερον τοῦ κοινοῦ, αὐτὰ δὲ τὰ χαρακτηρίζει ὡς «φλεγματικότητα» ὁ κ. Δράκος, τότε ἔχει δίκαιον.

Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζωμεν ὅλοι, ὅτι εἰς τὸ μεσογειακὸν κλῖμα μας—τὸν σφίζοντα ἀπὸ ἐνεργητικότητα καὶ εὐφάνταστον λαόν μας—δὲν ἐπιτρέπεται φλεγματικότης, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται πάντοτε ἰδιάζουσα προσεκτικότης, σκληρὰ καὶ ἐπίμονος ἐργασία καὶ ἀπέραντος ὑπομονὴ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ μία ἀστυνομικὴ ἐργασία.

Καὶ διὰ νὰ κλείσω τὸ παρὸν ἀναφέρω συντόμως δύο ἀνέκδοτα ἐπεισόδια—δείγματα τῆς λεπτότητος καὶ ἐμπιστοσύνης ποὺ ἔδειξενὁ Ἄγγλος Βασιλεὺς πρὸς τὸ ἄτομόν μου.

Τὸ πρῶτον συνέβη εἰς τὸν Ἅγιον Μερκούριον, εἰς τὸ ἐκεῖ παρὰ τὸ Κατσιμίδι ἐξοχικὸν κέντρον, ὅπου σταθήκαμε, μετὰ τὴν κάθοδόν του ἀπὸ τὴν Πάρνηθα, διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀπαραίτητον γιὰ κάθε Ἄγγλον ἀπογευματινόν του τσάϊ, τὸ ὁποῖον μάλιστα παρασκευάσθηκε μὲ τὴν προσωπικήν του ἐπίβλεψιν. Ἐνῷ λοιπὸν ἐκαθήμην καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς Ἄγγλους ἀστυνομικούς, στὴν ἄκρη τῆς μικρᾶς αἰθούσης τοῦ κέντρου καὶ μόλις εἴχαμε σερβιρισθῇ τὸ τσάϊ μας, βλέπω τὸν Βασιλέα νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ τραπέζι μας μ' ἕνα «τσαγερὸ» στὸ χέρι καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε, ἔχυσε στὸ φλυτζάνι μου λίγο ζεστὸ νερό, λέγοντας μὲ σοβαρότητα «θὰ εἶναι βαρὺ αὐτὸ τὸ τσάϊ γιὰ τὸν κ. Διευθυντὴ» ἔλαβε δηλαδὴ ὑπ' ὄψει του ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν συνειθισμένος μὲ τὸ «βαρὺ» ἐγγλέζικο τσάϊ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἐλαφρώσῃ, προσθέτοντας λίγο ζεστὸ νερό!!!

Ἕνα ἄλλο βράδυ ποὺ εἶχε κάπως ζαλισθῇ εἰς τὸ κέντρον «Γιούλη» ἀπὸ τὴν ἀνάψυξι τῶν ἑλληνικῶν κρασιῶν, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, μὲ ἐπλησίασε χαμογελώντας καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη μου, μοῦ ψιθύρισε «ἐμπρός, βοήθησέ με στὶς κακοτοπιὲς λιγάκι Διευθυντά μου». Καὶ ἔτσι κατεβήκαμε μαζὶ μερικὰ σκαλοπάτια καὶ τὸν ἐβοήθησα νὰ μπῇ στὸ αὐτοκίνητό του. Ἀφοῦ τακτοποιήθηκε, μὲ καληνύχτισε μὲ θερμὴ χειραψία.

Ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος εἰς κάθε του ἐκδήλωσιν. Εἰς αὐτὸ ἔχει ἀπόλυτο δίκαιο ὁ κ. Δράκος καὶ ἐγὼ διαβάζοντας τὸ ἀνωτέρω ἄρθρο του, θυμήθηκα μὲ πολλὴ νοσταλγία καὶ συγκίνησι τὴν ὑπηρεσία μου αὐτὴν καὶ τὰ ἀσήμαντά μου, ἀλλὰ τόσον ἐκφραστικὰ καὶ γεμᾶτα εὐγένεια καὶ ἀνθρωπισμὸ μικρὰ αὐτὰ ἐπεισόδια.

Δ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία Πέτρου καὶ Παύλου τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τελειώνει στὸν Βύρωνα.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ σ' ἀνάμνησι τοῦ ὁμωνύμου λαμπροῦ μορφωτικοῦ ἱδρύματος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Σμύρνης, τὸ ὁποῖον ἱδρύθηκε τὸ 1717. Στὴ Σχολὴ αὐτὴ φοιτοῦσαν Ἕλληνες ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὰ νησιά, ποὺ εὑρίσκοντο κοντὰ στὴν Μ. Ἀσία. Μαθητὴς τῆς Σχολῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ Κοραῆς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἱδρύσεώς της μέχρι τῆς, κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν, πυρπολήσεώς της, διετέλει ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴ προστασία.

Εὐαγγελιστρίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Μητροπόλεως καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη–Ἁγ. Μάρκου.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτή, γιατὶ ὁδηγεῖ στὴν ὁμώνυμη ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Μητρόπολι.

Εὐάδνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 104, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο Ἀεριόφωτος.

Ἡ Εὐάδνη ἦτο, κατὰ τὴν μυθολογία, σύζυγος τοῦ Καπανέως, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ὅταν τὸ σῶμα τοῦ Καπανέως ἐκαίετο, γιὰ νὰ ταφῇ, ἡ Εὐάδνη ρίχθηκε στὴ φωτιὰ καὶ κάηκε μαζί του.

Εὐαλκίδου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἠλεκτρικὸ Σταθμὸ Ἀττικῆς καὶ τελειώνει στὸ λόφο τοῦ Σκουζέ.

Ὁ Εὐαλκίδης, στρατηγὸς τῶν Ἐρετριέων, νικήθηκε στὴν Ἔφεσο, κατὰ τὴν ἐπανάστασι τῶν Ἰώνων καὶ σκοτώθηκε κατὰ τὴν ὑποχώρησι τῶν δυνάμεών του.

Εὐβοίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 66, κοντὰ στοὺς Ἁγίου Ἀποστόλους τῆς Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ εἶναι, μετὰ τὴν Κρήτη, τὸ δεύτερο, σ' ἔκτασι, νησὶ τῆς πατρίδος μας.

Σὰν πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐβοίας, φέρονται οἱ Ἄβαντες (βλ. σχετικὴν ὁδόν), γιὰ τὸ λόγο δὲ αὐτὸ ὠνομάσθηκε Ἀβαντίς. Ὁ Ὅμηρος πρῶτος ἀναφέρει τὸ ὄνομα «Εὔβοια», τὸ ὁποῖον, κατ' αὐτόν, ὀφείλεται στὰ ἄφθονα κοπάδια βοδιῶν ποὺ ὑπῆρχον σ' αὐτήν. Πρωτεύουσα τῆς Εὐβοίας εἶναι ἡ Χαλκίς.

Εὐγενικοῦ Μάρκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 147, στὴ Νεάπολι.

Ὁ Εὐγενικὸς Μᾶρκος, ἐπίσκοπος Ἐφέσου, γεννήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ πρωτοστάτησε στὴν ὑπεράσπισι τῆς Ὀρθοδοξίας, τὶς παραμονὲς τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πέθανε τὸ 1447, στὸ μοναστήρι τῶν Μαγγάνων (Κωνσταντινούπολις).

Εὐγενίου Καραβία.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων 275 (Ἅγιος Λουκᾶς) καὶ τελειώνει στὴ γέφυρα Ἀχαρνῶν (κάτω Πατήσια).

Ὁ Καραβίας Εὐγένιος (1752–1821), ἐθνομάρτυς Μητροπολίτης Ἀγχιάλου, ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, ἀπαγχονίσθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους γιὰ τὴν Ἐθνική του δρᾶσι.

Ἔϋδεκ.

Διασταυροῦται μὲ τὴν ὁδὸ Λαγουμιτζῆ 14, στὴ Πάντειο Σχολή.

Ὁ Ἔϋδεκ ἦτο Βαυαρὸς συνταγματάρχης, ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὄθωνος.

Εὐδήλου.

Βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Σπηλιωτοπούλου, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν Λεωφορείων Γουδῆ.

Ἡ Εὔδηλος εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Ἰκαρίας, τοῦ νομοῦ Σάμου. Ἔχει καλὸν ὅρμο στὸν ὁποῖον προσεγγίζουν τὰ ἀτμόπλοια τῆς συγκοινωνίας.

Εὐδοκίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριάδνης (Ἀρετῆς) 7, κοντὰ στὸν Ἅγιο Θωμᾶ τῆς Κυψέλης.

Ἡ Εὐδοκία, ἡ Ἀθηναΐς, ἦτο σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίου Β' (βλ. σχετ. ὁδὸν Ἀθηναΐδος).

Εὐδόξου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θ. Βρεσθένης 11, στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Εὔδοξος, διάσημος μαθηματικὸς τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὅλων τῶν αἰώνων, ἐφάμιλλος τοῦ Ἀρχιμήδους, γεννήθηκε στὴν Κνίδο τῆς Μ. Ἀσίας (ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κῶ) τὸ 408 π.Χ. περίπου καὶ πέθανε ἐκεῖ περὶ τὸ 355 π.Χ. Ὁ Εὔδοξος ἦτο ἐπίσης ἀστρονόμος, γεωγράφος, γιατρός, νομοθέτης, ρήτωρ καὶ φιλόσοφος. Ἡ γνωστὴ σήμερα στὰ μαθηματικὰ ἐξαντλητικὴ μέθοδος (μέθοδος τοῦ διαφορικοῦ καὶ ὁλοκληρωτικοῦ λογισμοῦ), ἐφαρμόσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Εὔδοξο καὶ πληρέστερα, ἀργότερα, ἀπὸ τὸν Ἀρχιμήδη. Εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς θεωρητικῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς οὐρανίου μηχανικῆς.

Εὐελπίδων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 2 (ἄγει πρὸς τὴν ὁμώνυμη Στρατιωτικὴ Σχολή).

Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, ἐρχόμενος στὴν Ἑλλάδα, ἵδρυσε τὸν «Λόχο τῶν Εὐελπίδων» (1828), μὲ πρῶτο διοικητὴ τὸν Ἰταλὸ λοχαγὸν Σαλτέλι καὶ ἐγκα-

τέστησε τὴν νέα Σχολὴ στὸ Ναύπλιο. Ἡ ὀνομασία «Εὐέλπιδες» ἐπενοήθηκε ἀπὸ τὸν Καποδίστρια, γιὰ νὰ ὑποδείξῃ στοὺς Ἕλληνες ὅτι ἡ πατρίδα των εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τακτικὸ στρατό. Τὴν ἐλπίδα τῆς ὀργανώσεως ἑνὸς τέτοιου στρατοῦ ἐνεσάρκωναν, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Καποδίστρια, οἱ νεαροὶ Εὐέλπιδες.

Τὴν διοίκησι τῆς Σχολῆς ἀνέλαβεν ἀργότερα ὁ Γάλλος λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Πωζιέ. Τὸ 1831 ἀπεφοίτησαν οἱ πρῶτοι ὀκτὼ ἀνθυπολοχαγοί. Τὸ 1834 τὸ ὡς τότε «Κεντρικὸν Πολεμικὸν Σχολεῖον» μετωνομάσθηκε σὲ «Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων». Ὅταν ἡ Σχολὴ μεταφέρθηκε στὴν Αἴγινα, ὠργανώθηκε σ' αὐτὴ καὶ τμῆμα καταρτισμοῦ ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, πρῶτος δὲ ναυτικὸς Εὔελπις ἦτο ὁ γυιὸς τοῦ πυρπολητοῦ Πιπίνου. Τὸ 1837 ἡ Σχολὴ μεταφέρθηκε στὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ 1894 στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ μέγαρο ὅπου καὶ σήμερα λειτουργεῖ.

Εὐζώνων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰ. Γενναδίου 14, στὴ Μονὴ Πετράκη.

Εὔζωνος στὴν κυριολεξία λέγεται ὁ καλὸς ζωσμένος στρατιώτης, μεταφορικὰ ὅμως ὁ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος Ἕλληνας στρατιώτης τοῦ Πεζικοῦ, ποὺ φέρει φουστανέλλα, φέσι, τσαρούχια κ.λ.π. Ἀπὸ τὸ 1833–1860 τὸ Πεζικὸ φοροῦσε τὴν φουστανέλλα καὶ τὸ φέσι, σὰν ἐθνικὸ ἔνδυμα, χωρὶς τοῦτο νὰ ἔχῃ τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ Εὐζώνου. Ἀπὸ τοῦ 1867 συνεκροτήθη τό, μὲ τὴν σημερινὴν ἔννοιαν, εὐζωνικὸ πεζικό (τσολιάδες), ἄνδρες τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦν τὴν ἀνακτορικὴ φρουρά.

Εὐήνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σινώπης 7, κοντὰ στὸ Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο.

Ὁ Εὔηνος ἢ καὶ Εὐηνὸς, Ἀθηναῖος σοφιστὴς καὶ ποιητής, ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα ὡς δάσκαλος τοῦ Σωκράτους. (Μὲ τὴν ὀνομασία «Εὔηνος» εἶναι γνωστὸς καὶ ποταμὸς τῆς Αἰτωλοακαρνανίας (Φείδαρις), ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχαιότητα ἐκαλεῖτο Λυκόρμας. Εὔηνος ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ βασιληᾶ τῶν Αἰτωλῶν, ποὺ πνίγηκε στὰ νερά του, κυνηγώντας τὸν Ἴδον, ἅρπαγα τῆς κόρης του Μαρπήσσης. Ὁ ποταμὸς αὐτὸς βρίσκεται στὰ σύνορα Ναυπακτίας καὶ Τριχωνίας).

Εὐθυδήμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀλαμάνας 117, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Ὁ Εὐθύδημος ἦτο σοφιστὴς ἀπὸ τὴ Χίο καὶ ἔζησε τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ πῆρε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀξιολόγους διαλόγους τοῦ Πλάτωνος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ δραματικὴ διήγησι τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὁ Σωκράτης στὸ φίλο του, τὸν Κρίτωνα.

Εὐθυμένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πέτρας 8, πίσω ἀπὸ τὸν Σιδηροδρ. Σταθμὸν Πελοποννήσου.

Ὁ Εὐθυμένης ἢ Εὐθυμάνης, Ἕλλην θαλασσοπόρος καὶ γεωγράφος ἀπὸ τὴν Μασσαλία, ἔζησε τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα καὶ ἔγραψε βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Περίπλους», τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν σώθηκε.

Εὐκλείας.

Βρίσκεται στὶς ὑπώρειες τοῦ λόφου «Στρέφη» κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιδρομίου 60.

Εὔκλεια ἦτο τὸ ἐπώνυμο τῆς Ἀρτέμιδος στὴ Βοιωτία καὶ ἀλλαχοῦ. (Μὲ τὸ ὄνομα Εὔκλεια ὑπῆρχε καὶ θεότης, ἡ ὁποία ἀνῆκε στὸ κύκλο τῶν Χαρίτων καὶ ἐτιμᾶτο ἰδίως στὴν Ἀθήνα, ὅπου εἶχε κοινὸ ναὸ καὶ κοινὸν ἱερέα, μαζὺ μὲ τὴν Εὐνομία).

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀγρίεψε. Σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ πλησίασε ἀπειλητική.

—Μὲ συλλαμβάνετε κύριε ;

—Μάλιστα δεσποινίς. Θά ἔρθετε μαζί μου γιὰ μιὰ μικρὴ ἀνάκριση κι' ὕστερα...

—Κι' ὕστερα...

—Θὰ ἐξαρτηθῇ. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε δουλειὰ πρωΐ—πρωΐ στὴν «Τρικυμία».

—Ἄ ! Ὥστε μὲ ξέρετε ; Εἶστε θαυμαστής μου ;

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω...

—Δηλαδή, εἶστε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μὲ πολιορκοῦν τὶς νύχτες στὴν «Τρικυμία»;

—Ὄχι. Εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρουν ἀρκετὰ γιὰ σᾶς. Μὴ μὲ καθυστερῆτε. Ντυθῆτε γρήγορα.

Στὸ μεταξύ, ἡ κ. Κλάουζ ἔκλεινε τὴ συζήτηση στὸ τηλέφωνο,φωνάζοντας δυνατὰ τώρα.

—Καὶ πῶς μπορῶ νὰ ξέρω ἐγὼ ὅτι δὲν μὲ κοροϊδεύετε κυρία Φόνσου ; Τὰ περίμενα προχθές, ὅπως μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ. Τίποτα. Τὰ περίμενα χθές! Τίποτα πάλι! Τώρα μοῦ λέτε ὅτι θὰ τὰ στείλετε μόνη σας ὡς τὸ μεσημέρι. Ἔ! Ὄχι κ. Φόνσου! Τ' ἀκοῦτε ; Ὄχι ! Θὰ τὰ δώσετε τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, στὴν κοπέλλα ποὺ θὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι σας. Εἶναι ἀνάγκη, τὸ καταλαβαίνετε ; Πρέπει νὰ τὰ ἔχω ὡς τὸ πρωΐ ὁπωσδήποτε... Ὡρβουάρ !

Ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ στράφηκε πρὸς τὴ Δώρα.

—Δώρα, πήγαινε παιδί μου νὰ τὰ πάρῃς. Μοῦ ὑποσχέθηκε ἐπὶ τέλους. Τρέξε ὅσο εἶναι γρήγορα ἀκόμα. Φύγε !

—Κυρία Κλάουζ, λυποῦμαι ποὺ θὰ σᾶς δυσαρεστήσω, εἶπα. Ἡ δεσποινὶς Δελάκου εἶναι ὑπὸ κράτησιν καὶ συνεπῶς...

Ἡ ἀριστοκρατικὴ γερόντισσα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὰ μάτια της σπιθίριζαν. Ἄπλωσε τὰ χέρια της μπροστὰ καὶ μὲ παρεκάλεσε.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε Σκαλιώτη, ἀφῆστε την νὰ πάῃ νὰ κανονίσῃ κάποιο ζήτημα... Κάποιο ζήτημα ποὺ εἶναι γι' αὐτὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. Σᾶς ἱκετεύω. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ κάποιο πρόσωπο τώρα ἀμέσως...

—Ἀφῆστε με κύριε, παρακάλεσε καὶ ἡ Δώρα μὲ τὰ μάτια ὑγρά. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ ἔρθω μόνη μου στὴν Ἀσφάλεια. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... Λυπηθῆτε με κύριε. Εἶναι ἀνάγκη... πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ !...

Σταμάτησε καὶ στήλωσε ἀπάνω μου τὰ μάτια της βουρκωμένα. Στὸ κλαμμένο ἐκεῖνο πρόσωπο διάβαζε κανεὶς μεγάλη εἰλικρίνεια. Φαινόνταν νὰ τῆς συμβαίνῃ κάτι τὸ τρομερό. Κάτι ποὺ ἔπαιζε μεγάλο ρόλο στὸ εἶναι της ὁλόκληρο. Τὴ ρώτησα :

—Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὑπεισέλθω στὰ ἰδιωτικά σας ζητήματα δεσποινίς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ρωτήσω : Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω ; Μήπως σᾶς συμβαίνει τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ζητήματα ποὺ μποροῦμε σὰν ἀστυνομικοὶ νὰ τὰ προλάβουμε ; Νομίζω ὅτι βρίσκεστε σὲ πολὺ δύσκολη θέση.

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Τὸ βλέμμα της συναντήθηκε μὲ τὴ ματιὰ τῆς κ. Κλάουζ. Ἐκείνη τὴν κοίταξε ἐρωτηματικὰ γιὰ λίγο. Ὕστερα σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀργά, κάνοντας ἔτσι σημεῖο νὰ ἀρνηθῇ τὴν προσφορά μου.

—Ὄχι ! Ψέλλισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούστηκε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε...

Ἔξαφνα ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά.

Ἀφῆστε με σᾶς παρακαλῶ, εἶπε μὲ λυγμοὺς καὶ ἑνώνοντας τὰ χέρια της. Εἶναι ἀνάγκη ! Πιστέψτε με, δὲν σᾶς λέω ψέμματα!... Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἔρθω μόνη μου μόλις τελειώσω... Σᾶς ὁρκίζομαι σ' ὅ,τι ἔχω ἱερό...! Ἀφῆστε με !...

—Λυποῦμαι δεσποινίς. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω εἶναι νὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ πᾶτε μαζὶ μὲ δυὸ ἀστυφύλακες. Φυσικά, οἱ ἀστυφύλακες θὰ λάβουν τὰ μέτρα τους ὥστε νὰ μὴν καταλάβουν ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε ὅτι συνοδεύεστε. Δέχεστε ;

Σκέφθηκε λίγο· κι' ὕστερα :

—Ἔστω, εἶπε χαρούμενη. Δέχομαι.

Εἶπα στὸ Μένιο νὰ περάσῃ μὲ τὴ Δώρα ἀπὸ τὸ Τμῆμα Καλλιθέας καὶ νὰ παρακαλέσῃ νὰ τὸν συντροφεύσῃ ἕνας ἀστυφύλακας ἀκόμα. Αὐτὸ ὄχι φυσικὰ γιατὶ δὲν ἐμπιστευόμουνα μόνο στὸν Μένιο τὴν προκλητικὴ ἀρτίστα τῆς «Τρικυμίας», ἀλλὰ... γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. «Ξέρεις τί μπορεῖ νὰ σοῦ δημιουργήσῃ ὁ πολίτης σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ;» σκεφτόμουνα. «Καὶ μεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴμαστε ἀρκετὰ λεπτοί, ἀλλὰ καὶ πολὺ αὐστηροὶ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα...».

.....

Βγῆκα στὸν κῆπο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε μελανιάσει καὶ χοντρὲς στάλες ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε στὸν τσίγκο τῆς τσιμεντένιας πλάκας τῆς αὐλῆς. Μιὰ γάτα πήδηξε ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ χώθηκε στὸ ὑπόγειο νιαουρίζοντας βραχνά. Ὁ Λάβδας βρισκόταν καθισμένος στὴ γωνιὰ τῆς αὐλῆς καὶ κοίταζε παράξενα τὶς χειροπέδες ποὺ κρέμονταν στὰ χέρια του. Τὸ σακκάκι του ἦταν ξεσχισμένο καὶ τὸ ἕνα του μάτι πρισμένο. Ὁ ἀρχιφύλακας Γεωργίου ἔστεκε βουβὸς καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνάψῃ τὸ σβυσμένο ποῦρο ποὺ κρεμόταν στὰ χείλη τοῦ Λάβδα.

Δύο μέτρα πιὸ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὑπόστεγο, ἦταν καθισμένοι οἱ ἕξη ἀλῆτες. Ὄρθιος, στεκόταν κοντά τους ὁ Κότσυφας μὲ τὸν Λάμπρου κι' οἱ τρεῖς ἀκόμα ἀστυφύλακες ποὺ εἶχα ζητήσει πρὶν ἀπὸ ὥρα στὸ τηλέφωνο. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς ἦταν σταματημένο τὸ τριῶν τετάρτων, καὶ ὁ ὁδηγὸς Γιαννῆς μὲ χαιρετοῦσε ἀνάβοντας καὶ σβήνοντας τοὺς προβολεῖς.

Τὸ ὑπόγειο ἦταν θεοσκότεινο. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἀκόμα στὴν τσιμεντένια πλάκα καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς κ. Κλάουζ, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου. Τῆς ζήτησα... συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση καὶ τὴν καλημύχτησα, ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ τριάντα πρωϊνή. Ἔδιωξα τοὺς ἀλῆτες καὶ τὸ Λάβδα γιὰ τὴν Ἀσφάλεια, μαζὶ μὲ τὸν Γεωργίου καὶ τοὺς τρεῖς ἀστυφύλακες, κι' ἀπόμεινα μόνο μὲ τὸν Γιαννόπουλο καὶ τὸν Κότσυφα.

***

Εἶχε ξεσπάσει φοβερὴ καταιγίδα ὅταν ἄφησα τὸ σπίτι τῆς Καλλιθέας. Οἱ δρόμοι εἶχαν πλημμυρίσει καὶ τὸν οὐρανὸ αὐλάκωναν οἱ ἀστραπές. Οἱ ἀκακίες λύγιζαν ὡς τὴ γῆ ἀπ' τὸν ἄνεμο κι' οἱ βροντὲς διαδέχονταν τὶς ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις ποὺ ἔσχιζαν τὸν μολυβένιο ὁρίζοντα.

Τὸ μικρὸ διθέσιο «fiat» τοῦ Ζώτου βρισκόταν στὴ θέση του ἀκόμα. Ζήτησα καταφύγιο σ' αὐτὸ μὲ τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες κι' ἄναψα ἕνα τσιγάρο ὥσπου νὰ περάσῃ τὸ κακό.

Στὸ μυαλό μου στριφογύριζαν χίλια δυὸ πράγματα. Ἔπρεπε ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ εἶχα βρῆ τὴ Νάνσυ τουλάχιστον. Μὰ ἐγώ, ἀντὶ γιὰ τὴ Νάνσυ εἶχα συλλάβει ἐνηὰ ἄτομα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν στὸ σχέδιο δράσεως ποὺ καταστρώσαμε τὸ βράδυ στὴν Ἀσφάλεια. Φυσικὰ αὐτὸ ἦταν ἐπιτυχία χωρὶς προηγούμενο, ἀλλὰ ἡ Νάνσυ ; Ἡ Ἔλενα μὲ τὸ Ζῶτο ; Ὁ χορευτής ; Ἂν εἶχα καὶ τὸν Ἀστυνόμο μαζί μου ὅλα θὰ πήγαιναν περίφημα. Τίποτα δὲν θὰ μᾶς ξέφευγε. Αὐτὸς ὅμως ξεκίνησε γιὰ τὸν Νικολάου, τὸν Παναγιώτου, τὸν «Γρηγόρη» καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ σπιτιοῦ ποὺ τραυ-

μάτισαν τὴν Κάτια καὶ βρέθηκε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς ἀπ' τὶς ἔνδεκα... Ἄρά γε τί νὰ εἶχε κάνει μὲ τὴ «Μασσαλιώτιδα»...

Πέταξα τὸ τσιγάρο καὶ ἄνοιξα τὴν πόρτα. Ἡ βροχὴ δυνάμωνε ἀκόμα καὶ τὰ κύματα ποὺ κυλοῦσαν στὸν κατηφορικὸ δρόμο σκέπαζαν τὶς ρόδες τοῦ «fiat». Κάνοντας νὰ βγῶ μὲ σταμάτησε ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννόπουλου.

—Ξέρετε τί λέω κ. Ὑπαστυνόμε ; ψιθύρισε. Σκέπτομαι ὅτι ἂν πᾶμε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Β... ἀρ. 12 στὰ Ἐξάρχεια αὐτὴ τὴ στιγμή, κάτι μπορεῖ νὰ βροῦμε... Τὸ ἴδιο καὶ πιὸ πάνω, στὸν ἀριθμὸ 28.

—Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶπα παραξενεμένος. Τὸ ἴδιο σκεφτόμουνα καὶ γὼ αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ κάναμε ἄσχημα ποὺ δὲν φύγαμε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πρὶν ἀπὸ λίγο. Θὰ πηγαίναμε μὲ τῶν τριῶν τετάρτων στὴν Ἀσφάλεια κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πηγαίναμε στὰ Ἐξάρχεια... Ἐλᾶτε ὅμως γιατὶ στὶς τρεῖς παρὰ πέντε πρέπει νὰ συναντήσω τὸν Διευθυντή. Σὲ δέκα λεπτὰ πρέπει νὰ βρισκόμαστε στὸν Ξυλοθραύστη.

Πήραμε ἕνα ταξὶ ἀπὸ τὴν πλατεῖα καὶ ἀνεβήκαμε ὁλοταχῶς στὸν Ξυλοθραύστη. Κατεβήκαμε καὶ χωθήκαμε κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα μικρὸ ὑπόστεγο.

Δὲν εἶχαν περάσει δύο λεπτά, ὅταν ἀπὸ τὴν Ἀμαλίας φάνηκε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μας μιὰ γυναικεία σιλουέττα. Φοροῦσε γκρίζο ἀδιάβροχο μὲ κουκούλα καὶ βάδιζε πολὺ γρήγορα. Ἦταν ἡ Κάτια.

Πέρασε ἀπὸ κοντά μας χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Πρὶν ὅμως ἀπομακρυνθῇ δύο –τρία βήματα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ στεκόμαστε, τὴν ἀκούσαμε νὰ ψιθυρίζῃ :

—Πιᾶστε τον. Εἶναι ὡπλισμένος καὶ μὲ παρακολουθῇ ἀπὸ τὶς δύο....

Συνέχισε τὸ δρόμο της χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μᾶς κοιτάξῃ.

Ἀπόρρησα. Τί συνέβαινε ; Γιὰ ποιὸν μιλοῦσε ;

Ἀπὸ τὴν Ἀμαλίας ξεπρόβαλε τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀνδρικὴ σκιά. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ πράσινο καπέλλο καὶ βάδιζε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ μεγάλα βήματα. Ἔκανα νόημα στὸν Κότσυφα νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ κάλυψα μὲ τὴν πλάτη μου τὸν Γιαννόπουλο.

Ὁ ἄντρας μὲ τὸ πράσινο καπέλλο ἔφτασε κοντά μας. Ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν μᾶς εἶχε ἀντιληφθῇ . Σήκωσε τὸ γιακά τοῦ παλτοῦ του κι' ἀφοῦ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του πέρασε ἀπὸ μπροστά μας χωρὶς νὰ μᾶς κοιτάξῃ. Ἡ Κάτια στὸ μεταξὺ εἶχε χαθῇ πρὸς τὴν ὁδὸ Φιλελλήνων.

Ὁ Γιαννόπουλος μ' ἔσπρωξε ἐλαφρὰ καὶ ψιθύρισε.

—Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ κάνῃ κακὸ στὴν Κάτια. Γιατὶ τὸν ἀφήσαμε νὰ περάσῃ ; Δὲν τὸν ἀναγνωρίσατε ;

—Πᾶμε, τοῦ εἶπα. Εἶναι ὁ Νικολάου. Ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν καταλάβῃ ὅτι βρισκόμαστε ἐδῶ. Πήγαινε ἀπὸ κοντὰ καὶ μόλις περάσει τὴν Φιλελλήνων νὰ τὸν συλλάβῃς. Θὰ σ' ἀκολουθῇ ὁ Κότσυφας σὲ πενήντα μέτρα περίπου γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ ἂν παραστῇ ἀνάγκη. Θὰ τὸν πᾶτε στὴν Ἀσφάλεια καὶ θὰ γυρίσετε γρήγορα. Φύγετε...

Οἱ δύο ἀστυφύλακες ἔφυγαν ἀμέσως.

Μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη μ' ἔκανε νὰ ζαλιστῶ γιὰ λίγο. Ἕνα μεγάλο κομμάτι τσιμέντο κατέπεσε μὲ πάταγο ἀπ' τὸ καμπαναριὸ τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἀθήνα βυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Πάλι ἐκείνη ἡ καταραμένη διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Θαρρεῖς καὶ ὁ Νικολάου εἶχε κάποια σπάνια τύχη νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ νὰ διαφύγῃ μέσα στὴ νεροποντὴ καὶ τὸ χαλασμό.

Εὐτυχῶς ποὺ τὰ φῶτα ξανάναψαν γρήγορα. Ἔτρεξα ὡς τὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων καὶ κοίταξα πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ἕνας ἄντρας ἔτρεχε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη πρὸς τὸ «Κίγκ Τζώρτζ». Πίσω του ἔτρεχε κάποιος ἄλλος. Ἦταν ὁ Νικολάου μὲ τὸν Γιαννόπουλο.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες: κ. κ. Χουλιάρας Γεώργιος, Κωστόπουλος Διονύσιος, Παπᾶς Σωτήριος, Παρήμερος 'Εμμανουήλ, Ποντικάκης 'Εμμανουήλ, Τσώνης Χρῆστος, Πανδῆς Εὐάγγελος καὶ Τερζίδης Χρῆστος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες: κ. κ. 'Αναστασίου Κωνσταντῖνος καὶ Μπαλτῆς 'Ιωάννης. 'Ωσαύτως ἀπελύθησαν οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες: κ. κ. Μπέκιος 'Ιωάννης καὶ Τριανταφύλλου Θεόδωρος, μὴ κριθέντες ἱκανοὶ πρὸς μονιμοποίησιν, διὰ λόγους πειθαρχίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Υπαστυνόμον Α' κ. Σαρλῆν 'Αθανάσιον καὶ ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ἀποζημιώσεως ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι (120) δραχμῶν, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ φθαρέντος πηληκίου, διότι τὴν 31ην ὥραν τῆς 24-11-1961, ἐπιβαίνων μετ' ἀστυφυλάκων τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 369 ἀσυρματοφόρου αὐτοκινήτου, δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας καὶ λαλαβὼν γνῶσιν σήματος τῆς 'Αμέσου Δράσεως πρὸς ἀσυρματοφόρον περιπολικὸν αὐτοκίνητον Α' 'Αστυνομικῆς 'Υποδιευθύνσεως, μετέβη πρῶτος εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου—'Αμερικῆς κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκδηλωθῆ πυρκαϊὰ μικρᾶς ἐκτάσεως, ἐντὸς ἐξ ὑφάσματος ἐπενδεδυμένης βιτρίνας, ἔνθα θραύσας τὸν ὑαλοπίνακα ταύτης, τὴν κατέσβεσεν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου διὰ τῶν χειρῶν του καὶ διὰ τοῦ πηληκίου του, τὸ ὁποῖον ὑπέστη φθοράν.

—'Ομοίως δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 'Αρχιφύλακα κ. Τομαδάκην 'Εμμανουὴλ καὶ 'Αστυφύλακας: κ.κ. Τσιρώνην Βασίλειον καὶ Λυδάκην 'Αγησίλαον, διότι οὗτοι, τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 23/11/1961, ἐπιβαίνοντες τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α3 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ ἐνεργήσαντες μετὰ μεθοδικότητος, ταχύτητος, ψυχραιμίας καὶ ἀποφασιστικότητος καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, πέραν δὲ τοῦ καλῶς νοουμένου καθήκοντος, κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸν ἐπιβαίνοντα αὐτοκινήτου σεσημασμένον κακοποιὸν Μήλαν Κωνσταντῖνον, ὅστις, πρό τινος, τραυματίσας θανασίμως χωροφύλακα ἐγγὺς τῆς κωμοπολόλεως Δομοκοῦ, ἀφῆκεν αὐτὸν ἀβοήθητον καὶ ἐξέπνευσεν, τῆς τοιαύτης συλλήψεως θεωρηθείσης ὡς μιᾶς ἐκ τῶν πλέον εὐτυχῶν ἐπιτυχιῶν τῆς 'Αστυνομίας ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἐδημιουργήθησαν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτῆς. Διὰ τῆς αὐτῆς, ὡς ἄνω, ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ: 'Υπαστυνόμος Β' κ. Σηφάκης 'Εμμανουήλ, 'Αρχιφύλαξ κ. Δημόπουλος 'Ιωάννης καὶ 'Αστυφύλακες: κ.κ. Παπαγεωργίου Φιλόλαος καὶ Καράμπελας Νικόλαος, διότι οἱ τελευταῖοι ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ὄντος ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας τῆς 'Αμέσου Δράσεως καὶ κατευθύνας ἅπαντα τὰ κινούμενα κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην περιπολικὰ αὐτοκίνητα, ἐπιβαίνοντες τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν Α13 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου, ἐκινήθησαν ταχέως, δραστηρίως καὶ σπεύσαντες εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἐγένετο ἡ σύλληψις τοῦ ἀναφερομένου κακοποιοῦ, ἐνίσχυσαν τοὺς συναδέλφους των τοῦ Α3 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Χαλκιόπουλον 'Ιωάννην, διότι τὴν 19ην ὥραν

τῆς 14/12/1961, ἐπιδείξας ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλον πρὸς τὸ ὑπηρεσιακόν του καθῆκον, συνετέλεσε κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν σύλληψιν σπείρας κλεπτῶν αὐτοκινήτων.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Κωνσταντινίδην Κωνσταντῖνον, διότι οὗτος, κατὰ τὴν πλημμύραν τῆς 5-6/11/1961 καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ὑπηρεσίας, ἐπέδειξεν αὐτοθυσίαν, προθυμίαν καὶ αὐταπάρνησιν, διασώσας παρὰ τὴν ὁδὸν Ἐλ. Μοσχάτου ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ ἄτομον ἀπροστάτευτον καὶ ἀνίκανον, λόγῳ ἡλικίας, προκαλέσας οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας : κ.κ. Κονταρᾶν Ἄγγελον, Ἰντζεόγλου Σταῦρον καὶ Κουρέντζην Ἰωάννην, διότι κατὰ τὴν πλημμύραν τῆς 5–6/11/1961, ἐπιδείξαντες εὐψυχίαν, αὐτοθυσίαν καὶ ἔντονον δραστηριότητα, διέσωσαν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ 4 ἄτομα, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας : κ.κ. Χάντζον Δημήτριον καὶ Ἀναστασάκην Δημήτριον, διότι κατὰ τὴν πλημμύραν τῆς 5—6/11/1961, ἐπιδείξαντες εὐψυχίαν, αὐτοθυσίαν καὶ ἔντονον δραστηριότητα, διέσωσαν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τέσσαρα ἄτομα, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Ὡσαύτως, δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας : κ.κ. Κώνσταν Ἀναστάσιον, Λακαφώσην Κωνσταντῖνον, Παπαδάκην Νικόλαον καὶ Κοτονιᾶν Ἀθανάσιον, διότι οὗτοι, κατὰ τὴν πλημμύραν τῆς 5—6/11/1961 καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, ἐπέδειξαν ἀλτρουϊσμόν, αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν διὰ τὴν διάσωσιν κινδυνευόντων ἀτόμων. Ἐπίσης, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ὑλικῆς ἀμοιβῆς εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας : κ.κ. Ξανάλατον Ἀθανάσιον καὶ Ρούκην Πραξιτέλη, διότι οὗτοι, κατὰ τὴν ἰδίαν πλημμύραν, εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας καὶ διέσωσαν εἴδη οἰκοσκευῆς πλημμυροπαθῶν καὶ περιέθαλψαν, δι' εἰδῶν ρουχισμοῦ, ὑπερήλικας.

—Ἐπίσης, δι' ἄλλης ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Λεβέντην Νικόλαον, διότι κατὰ τὴν πλημμύραν τῆς 5—6/11/1961, ἐπιδείξας αὐτοθυσίαν, αὐταπάρνησιν, θάρρος καὶ προσήλωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, ἐκθέσας τὴν ζωήν του εἰς ἄμεσον κίνδυνον, διέσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ πρόσωπα ἀνήλικα καὶ ἐνήλικα, ἀποσπάσας τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ τῆς πληγείσης ὑπὸ τῆς θεομηνίας Περιφερείας καὶ τὰ ἔγγραφα συγχαρητήρια τοῦ Δήμου Μοσχάτου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ Πολεμιστῶν.

—Διὰ διαταγῆς του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Γαλώνην Δημήτριον, α) διότι ἐν ὑπηρεσίᾳ τυγχάνων, περὶ τὴν 12ην ὥραν τῆς 24/12/61 ἔξωθι τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» καὶ ἀντιληφθεὶς παράβασιν ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἐχαιρέτησε καὶ τῷ ηὐχήθη χρόνια πολλά, τῷ ἐπέστησε τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῆς παραβάσεώς του, ὥστε νὰ μὴν ὑποπέσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς παρομοίαν καὶ β) διότι διὰ τῆς ἀψόγου στάσεώς του καὶ ἐμφανίσεώς του καὶ τοῦ τρόπου μεθ' ὃν ἀπετάθη, ἔκαμεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ ἐξύψωσε τὸ γόητρον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, προκαλέσας εὐμενῆ σχόλια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Γενικὲς ἀρχὲς Διοικήσεως (ἡγεσίας) καὶ ἐφαρμογὴ τούτων, ὑπὸ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 193

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀνατομικὴ ἐπισκόπησις τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν — Τί προκύπτει ἀπὸ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ..... 197

Ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων καὶ ὁ εὐεργετικὸς αὐτῆς ὑπολογισμὸς πρὸς μείωσιν τῆς ποινῆς, ὑπὸ τοῦ πρώην Ἐφέτου κ. Χρήστου Γιώτη 203

Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Κωνσταντίνου Τουζένη 205

Ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συνέπειαι τούτων, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Ἀθαν. Στρατῆ (συνέχεια) 211

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Στραγγαλισμὸς Ἕλληνος στὴν Ἀλεξάνδρεια — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν δραστῶν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργ. Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 215

Ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Βαγδάτη, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 221

Δολοφονία καὶ τεμαχισμὸς γυναικὸς — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια καὶ τέλος)..... 227

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ πετρελαιοφάναρα τῶν πρώτων Ἀστυφυλάκων, ὑπὸ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 230

Ἡ φλεγματικότης εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν, ὑπὸ κ. Δημοσθένους Κορέσση 231

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 233

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 236

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 239

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.